CONTINUAREA BESTSELLERULUI ANNA ÎN VEȘMÂNT DE SÂNGE

Kendare Blake

Fata din Coșmaruri

LEDA EDGE

www.virtual-project.eu

KENDARE BLAKE

FATA DIN COŞMARURI

Original: *Girl of Nightmares* (2012)

Traducere din limba engleză de:
CARMEN ION

virtual-project.eu

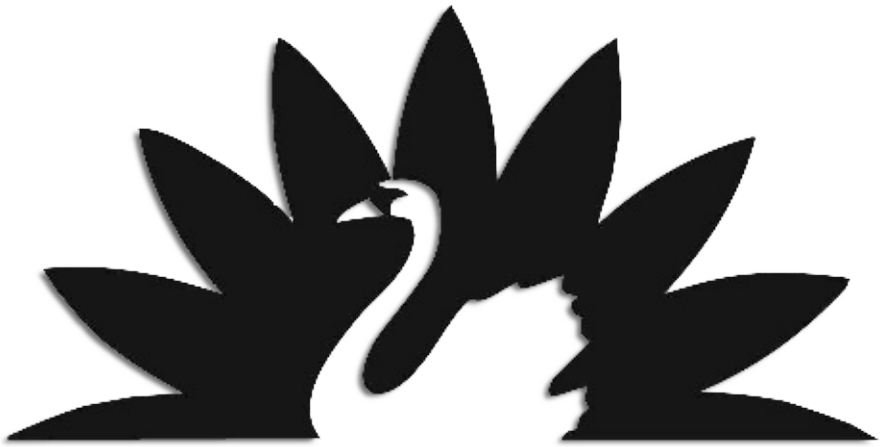

LEDA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

2017

Unu

Cândva am omorât o fată care cred că semăna cu asta.

Mda, numele ei era Emily Danagger. Fusese ucisă în primii ani ai adolescenţei de un muncitor care lucra la casa părinţilor ei. Trupul îi fusese îndesat în zidul de la mansardă, care fusese apoi văruit.

Clipesc şi mormăi un răspuns vag la nu ştiu ce întrebare pusă de fata de lângă mine. Emily avea pometii mai înalţi. Şi nasul arăta altfel. Însă forma feţelor este aşa de asemănătoare, încât îmi pare că mă holbez la fata pe care am exterminat-o în camera aceea de oaspeţi de la etaj. Mi-a luat aproape o oră de spintecat pereţii cu pumnalul[1] în timp ce ea se strecura afară din ei, încercând să mă surprindă pe la spate.

— Îmi plac filmele cu monştri, zice fata de lângă mine al cărei nume nu reuşesc să mi-l amintesc. Preferaţii mei sunt Jigsaw şi Jason. Ai tăi care sunt?

— Nu prea mă dau în vânt după filmele cu monştri, îi răspund, fără a mă obosi să îi atrag atenţia că nici Jigsaw şi nici Jason nu sunt de fapt monştri, ci criminali în serie din filmele horror. Îmi plac mai mult exploziile, efectele speciale.

Cait Hecht. Aşa o cheamă. Este colegă cu mine la liceul Winston Churchill. Are ochi căprui, un pic prea mari pentru faţa ei, dar drăguţi. Nu ştiu ce culoare aveau ochii lui Emily. Când o cunoscusem, sângele se scursese în întregime din ei. Îmi amintesc faţa ei palidă, dar nu lipsită de trăsături, care se materializa prin tapetul decolorat imprimat cu flori. Acum totul mi se pare o prostie, dar la momentul respectiv fusese cel mai palpitant joc de-a v-aţi ascunselea cu o fată moartă. Un joc din care ieşisem transpirat leoarcă. Asta se petrecuse însă cu ceva vreme în urmă, când eram mai mic şi mai impresionabil. Aveau să treacă ani buni până să fiu nevoit să mă confrunt cu fantome cu adevărat puternice, de genul Annei Korlov, fata care ar fi putut oricând să-mi frângă şira spinării, dar alesese în schimb să îmi salveze viaţa.

Stau aşezat în separeul din colţ al cafenelei de la ieşirea de pe Bay Street. Carmel se află în faţa mea, lângă doi dintre prietenii ei, Jo şi Chad, care cred că sunt împreună din clasa a şaptea. Ce scârbos! Carmel a invitat-o pe Cait Hecht special pentru mine. Am fost cu toţii la un film; nu-mi amintesc nimic din el, în afară de faptul că parcă am văzut la un moment dat nişte câini uriaşi. Cait îmi vorbeşte gesticulând prea larg, ridicând mereu din sprâncene şi arătându-şi dinţii perfecţi, rezultatul a ani de zile de purtat aparat dentar în copilărie. Încearcă să-mi capteze atenţia, dar singurul lucru la care mă pot gândi este că seamănă mult cu Emily Danagger, fără a fi nici pe departe la fel de interesantă.

— Cum e cafeaua? mă întreabă într-un final, jenată.

— E bună, îi răspund.

Afişez un zâmbet chinuit. Nu-i vina ei. Carmel e cea care a insistat cu farsa asta, iar eu m-am lăsat convins, doar ca să-i închid gura. O fac pe Cait să-şi piardă vremea şi mă simt prost pentru asta. Şi mai prost mă simt pentru că o compar în secret cu o fată moartă pe care am exterminat-o acum patru ani.

Conversaţia trenează. Sorb lung din cafea, care e într-adevăr bună. Cu zahăr mult, frişcă şi alune din belşug. Carmel mă loveşte cu piciorul pe sub masă şi aproape că-mi vărs cafeaua pe bărbie. Ridic privirea şi o văd că discută cu Jo şi Chad, dar ştiu că a făcut-o dinadins. Pentru că nu mă comport ca un băiat aflat la o întâlnire cu o fată. Sub ochiul ei stâng apare o zvâcnire, ca un tic nervos.

Mă gândesc să fac şi eu conversaţie de complezenţă, dar renunţ rapid la idee. Nu vreau să încurajez farsa asta sau s-o induc în eroare pe Cait. Şi aşa nu înţeleg de ce a acceptat să iasă cu mine. După cele întâmplate anul trecut cu Mike, Will şi Chase – Mike a fost ucis de Anna, iar Will şi Chase au sfârşit devoraţi de fantoma care mi-a omorât tatăl –, am devenit un soi de paria la Winston Churchill. N-am fost acuzat de moartea lor, dar toată lumea mă suspectează. Se ştie că tipii ăia mă urau şi că şi-au pierdut viaţa.

Circulă tot felul de teorii cu privire la cele întâmplate, zvonuri care se umflă până ating proporţii epice şi în final se sting. A fost o chestie cu droguri, se şopteşte pe la colţuri. Ba nu, era un grup care se întâlnea pe ascuns pentru a se deda la orgii, susţin alţii. Iar Cas le furniza amfetamine, ca să presteze mai bine. E şi peşte, şi traficant.

Cei care trec pe lângă mine pe holuri îmi evită privirea. Mă bârfesc pe la spate. Uneori îmi regret decizia de a rămâne în Thunder Bay până la terminarea liceului. Dar cel mai mult mă enervează faptul că idioţii ăştia vehiculează tot felul de teorii, majoritatea complet deplasate, fără ca vreunul din ei să se refere la povestea cu fantoma pe care o cunosc cu toţii foarte bine. Nimeni nu aduce vorba despre Anna în Veşmânt de Sânge. La povestea asta chiar ar merita să pleci urechea.

În unele zile îmi vine să deschid gura ca să-i spun mamei să facă toate pregătirile necesare ca să ne găsească o casă în alt oraş, unde să pot vâna în voie morţii criminali. Ne-am fi mutat încă de acum câteva luni dacă n-ar fi fost Thomas şi Carmel. Deşi nu mi-am dorit, cu timpul am ajuns să mă bazez pe Thomas Sabin şi Carmel Jones. Ce ciudat că pe fata care stă acum vizavi de mine la masă şi îmi aruncă săgeţi din priviri am ales-o la început crezând-o o pradă uşoară. Am folosit-o, într-un fel, ca să pot cunoaşte mai bine oraşul. Şi la fel de ciudat este că iniţial l-am considerat pe Thomas, cel mai bun prieten al meu, un psihopat enervant care se ţinea scai de mine.

Dintr-odată Carmel ni se adresează cu voce tare.

— Am impresia că amicul nostru Cas nici n-a început să se intereseze de facultăţi. Nu-i aşa? mă loveşte ea cu piciorul pe sub masă, mai tare de data aceasta.

Ce tot spune? Doar sunt în penultimul an. De ce să mă gândesc de pe acum la facultate? Carmel, pe de altă parte, şi-a planificat probabil viitorul încă de când era la grădiniţă.

— Eu mă gândesc la St. Lawrence, zice Cait când vede că nu răspund. Tata insistă însă că St. Clair ar fi o alegere mai bună, deşi nu ştiu ce vrea să spună prin *mai bună.*

— Îhî, mormăi eu.

Carmel se zgâieşte la mine de parcă aş fi cine ştie ce idiot. Aproape că izbucnesc în râs. Are intenţii bune, fără îndoială, dar adevărul e că n-am nimic în comun cu lumea de la masă. Aş da orice ca Thomas să fie aici. Când telefonul din buzunar începe să sune, sar prea repede să răspund. Sunt sigur că vor începe să mă bârfească în clipa în care voi ieşi pe uşă, întrebându-se ce naiba e în neregulă cu mine, iar Carmel va încerca să-i liniştească spunându-le că aşa sunt eu, mai emotiv din fire. Dar nici că-mi pasă.

La telefon e Thomas.

— Salut. Ce faci, iar îmi citeşti gândurile sau e doar o coincidenţă fericită? îl întreb.

— Hm, aşa rău e?

— Nu mai rău decât m-am aşteptat. Care-i treaba?

Mi-l imaginez ridicând din umeri.

— Nimic special. M-am gândit că ai putea avea nevoie de un plan de scăpare. Azi după-amiază am scos maşina din service. Aşa că, dacă vrei, am putea porni spre Grand Marais.

Îmi stă pe limbă să-l întreb „Cum adică *dacă* vreau?”, când uşa cafenelei se deschide şi Carmel se strecoară afară.

— Rahat, mormăi eu.

— Ce e?

— Carmel a ieşit după mine.

Se propteşte în faţa mea, cu braţele încrucişate la piept. Thomas continuă să ciripească în telefon: mă întreabă dacă să treacă pe la mine acasă ca să mă ia sau nu. Carmel nu apucă să zică nimic, căci duc din nou telefonul la ureche şi îi răspund afirmativ lui Thomas.

Carmel se scuză în numele amândurora. Odată urcaţi în Audi-ul ei, reuşeşte să-şi ţină gura patruzeci de secunde, în timp ce străbatem străzile din Thunder Bay. Înaintăm şi observ din nou coincidenţa aceea ciudată care face ca

semafoarele să treacă pe verde când ne apropiem, ca şi cum s-ar bucura să ne deschidă drumul. Şoselele sunt ude, îngheţate pe porţiunile de acostament acoperite încă de zăpadă. Vacanţa de vară va începe peste două săptămâni, însă oraşul nu pare a fi conştient de asta. Este sfârşit de mai, dar temperaturile scad şi acum noaptea sub pragul de îngheţ. Singurul semn că iarna e pe sfârşite îl dau furtunile: asurzitoare, violente, se abat peste lac, spălând resturile de mâl rămase de peste iarnă. Nu mă aşteptam ca frigul să ţină atâtea luni la Thunder Bay. A cuprins oraşul şi-l ţine strâns în pumni.

— Nu înţeleg de ce te-ai obosit să mai vii, din moment ce aveai de gând să te porţi aşa, zice Carmel. Ai făcut-o pe Cait să se simtă foarte prost.

— *Noi* am făcut-o să se simtă prost. Eu n-am fost de acord cu chestia asta. Tu i-ai alimentat speranţele.

— Te place din semestrul trecut, te-a remarcat la orele de chimie, mă boscorodeşte Carmel.

— Atunci ar fi trebuit să o previi că sunt un măgar. Să mă faci să par un ticălos şi un idiot.

— Am preferat s-o las să-şi dea seama singură. Abia dacă ai scos trei vorbe.

Mă săgetează cu o privire dezamăgită, care frizează dezgustul. După care îşi aruncă părul blond de pe umeri şi expresia feţei i se mai îndulceşte.

— M-am gândit că ar fi bine să mai ieşi şi tu în lume şi să cunoşti alţi oameni.

— Cunosc o mulţime de oameni.

— Oameni vii.

Mă holbez drept în faţă. Poate că a vrut să facă o glumă pe seama Annei, sau poate nu. Oricum, remarca ei mă irită. Carmel vrea să dau totul uitării. Să uit că Anna ne-a salvat viaţa, că s-a sacrificat pe sine şi l-a târât pe Obeahman în iad. După noaptea aceea, Carmel, Thomas şi cu mine am tot încercat, fără succes, să înţelegem ce s-a petrecut atunci. Carmel vrea probabil acum să încetez cu întrebările şi să-mi văd de ale mele. Numai că eu nu vreau. Şi nu mă interesează dacă, după părerea ei, asta ar trebui să fac.

— Ai fi putut să nu pleci de la cafenea, să ştii, îi spun. Aş fi putut să-l rog pe Thomas să vină să mă ia. Sau aş fi putut să merg pe jos.

Carmel îşi muşcă buzele frumoase. E obişnuită să i se facă mereu pe plac. Suntem prieteni de aproape un an şi tot mai face faţa aia de căţeluş mirat atunci când nu mă conformez. E ceva adorabil în asta, deşi într-un mod ciudat.

— E frig afară. Şi oricum mă plictisisem. Arată impecabil în haina ei din păr de cămilă şi mănuşile roşii cu un singur deget. Eşarfa roşie e înnodată cu grijă în jurul gâtului ei, cu toate că am plecat în grabă.

— Am vrut să-i fac o favoare lui Cait, nimic mai mult. I-am aranjat o întâlnire. Nu-i vina ta că nu te-a vrăjit cu farmecul ei.

— Are dinţi frumoşi, mă pomenesc eu că răspund ca să o consolez cumva.

Carmel rânjeşte.

— Poate că n-a fost o idee bună. N-ar trebui să forţez nota, nu-i aşa? zice, iar eu mă prefac că nu observ privirea plină de speranţă pe care mi-o aruncă, invitându-mă să continui conversaţia. Care nu ar putea ajunge nicăieri.

La mine acasă găsim rabla de Tempo a lui Thomas parcată pe alee. Prin geam îi zăresc silueta; stă de vorbă cu mama. Carmel opreşte Audi-ul imediat în spatele Tempoului. Mă aşteptasem să mă arunce afară din maşină la o curbă.

— O să luăm maşina mea, spune ea. Vin şi eu cu voi, adaugă în timp ce coboară.

Nu obiectez. Deşi nu mi-am dorit asta, Carmel şi Thomas fac acum parte din gaşcă. După cele întâmplate cu Anna şi Obeahman, n-am avut cum să-i mai ţin departe.

Intrăm în casă şi Thomas pare să se confunde cu o încreţitură mare a canapelei pe care stă tolănit. Se ridică în clipa în care o vede pe Carmel şi ochii îi fug, ca de fiecare dată, mai întâi în direcţia opusă, apoi îşi potriveşte ochelarii şi revin la normal. Mama stă aşezată comod într-un fotoliu şi are o înfăţişare tare maternă, înfăşurată într-o jachetă tricotată. Nu ştiu de unde le-a venit oamenilor ideea că vrăjitoarele sunt toate machiate şi ţopăie de colo-colo înveşmântate în cape de catifea. Ne zâmbeşte cu tact şi, în loc să mă întrebe cum a decurs întâlnirea, se interesează de film.

Ridic din umeri.

— Nu prea am fost atent.

Mama oftează.

— Thomas mi-a zis că aveţi de gând să mergeţi la Grand Marais.

— Pare o noapte la fel de potrivită ca oricare alta, îi răspund. Îmi mut privirea spre Thomas. Vine şi Carmel cu noi. Aşa că putem să luăm maşina ei.

— Foarte bine, zice el. Dacă am merge cu a mea, probabil că am ajunge într-un şanţ chiar dinainte de a trece graniţa.

Urmează câteva clipe de stânjeneală, în timp ce o aşteptăm pe mama să plece. Nu e deloc străină de treburile noastre, dar încerc s-o menajez, neoferindu-i prea multe detalii. După ce, în toamna trecută, am văzut moartea cu ochii, părul ei castaniu s-a înspicat cu fire albe.

Într-un târziu o văd că se ridică şi îmi îndeasă în mână trei săculeţe de catifea puternic mirositoare. Ştiu ce conţin chiar şi fără să le deschid. Amestecuri de ierburi proaspăt culese, vrăjile ei clasice de protecţie, câte una pentru fiecare. Îmi atinge fruntea cu vârful degetelor.

— Ai grijă de ei, îmi şopteşte. Şi de tine. Se întoarce spre Thomas. Şi acum ar trebui să continui treaba cu lumânările acelea pentru prăvălia bunicului tău.

— Cele pentru prosperitate se termină mai repede decât reuşim noi să reînnoim stocul, rânjeşte el.

— Sunt aşa uşor de făcut! Lămâie şi busuioc. Un magnet natural. O să trec marţi pe acolo cu unele noi.

Urcă la etaj, spre camera pentru vrăjitorii. E plină cu blocuri de ceară şi sticle prăfuite cu ierburi. Am auzit că unele mame au încăperi pe care le folosesc numai pentru cusut. Ce chestie ciudată!

— Când mă întorc, o să te ajut să împachetezi lumânările, îi spun în timp ce dispare pe scară.

Mi-ar plăcea să-şi ia din nou o pisică. O gaură în formă de pisică, ce aminteşte de Tybalt, îi urmează plutind paşii. Nu au trecut totuşi decât şase luni de la moartea motanului ei. Presupun că e încă prea devreme.

— Bun, sunteţi gata? întreabă Thomas.

Ţine sub braţ o geantă de curier din pânză. Vâră acolo toate informaţiile pe care le obţinem cu privire la o fantomă anume, la o treabă la care ne-am putea înhăma. Urăsc să mă gândesc cât de iute ar fi legat de un rug şi ars de viu dacă cineva ar pune mâna pe geanta asta. Fără să se uite înăuntru la foile îndesate de-a valma, Thomas face magia lui şi cu vârfurile degetelor pescuieşte, ca de fiecare dată, exact ceea ce caută, precum fata aia din filmul *Poltergeist.*

— Grand Marais, murmură Carmel în timp ce Thomas îi întinde foile.

În cea mai mare parte acestea conţin o scrisoare de la un profesor care predă psihologie la Academia Rosebridge, un vechi şi bun amic de-al tatălui meu care, înainte să se apuce serios de modelarea minţilor tinere, şi-a îmbogăţit-o pe a sa participând la spirale esoterice organizate de părinţii mei la începutul anilor 1980. În scrisoare, el vorbeşte despre o fantomă din Grand Marais, Minnesota, despre care se zvoneşte că şi-ar fi găsit sălaş într-un hambar. În ultimele trei decenii şase decese au avut loc pe acea proprietate. Trei din ele au fost considerate suspecte.

Ei şi, ce mare brânză trei decese! Statistici de genul ăsta nu intră în mod normal în preocupările mele prioritare. Însă acum, că m-am stabilit în Thunder Bay, opţiunile îmi sunt limitate la câteva excursii pe an cu maşina în locuri în care pot ajunge într-un weekend.

— Deci chestia ucide oameni şi face să pară că au fost accidente, constată Carmel recitind scrisoarea.

Într-adevăr, majoritatea celor care îşi găsiseră sfârşitul în hambar păreau victime ale unor accidente. Un fermier care îşi repara tractorul se trezise cu ceva care ieşise din cărămizi şi-l ţintuise la podea. Patru ani mai târziu, soţia fermierului fusese găsită întinsă cu faţa în jos, străpunsă de o furcă.

— Cum ne dăm seama că nu e vorba cu adevărat de accidente? adaugă

Carmel. Grand Marais e departe şi nu ştiu dacă merită osteneala.

Carmel se referă întotdeauna la fantome spunându-le „chestie”. Niciodată „el” sau „ea” şi rareori folosindu-le numele reale.

— Ce altceva mai bun avem de făcut? întreb eu.

Simt cum pumnalul se mişcă în rucsac. Faptul că îl ştiu acolo, vârât în teaca lui de piele, tăios ca o lamă şi fără a avea în fapt nevoie să fie vreodată ascuţit, îmi dă un sentiment de nelinişte. Aproape că regret că am tulit-o de la întâlnirea aia de doi bani.

De când cu confruntarea cu Obeahman, când am aflat că pumnalul fusese asociat cu el, mă simt… nu ştiu cum să explic. Nu că mi-ar fi teamă de el. Am în continuare senzaţia că îmi aparţine. Iar Gideon m-a asigurat că legătura dintre pumnal şi Obeahman a fost curmată şi că fantomele pe care le extermin acum nu mai ajung la el, hrănindu-l şi sporindu-i forţele.

Acum se duc acolo unde trebuie să se ducă. Gideon, cufundat până peste cap în cărţile lui prăfuite din casa din Londra, e cel care ar trebui s-o ştie cel mai bine. I-a stat alături tatei încă de la început. Însă atunci când am nevoie de o a doua opinie, eu şi cu Thomas mergem la prăvălia cu antichităţi ca să îl ascultăm pe bunicul său Morfran perorând despre energia existentă numai în anumite dimensiuni şi despre faptul că Obeahman şi pumnalul nu se mai găsesc în aceeaşi dimensiune. Ce o mai fi însemnând şi asta.

Aşa că nu mi-e teamă de el. Numai că uneori simt cum îşi extinde puterile către mine şi îmi dă un brânci. Pumnalul e mai mult decât un obiect neînsufleţit şi câteodată mă întreb ce vrea de la mine.

— Totuşi, chiar şi dacă acolo e o fantomă, nu ucide decât o dată la câţiva ani, zice Carmel. Dacă nu vrea să ne omoare?

— Ei bine, intervine sfios Thomas, după ce ultima dată ne-am întors cu mâinile goale, am început să lucrez la asta.

Bagă mâna în buzunarul gecii şi scoate o piatră circulară de culoare deschisă. E plată şi groasă cam de doi centimetri şi jumătate; seamănă cu o monedă mare şi grăsană. Pe o latură are inscripţionat un simbol asemănător cu un nod celtic modificat.

— O piatră runică, spun eu.

— E drăguţă, constată Carmel, iar Thomas i-o oferă.

E într-adevăr măiestrit lucrată. Inscripţia a fost atent scrijelită, iar piatra a fost bine şlefuită şi străluceşte în albeaţa sa.

— E o momeală.

Carmel îmi întinde piatra. O piatră runică pe post de momeală, un fel de iarba-mâţei pentru fantome. O idee deşteaptă, dacă ar fi să funcţioneze. O răsucesc în palmă. Este rece la atingere şi cântăreşte cam cât un ou de găină.

— Bun, zice Thomas recuperându-şi piatra şi vârând-o înapoi în buzunar. Deci ce ziceţi? Vreţi s-o testăm?

Mă uit de la unul la celălalt şi dau din cap în semn de încuviinţare.

— Hai să o luăm din loc.

Călătoria nocturnă până la Grand Marais, Minnesota, e lungă şi plictisitoare. Ramuri de pini apar şi dispar în lumina farurilor şi urmăritul liniei discontinue de pe şosea îmi provoacă rău de mişcare. În cea mai mare parte a timpului picotesc pe bancheta din spate sau cel puţin mă prefac că dorm, trăgând din când în când cu urechea la conversaţia celor doi, în care intervin şi eu sporadic. Când vorbesc în şoaptă, ştiu că discută despre Anna, deşi nu îi rostesc numele. O aud pe Carmel cum zice că n-avem nicio şansă să aflăm unde s-a dus Anna şi că, şi în eventualitatea în care am putea s-o facem, ar fi mai bine să renunţăm. Thomas se fereşte să o contrazică; aşa procedează întotdeauna cu Carmel. Conversaţiile astea dintre ei mă enervau cândva. Acum au devenit banale.

— Coteşte aici, spune Thomas la un moment dat. Cred că ăsta e drumul.

Întind gâtul peste scaunele din faţă în tip ce Carmel încearcă să manevreze Audi-ul de-a lungul a ceea ce arată nu atât a şosea, cât mai degrabă ca o pistă desfundată şi plină de noroi pentru vehiculele 4x4. Maşina are tracţiune integrală, dar asta nu ne scuteşte de riscul de a rămâne împotmoliţi. Probabil că ieri sau în ultimele zile a plouat foarte mult, din moment ce pista abundă în bălţoace. Tocmai când sunt pe punctul de a-i spune lui Carmel să renunţe şi să găsească un loc în care să întoarcă maşina, ceva negru se iveşte în bătaia farurilor.

Frânăm şi oprim maşina.

— Aia o fi chestia? întreabă Carmel.

„Chestia” e un hambar negru enorm aflat la marginea unui teren gol din care se iţesc lujeri uscaţi precum nişte fire de păr răzleţe. Casa căreia trebuie că i-a aparţinut a fost demolată în urmă cu mult timp, la fel şi celelalte acareturi. Tot ce a rămas în picioare e hambarul, întunecat şi solitar, aşteptându-ne în faţa unei păduri de copaci tăcuţi.

— Se potriveşte cu descrierea, spun eu.

— Descrierea nu contează, zice Thomas scotocind prin geanta sa. Ai uitat că avem o schiţă?

O scoate din geantă şi Carmel aprinde plafoniera. Mare greşeală. Instantaneu avem senzaţia că suntem urmăriţi, ca şi cum lumina ne-ar divulga secretele. Braţul lui Carmel ţâşneşte în sus, pentru a stinge plafoniera, însă o opresc aşezându-mi mâna pe umărul ei.

— Prea târziu.

Thomas ţine schiţa lipită de geam, comparând-o cu silueta neclară a hambarului. După părerea mea, schiţa nu ne prea este de folos. E trasată în cărbune, aşa că totul apare în diverse nuanţe de negru. Am primit-o pe e-mail, împreună cu pontul, şi e produsul unei transe hipnotice. Cineva şi-a desenat viziunea chiar în momentul în care o avea. Ar fi fost de preferat să caşte bine ochii şi să se uite la hârtie în timp ce trasa liniile alea. Schiţa pare făcută în vis, are marginile estompate şi o mulţime de linii grosiere, de parcă un copil de patru ani s-ar fi jucat desenând-o. Însă pe măsură ce continui să le compar, hambarul şi desenul încep să semene tot mai mult, ca şi cum nu forma ar conta, ci ceea ce se ascunde *în spatele* ei.

Asta e o prostie. De câte ori nu mi-a spus tata că *locurile* nu pot fi ceva rău în sine? Vâr mâna în rucsac, scot pumnalul şi cobor din maşină. Până să-i dau ocol spre portbagaj, apa din bălţoace, care îmi ajunge până la şireturi, îmi îmbibă tălpile pantofilor. Atât maşina lui Carmel, cât şi cea a lui Thomas au fost echipate ca nişte corturi de supravieţuire, cu facle şi pături şi suficiente produse de prim ajutor cât să satisfacă pretenţiile celui mai paranoic ipohondru. Thomas vine lângă mine, călcând cu grijă prin noroi. Carmel deschide portbagajul, din care luăm trei lanterne şi un felinar de camping. Înaintăm umăr la umăr prin beznă; ne simţim picioarele amorţite şi apa ne clipoceşte în pantofi. Este o noapte rece şi umedă. Petice de zăpadă stau şi acum atârnate cu obstinaţie de poalele copacilor şi de marginile hambarului.

Mă frapează aspectul ameninţător al clădirii. Arată mai rău şi decât casa victoriană, gata-gata să se prăbuşească, a Annei. Hambarul stă ghemuit ca un păianjen, aşteptând să ne apropiem şi prefăcându-se lipsit de viaţă. E o tâmpenie că gândesc aşa, nimic altceva decât rodul frigului şi al întunericului care mi-au intrat pe sub piele. Totuşi, dacă cineva ar veni aici înarmat cu o canistră de benzină şi un chibrit, nu sunt convins că m-aş opune.

— Uite, luaţi astea.

Le întind săculeţele cu vrăjile de protecţie. Thomas şi-l vâră în buzunarul pantalonilor. Carmel îl ţine în mână ca pe un rozariu. Aprindem felinarul şi lanternele abia când ajungem la uşa de la intrare, care se leagănă scârţâind, ca şi cum ne-am îmbia să-i trecem pragul.

— Să nu vă îndepărtaţi, le şoptesc, iar ei se trag şi mai aproape.

— De fiecare dată îmi spun că e o nebunie ceea ce facem, murmură Carmel. Şi de fiecare dată îmi propun totuşi să rămân în maşină.

— Nu-ţi sta în fire să stai deoparte, şopteşte Thomas şi o simt pe Carmel cum zâmbeşte lângă mine.

— Luaţi-vă o cameră, mormăi eu şi întind braţul ca să deschid uşa.

Thomas are obiceiul enervant de a se înfierbânta în astfel de situaţii; plimbă

raza lanternei de colo-colo cu o viteză de un milion de kilometri pe oră, ca şi cum s-ar aştepta în orice clipă să dea peste cine ştie ce vizuină de fantome. Numai că fantomele sunt sfioase. Sau dacă nu sfioase, atunci prudente. Niciodată nu mi s-a întâmplat să deschid o uşă şi să mă trezesc nas în nas cu un chip mort. În schimb, mi s-a întâmplat să simt că sunt urmărit de când am păşit într-o clădire. Şi exact asta se petrece şi acum.

E o senzaţie stranie conştientizarea asta intensă că cineva se află în spatele tău. Atunci când eşti urmărit de un mort senzaţia devine şi mai stranie, pentru că nu ştii din ce direcţie vine. Ştii doar că e acolo. E enervant, dar n-ai ce face. La fel ca şi cu stroboscopul lui Thomas.

Mă îndrept spre mijlocul încăperii şi aşez jos felinarul de camping. Aerul e încărcat de praf şi miroase a fân vechi, care zace împrăştiat peste tot pe podeaua de pământ. Mă învârt încet, cu lanterna ţinută zdravăn în mâini, şi simt podeaua cum murmură şi scârţâie sub picioare. Carmel şi Thomas mă urmăresc cu atenţie şi rămân în imediata apropiere. Ştiu că şi Thomas simte că suntem urmăriţi, doar e vrăjitor. Plimbă lanterna în sus şi în jos pe pereţi, în căutarea colţurilor şi a posibilelor ascunzători. Se dă de gol în loc să folosească lumina pe post de momeală şi să fie mai atent la ceea ce poate apărea din întuneric. Foşnetul hainelor noastre răsună tare; zgomotul făcut de fluturatul pletelor lui Carmel pare cel scos de o cascadă.

Întind braţele în faţă şi fac un pas în lături, lăsând lumina felinarului de camping să pătrundă printre corpurile noastre. Ochii ni s-au adaptat, iar Carmel şi cu mine stingem lanternele. Hambarul e gol, cu excepţia a ceea ce pare a fi cadrul unui plug vechi împins în colţul sudic, iar felinarul de camping scaldă încăperea într-o nuanţă palidă de galben.

— Ăsta să fie locul? întreabă Carmel.

— Pare destul de potrivit pentru înnoptat, îi răspund eu. Mâine-dimineaţă o să mergem pe jos până vom găsi o zonă cu semnal mai bun şi o să telefonăm la firma de tractare.

Carmel dă din cap. S-a prins. Trucul cu călătorul aflat la ananghie funcţionează mai des decât ne-am putea aştepta. Şi de aceea se foloseşte în atât de multe filme de groază.

— Nu e mai cald aici decât afară, comentează Thomas.

Într-un târziu, îşi stinge şi el lanterna. Un foşnet se aude deasupra capetelor noastre şi Thomas sare cât colo, scoate rapid lanterna şi îndreaptă lumina spre tavan.

— Cred că sunt nişte porumbei, zic eu. Ceea ce nu-i deloc rău. Dacă vom rămâne blocaţi aici pentru mai mult timp, vom fi probabil nevoiţi să facem un grătar în curte.

— Ce dezgustător! exclamă Carmel.

— Porumbeii nu sunt decât nişte găini de calitate inferioară. Haide mai bine să cercetăm.

O scară şubredă şi putrezită urcă spre o trapă. Presupun că sus nu vom găsi decât un pod de fân şi câţiva porumbei şi vrăbii care şi-au găsit acolo adăpost. Nu e nevoie să îi avertizez pe Carmel şi Thomas să rămână vigilenţi. Urcă imediat în spatele meu, fără să mă scape o clipă din ochi. Carmel loveşte cu piciorul dinţii unei furci pe jumătate îngropată în fân şi face feţe-feţe. Ne uităm unul la altul şi o văd cum clatină din cap. Nu, nu e posibil să fie aceeaşi furcă pe care a căzut nevasta fermierului. Asta ne spunem, cu toate că, sincer vorbind, nu există niciun motiv pentru care n-ar fi.

Intru primul în podul de fân. Luminez cu lanterna, dând la iveală o podea vastă, acoperită de fân şi câţiva baloţi înalţi aliniaţi de-a lungul peretelui sudic. Îndrept raza lanternei spre acoperişul în pantă şi zăresc vreo cincizeci de porumbei; niciunul nu pare deranjat de intruziune.

— Urcaţi şi voi, le spun. Thomas apare primul, după care o ajutăm amândoi pe Carmel. Aveţi grijă, fânul e plin cu găinaţ.

— Ce drăguţ, murmură Carmel.

Odată ajunşi sus, ne uităm cu atenţie de jur împrejur, cu toate că nu prea avem ce vedea. Nu e decât un spaţiu vast, deschis, acoperit de fân şi găinaţ de pasăre. De tavan stă agăţat un sistem de scripeţi, care a fost folosit probabil la mutarea fânului, iar de grinzi sunt înnodate şi atârnate funii groase.

— Ştiţi ce urăsc eu cel mai mult la lanterne? ne întreabă Thomas în timp ce plimbă raza prin încăpere, luminând păsări şi aripi fluturânde, apoi nimic altceva decât pânze de păianjen. Lanternele te fac să te gândeşti la ceea ce nu vezi. Lucrurile ascunse în întuneric.

— Aşa e, îl aprobă Carmel. Scena cea mai înfricoşătoare dintr-un film horror este atunci când lanterna găseşte în fine ceea ce căuta şi îţi dai seama că ai fi preferat să nu vezi chestia aia.

Ar trebui să-şi ţină gura amândoi. Nu e momentul să se bage singuri în sperieţi. Fac câţiva paşi în spate pentru a pune capăt conversaţiei, dar şi pentru a testa rezistenţa podelei. Thomas se îndepărtează şi el un pic în direcţia opusă, rămânând aproape de perete. Plimb raza lanternei peste baloţii de fân, atent la locurile în care s-ar putea ascunde ceva. Nu observ nimic, cu excepţia felului dezgustător în care arată podeaua, împestriţată cu pete maronii şi albe. În spatele meu aud un scârţâit prelung şi când mă răsucesc pe călcâie, o pală de vânt îmi biciuie faţa. Thomas a găsit o uşiţă care dă spre afară şi a deschis-o.

Senzaţia că suntem urmăriţi a dispărut. Nu suntem decât trei copii într-un hambar părăsit şi ne prefacem fără rost că ne-am fi rătăcit. Poate că ăsta nici nu e

de fapt locul, iar sentimentul pe care l-am avut atunci când am intrat pe uşă n-a fost decât o iluzie.

— Nu cred că piatra aia runică a ta funcţionează prea bine, spun eu.

Thomas ridică din umeri. Îşi duce absent mâna la buzunar, unde piatra apasă pe ţesătura pantalonilor.

— Nu era oricum ceva sigur. Nu prea lucrez cu rune. Şi asta e prima piatră pe care am scrijelit-o, zice el. Se apleacă şi se uită la bezna de afară prin uşiţă. Poate că nici nu are foarte mare importanţă. La urma urmei, chiar dacă ăsta ar fi locul, câţi oameni s-ar afla în pericol? Cine ajunge aici? Probabil că fantoma sau ce-o fi s-a plictisit şi a plecat ca să însceneze morţi accidentale în alte părţi.

Morţi accidentale. Cuvintele mă zgârie pe creier.

Sunt un idiot.

O funie se prăvale de pe o grindă. Mă întorc, cu gândul de a zbiera la Thomas, însă cuvintele nu-mi ies din gură atât de repede pe cât aş vrea. Nu apuc decât să-i rostesc numele, apoi mă reped spre el; funia continuă să cadă, iar fantoma legată de capătul ei prinde formă abia cu o jumătate de secundă mai devreme de clipa în care îl împinge pe Thomas, cu capul înainte, prin uşiţa aflată la vreo doisprezece metri deasupra solului rece şi tare.

Plonjez. Ace de fân îmi pătrund prin geacă şi mă încetinesc, însă nu mă pot gândi decât la Thomas, şi când mă arunc prin uşiţă reuşesc să-l prind de picior. Cu toată forţa care-mi stă în încheieturile mâinii îl ţin bine când se izbeşte de peretele hambarului. În clipa următoare, Carmel apare lângă mine şi se apleacă cu corpul pe jumătate ieşit prin uşiţă.

— Thomas! strigă ea. Cas, trage-l în sus!

Îl ţinem fiecare de un picior şi încercăm să-l tragem înăuntru, mai întâi tălpile picioarelor, apoi genunchii. Thomas se comportă admirabil, nu ţipă şi nu se vaită. Suntem aproape de a-l trage cu totul înăuntru, când o aud pe Carmel cum scoate un urlet. Nu e nevoie să mă întorc ca să mă uit în spate, ştiu că e fantoma. Simt o presiune ca de gheaţă pe spinare şi dintr-odată aerul duhneşte ca interiorul unui congelator de carne.

Mă răsucesc repede şi dau cu ochii de el: e un tip tânăr, îmbrăcat în salopetă şi o cămaşă de batist cu mâneci scurte. E gras, are ditamai burdihanul şi braţele îi atârnă ca nişte cârnaţi umpluţi cu carne până la refuz. Ceva este în neregulă cu forma capului său.

Scot pumnalul. Sclipeşte în buzunarul meu de la spate, pregătit să-i spintece burta, când, dintr-odată, o aud râzând.

E râsul ei. Râsul pe care îl cunosc atât de bine, cu toate că nu l-am auzit decât de câteva ori. Iese din gura căscată a mocofanului ăsta gras. Aproape că scap pumnalul din mână. Apoi râsul se curmă brusc şi fantoma se retrage şi răcneşte

ceva, nişte cuvinte aparent în engleză, dar gâjâite, de parcă ar fi fost înregistrate pe un disc de gramofon. Deasupra capului, toţi porumbeii năvălesc din adăpostul lor şi zboară fâlfâind spre noi.

În nebunia aia de pene care zboară peste tot şi în mirosul ăla rânced de pasăre, apuc totuşi să strig la Carmel să nu-l scape pe Thomas, cu toate că ştiu prea bine că n-o s-o facă, deşi nişte cioculeţe şi gheruţe i s-au prins deja în păr. Imediat ce-l tragem pe Thomas înăuntru, îi împing pe amândoi către scară.

Tropăim în jos pe trepte, înconjuraţi de aripi fâlfâitoare. Mă forţez să mă uit înapoi ca să mă asigur că nenorocitul nu va încerca să ne îmbrâncească iar.

— Unde mergem? strigă Carmel dezorientată.

— Ieşi odată şi pe urmă vedem noi, răcnim la unison eu şi Thomas.

În clipa în care picioarele mele ating ultima treaptă a scării, Carmel şi Thomas sunt mult în faţă şi continuă să alerge. Simt cum fantoma se materializează în partea dreaptă şi mă întorc cu faţa spre ea. Acum, că sunt mai aproape, îmi dau seama ce e în neregulă cu capul ei: are ceafa scobită. Mai văd şi că ţine în mâini furca.

Chiar înainte să o arunce, apuc să-i strig ceva lui Carmel. Probabil că sună convingător, din moment ce se răsuceşte pe călcâie ca să vadă ce se întâmplă, apoi se smuceşte în stânga cu numai o secundă înainte ca dinţii furcii să se înfigă în perete. În clipa următoare începe să ţipe şi asta mă întărâtă; duc braţul la spate, îmi iau avânt şi azvârl pumnalul dintr-o singură mişcare. Îl văd cum zboară prin aer şi îşi găseşte ţinta în vintrele fermierului. Preţ de o clipă, fantoma se uită la mine şi prin mine cu ochi ca nişte bălţi cu apă călduţă. De data asta nu mai simt nimic. Nu mă mai întreb unde l-a trimis pumnalul. Nu mă întreb dacă Obeahman mai simte şi el. Fantoma îşi părăseşte existenţa pulsând precum un val de căldură şi mă bucur să o văd dispărând. Aproape că mi-a ucis prietenii. Naiba s-o ia!

Pumnalul aterizează pe podea cu o bufnitură surdă şi alerg ca să-l ridic de jos, apoi mă apropii de Carmel, care continuă să urle.

— Carmel, ce ai păţit? Eşti rănită? o întreabă Thomas.

Se apropie ca să verifice dacă totul e în regulă, în timp ce ea îşi clatină capul, panicată. A scăpat ca prin urechile acului. Furca a fost aruncată cu o asemenea precizie, încât unul din dinţi i s-a înfipt în umărul hainei, ţintuind-o de perete. Întind mâna şi smulg furca, iar Carmel sare în picioare şi începe să îşi perie haina, de parcă ar fi murdară. Este pe jumătate înfricoşată şi pe jumătate iritată, şi atunci când strigă „Ticălos nenorocit!” nu mă pot abţine şi am impresia că la mine se referă.

Doi

Pumnalul se odihneşte în vasul lui cu sare, îngropat până la mâner în cristale albe. Soarele dimineţii, care se strecoară pe fereastră, întâlneşte sticla vasului şi se refractă, auriu strălucitor, aproape ca un nimb, în toate direcţiile. Tata şi cu mine obişnuiam să stăm şi să ne uităm la el, îndesat în acelaşi vas purificat de lumina lunii. Tata îi spunea Excalibur. Eu nu îi spun nicicum.

În spatele meu, mama prăjeşte nişte ouă. Pe blatul de bucătărie stau grămadă cele mai noi lumânări pe care le-a descântat. Sunt în trei culori, fiecare cu parfumul său. Verde pentru prosperitate, roşu pentru pasiune, alb pentru claritate. Lângă ele, trei mici vrafuri cu foi de pergament cu trei incantaţii diferite aşteaptă să fie înfăşurate în jurul lumânărilor şi legate apoi cu aţă.

— Vrei pâine prăjită? mă întreabă mama.

— Da, răspund. Mai avem gem de afine?

Scoate borcanul şi eu vâr patru felii de pâine în toaster. Aştept să se prăjească, le ung cu unt şi gem, apoi le duc la masa pe care mama a aşezat deja farfuriile cu ouă.

— Te rog să aduci sucul, zice ea şi adaugă, în timp ce sunt pe jumătate vârât în frigider: N-ai de gând să-mi povesteşti ce s-a întâmplat sâmbătă seara?

Mă îndrept de spate şi torn sucul de portocale în două pahare.

— N-am fost prea hotărât în acţiunile mele, mă limitez să-i mărturisesc.

Îmi amintesc că pe drumul înapoi de la Grand Marais am păstrat o linişte aproape deplină. Am ajuns acasă duminică dimineaţa şi m-am culcat imediat. M-am trezit atât cât să mă uit la unul din filmele din seria *Matrix*, după care am adormit din nou şi m-am trezit abia azi-dimineaţă. Alt plan mai bun de a scăpa de întrebările mamei nu am găsit.

— Ei bine, ciripeşte ea, ar fi cazul ca de acum înainte să fii mai hotărât. Acum mănâncă. Peste o jumătate de oră trebuie să pleci la şcoală.

Mă aşez şi pun sticla cu suc pe masă. Stau cu ochii fixaţi pe ouă, care se holbează şi ele la mine cu pupilele lor din gălbenuşuri. Le înţep cu furculiţa. Ce aş putea să-i spun mamei? Cum să-i explic, atâta timp cât nici eu nu înţeleg prea bine ce s-a întâmplat? Am auzit râsul Annei. L-am auzit limpede, inconfundabil, şi ieşea din gâtlejul fermierului. Totuşi e imposibil. Anna nu mai este. Doar că eu nu pot s-o uit. Aşa că mintea mea s-a apucat să născocească lucruri. Asta îmi spun acum, la lumina zilei. Şi asta mi-ar spune orice persoană cu scaun la cap.

— Am greşit, mormăi eu în farfurie. N-am fost suficient de iute.

— Dar l-ai exterminat, nu-i aşa?

— Nu înainte să-l împingă pe Thomas afară pe o uşiţă la doisprezece metri de

sol şi aproape să o transforme pe Carmel în chebap.

Pofta de mâncare mi-a pierit brusc. Nici măcar gemul de afine nu-mi mai face cu ochiul.

— De acum încolo n-o să-i mai iau cu mine. Nu ar fi trebuit să-i las să mă însoţească niciodată.

Mama oftează.

— Aici nu-i vorba de a „lăsa” sau nu, Cas. Nu văd cum ai fi putut să îi opreşti.

Vocea îi este plină de afecţiune şi total lipsită de obiectivitate. Ţine la Thomas şi Carmel. Ştiu asta. Dar mai ştiu că se bucură că nu merg singur la vânătoare.

— S-au lăsat duşi de val din cauza ineditului situaţiei, spun eu. Brusc mă cuprinde furia, o furie atât de puternică, încât mă face să scrâşnesc din dinţi. Numai că lucrurile cu care am eu de-a face sunt cât se poate de reale şi îi pot ucide, iar când îşi vor da seama de asta cum crezi că vor reacţiona?

Mama mă priveşte calmă, doar o mică încruntare îi trădează emoţia. Ia o bucată de ou cu furculiţa, o duce la gură şi o mestecă tăcută. După care zice:

— Cred că nu ai destulă încredere în ei.

Poate că are dreptate. Totuşi, după cele întâmplate sâmbătă noaptea nu le-aş lua-o în nume de rău dacă ar fugi de mine mâncând pământul. Nu i-aş fi învinovăţit dacă ar fi făcut-o nici după ce Mike, Will şi Chase au fost ucişi. Uneori mi-aş fi dorit să-i pot învinovăţi.

— Trebuie să plec la şcoală, spun şi împing scaunul în spate, lăsând mâncarea neatinsă pe masă.

Pumnalul a fost purificat şi este gata să fie scos din vasul cu sare, dar trec pe lângă el şi ies din casă. Este probabil prima oară în viaţă când nu îl vreau cu mine.

Primul lucru pe care îl zăresc după ce dau colţul pe holul şcolii şi mă îndrept către dulapul meu din vestiar este Thomas. Cască, rezemat de dulap, cu manualele vârâte sub braţ. Poartă un tricou gri fără înscrisuri care stă să se descoasă pe alocuri. Părul îi stă răvăşit în direcţii opuse. Mă face să zâmbesc. Atâta putere într-un corp care arată de parcă ar fi venit pe lume într-un coş cu rufe murdare. Mă zăreşte şi el, îmi face cu mâna şi pe faţă i se lăţeşte un rânjet mare. Apoi cască din nou.

— Scuze, zice. Nu mi-am revenit după noaptea de sâmbătă.

— Ţi-ai cam făcut de cap în weekend, Thomas? nechează un glas sarcastic în spatele nostru.

Mă întorc şi văd un grup de elevi. Pe majoritatea nu-i cunosc. Comentariul vine din partea unei oarecare Christy şi nici că-mi pasă, numai că Thomas îşi ţuguie buzele şi se holbează la şirul de dulapuri de parcă ar vrea să se topească în

ele şi să se facă nevăzut.

Îi arunc lui Christy o privire indiferentă.

— Dacă mai zici ceva, te omor.

Fata clipeşte din ochi, nehotărâtă dacă să mă ia în serios sau nu, ceea ce mă face să rânjesc. Bârfele care circulă pe seama mea sunt de-a dreptul ridicole. Grupul se îndepărtează în tăcere.

— Dă-i încolo, îi zic lui Thomas. Dacă ar fi fost cu noi sâmbătă noaptea, ar fi făcut pe ei de frică.

— Ai dreptate, spune el şi se îndreaptă de spate. Uite ce-i, îmi pare rău pentru sâmbătă. N-ar fi trebuit să mă aplec în afară pe uşiţa aia, a fost o prostie. Mersi că m-ai salvat.

Preţ de o clipă, simt un nod în gât şi gust de gratitudine şi surpriză. După care înghit nodul.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, n-a fost mare lucru. *Doar eu te-am băgat în belea*, îmi spun în sinea mea.

— OK, cum zici tu, ridică el din umeri.

Semestrul ăsta, Thomas şi cu mine avem la prima oră fizica. Cu ajutorul lui, am reuşit să obţin o notă de nouă. Toate tâmpeniile alea cu centrele de rotaţie şi vitezele impulsurilor sunt pentru mine un mister, dar Thomas le ştie ca pe apă. Presupun că e din cauza abilităţilor lui de vrăjitor: înţelege la perfecţie modul în care funcţionează forţele. În drum spre sala de curs ne intersectăm cu Cait Hecht, care se uită ostentativ în cealaltă direcţie. Mă întreb dacă o să mă bârfească. Adevărul e că are şi de ce.

Până la pauza de studiu de după a cincea oră nu apuc s-o văd pe Carmel decât pe fugă. Deşi este a treia roată la căruţa noastră stranie de vânători de fantome, statutul ei de cea mai populară fată nu s-a schimbat. Are agenda socială la fel de încărcată ca întotdeauna. E membru în consiliul elevilor şi în mai multe comitete dintr-alea, al naibii de plicticoase, care se ocupă cu strângerea de fonduri. Interesant cum face faţă ambelor lumi. Trece dintr-una în alta cu cea mai mare uşurinţă.

Intru în sala de studiu şi mă aşez la locul meu obişnuit, vizavi de Carmel. Thomas încă nu a apărut. Îmi dau seama imediat că din partea ei nu voi avea parte de aceeaşi îngăduinţă. Abia dacă-mi aruncă o privire când iau loc.

— Ar trebui să te tunzi.

— Îmi place să port părul niţel mai lung.

— Cred totuşi că-ţi intră în ochi, zice şi mă priveşte drept în faţă. Şi te împiedică să vezi limpede.

După o pauză scurtă de privit în pământ, timp în care decid că împunsătura asta, care mă face să mă simt ca un fluture prins într-un borcan, merită o scuză,

oricât de anemică, îi răspund:

— Îmi pare rău. Ştiu că m-am purtat prosteşte. Dar e periculos să…

— Las-o moartă, îmi taie vorba Carmel plescăindu-şi guma. Ce te frământă? Acolo, în hambar, ai ezitat. Ai fi putut să pui capăt poveştii sus în pod. Nu era decât la câţiva zeci de centimetri distanţă, cu maţele la vedere, servite ca pe tavă.

Înghit în sec. Sigur că a observat. Lui Carmel nu-i scapă nimic. Deschid gura, dar nu reuşesc să scot niciun sunet. Carmel întinde mâna şi îmi atinge braţul.

— Pumnalul nu mai e periculos, aşa susţine Morfran, zice ea pe un ton blând. Şi prietenul tău Gideon e de aceeaşi părere. Dar dacă ai îndoieli, atunci poate ar fi mai bine să iei o pauză, înainte ca cineva să o păţească.

Thomas se strecoară lângă ea şi se uită de la Carmel la mine şi înapoi la ea.

— Care-i treaba? ne întreabă. Arătaţi de parcă cineva ar fi dat colţul.

Of, Thomas, ce exprimare riscantă! îmi spun în gând.

— Nimic, îi răspund. Carmel e îngrijorată pentru că sâmbătă am ezitat.

— Ce?

— A ezitat, intervine Carmel. Ar fi putut să ucidă chestia în pod. Tace în clipa în care doi colegi trec pe lângă noi, apoi continuă: Dar n-a făcut-o şi am ajuns să mă zgâiesc la dinţii furcii înfiptă în haina mea.

— Dar suntem cu toţii OK, zâmbeşte Thomas. Şi ne-am făcut treaba.

— Cas n-a trecut peste, îl informează Carmel. Mai crede şi acum că pumnalul e periculos.

Toată discuţia asta, purtată ca şi cum nu aş fi de faţă, începe să mă calce pe nervi. Întorc povestea pe toate părţile încă un minut sau aşa ceva, Thomas luându-mi timid apărarea şi Carmel insistând că am nevoie de cel puţin şase şedinţe de consiliere în paranormal înainte de a mă întoarce la misiunea mea.

— Vă supăraţi dacă primiţi nişte ore de detenţie? îi întreb eu dintr-odată.

Fac semn cu capul către uşă şi mă ridic în picioare, iar ei mă imită. Monitorul ţipă după noi; ne întreabă unde ne ducem şi ce e în capul ăla sec al nostru, dar nu ne oprim. Carmel se mulţumeşte să-i strige peste umăr: „Mi-am uitat caietele cu notiţe”, după care dispărem pe uşă.

Stăm în Audi-ul argintiu al lui Carmel, parcat într-un spaţiu de servicii, la ieşirea de pe autostrada 61. M-am aşezat pe bancheta din spate şi amândoi s-au răsucit cu faţa spre mine. Aşteaptă răbdători, ceea ce înrăutăţeşte şi mai mult situaţia. Nu ar strica să-mi dea un mic impuls.

— Ai dreptate, am ezitat, recunosc eu într-un târziu. Şi ai dreptate şi în privinţa pumnalului, am încă îndoieli. Dar nu din cauza asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat sâmbătă. Dubiile nu mă împiedică să-mi fac treaba.

— Atunci ce a fost? întreabă Carmel.

Ce a fost? Nu ştiu. Când i-am auzit râsul, imaginea Annei mi-a apărut în spatele ochilor şi am văzut ceea ce ea nu a putut vedea niciodată: fata isteaţă şi palidă, în rochie albă, şi zeiţa cu vene negre, înveşmântată în roşu. Era aşa de aproape, că aş fi putut să o ating. Dar acum, la lumina zilei, adrenalina s-a scurs din mine. Poate că n-a fost totuşi nimic. Doar o halucinaţie, o dorinţă deşartă. I-am adus însă pe Thomas şi Carmel aici ca să le ofer o explicaţie, aşa c-aş face bine să le îndrug ceva.

— Dacă ar fi să vă spun că n-am putut să-mi iau gândul de la Anna, că trebuie să ştiu că şi-a găsit pacea, m-aţi înţelege? îi întreb uitându-mă în jos la covoraşul negru al maşinii.

— Da, da, absolut, se grăbeşte să-mi răspundă Thomas.

Carmel îşi fereşte privirea.

— Carmel, încă nu sunt pregătit să renunţ la ea.

Îşi duce o şuviţă de păr blond pe după ureche şi se uită în jos, cu o expresie vinovată.

— Ştiu asta. Dar de luni de zile tot cauţi răspunsuri. La fel şi noi.

Zâmbesc trist.

— Şi ce-i cu asta? Te-ai săturat?

— Sigur că nu, mă repede ea. Mi-a plăcut de Anna. Şi chiar dacă nu mi-ar fi plăcut, ea ne-a salvat viaţa. Dar ceea ce a făcut, faptul că s-a sacrificat – asta a făcut-o pentru tine, Cas. Ca tu să trăieşti. Nu ca să bântui de colo-colo ca un dement, pe jumătate mort de dorul ei.

Nu găsesc ce să-i răspund. Vorbele lui Carmel mă omoară, pur şi simplu. În ultimele luni aproape că mi-am ieşit din minţi neştiind ce s-a petrecut cu Anna. M-am gândit la cel mai inimaginabil iad, am născocit cele mai rele scenarii. Mi-ar fi uşor să pretind că ăsta e motivul pentru care nu reuşesc s-o dau uitării pe Anna. Şi ar fi şi adevărat, pe deasupra. Dar asta nu e tot. Anna nu există de fapt. Era moartă atunci când am cunoscut-o şi am vrut să o extermin, dar pe de altă parte nu am fost pregătit s-o las să plece. Modul în care a plecat de pe această lume ar fi trebuit să închidă problema. E mai mult decât moartă şi ar trebui să mă bucur pentru asta; în schimb, sunt atât de supărat, încât nu mai pot gândi limpede. N-am sentimentul că a plecat de bună voie. Ci că a fost luată cu forţa.

După câteva clipe de tăcere clatin din cap şi vorbele îmi ies din gură, calme şi exersate.

— Ai dreptate. Ştii ceva, poate c-ar trebui s-o lăsăm mai moale o vreme. Tot ce ai spus este adevărat. Nu am avut grijă de voi şi-mi pare nespus de rău pentru ceea ce s-a întâmplat sâmbătă. Serios vorbesc.

Se grăbesc amândoi să mă asigure că totul e în regulă. Thomas zice că nu s-a întâmplat nimic rău, iar Carmel face o glumă cum că Anna m-ar fi prins în laţ.

Se poartă ca nişte adevăraţi prieteni şi dintr-odată mă simt ca un ticălos. Ar trebui să-mi limpezesc mintea. Să accept că n-o voi mai vedea niciodată pe Anna, şi asta înainte ca vreunul din noi să o păţească rău de tot.

Trei

Sunetul acela al râsului ei. Îl aud din nou în minte, pentru a suta oară. A fost vocea ei, vocea Annei, dar suna ascuţit şi nebunesc. Aproape disperat. Dar poate că asta îmi închipui eu pentru că ieşea din gura unui bărbat mort. Sau poate că nici n-am auzit-o de fapt.

Un pocnet brusc mă face să clipesc din ochi şi să mă uit în jos. Una din lumânările pentru claritate ale mamei s-a rupt în două şi s-a rostogolit la picioarele mele. Ambalez lumânările într-o cutie pentru a fi duse la prăvălia lui Morfran.

— Ce e cu tine, fiule? mă întreabă mama aruncându-mi un zâmbet şi ridicând dintr-o sprânceană. De ce eşti aşa de distrat încât ne pui în pericol mijloacele de trai?

Mă aplec să iau de pe jos cele două bucăţi de lumânare şi încerc să le lipesc, de parcă ar putea, ca prin farmec, să se unească. De ce magia nu funcţionează acum?

— Scuze, îi răspund.

Mama se ridică de la masa la care îşi exersa incantaţiile, îmi ia din mână lumânarea şi o miroase.

— E-n regulă. O s-o păstrăm. Are acelaşi efect chiar dacă e ruptă. Ia lumânarea şi o pune pe pervazul de deasupra chiuvetei. Şi acum răspunde-mi la întrebare, copile. Ce e cu tine? Ai probleme la şcoală? Sau poate întâlnirea aia a mers mai bine decât ai crezut?

Mă tachinează, dar am senzaţia că privirea ei exprimă şi un dram de speranţă.

— N-am eu norocul ăsta, mamă.

Mi-ar fi la îndemână să-i spun că am probleme la şcoală. Sau că visez cu ochii deschişi. Poate c-ar fi mai bine totuşi să o mint. Mama este fericită în casa asta. După ce am descoperit că ucigaşul tatei a închiriat mansarda casei şi i-a mâncat mamei motanul, am crezut că va dori să ne mutăm. Sau să dăm foc casei. Dar nu. Mama a hotărât să o transforme în căminul nostru, mai mult decât oricare din casele în care am locuit cu chirie de la moartea tatei. Am avut impresia că abia aştepta o astfel de ocazie.

Presupun că de fapt amândoi o aşteptam. Dar acum totul s-a terminat. Caz închis.

— Cas? Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

Îi ofer cel mai liniştitor zâmbet de care sunt capabil.

— N-am nimic. Ceva chestii neterminate, nimic important.

— Hmmm, mormăie ea. Scoate o cutie de chibrituri din sertarul cu

mărunţişuri. Poate c-ar trebui să aprinzi o lumânare a clarităţii. Ca să te descotoroseşti de pânzele de păianjen.

— Sigur, chicotesc eu, şi iau chibriturile din mâna ei. N-ar trebui să rostesc mai întâi incantaţia?

Flutură din mână, în semn că nu contează.

— Cuvintele nu sunt întotdeauna necesare. Tot ce trebuie este să ştii ce vrei.

Îmi dă un ghiont în piept şi eu aprind chibritul.

— Joci oribil, îmi zice Thomas, aşezat pe una din pernele de pe canapea.

— Şi ce, nu-i decât un Pac-Man, replic eu în timp ce ultimul meu omuleţ se izbeşte de o fantomă şi dă colţul.

— Dacă o să continui aşa, n-o să-mi baţi niciodată recordul. Pufnesc. Oricum n-aş fi în stare să-l întrec. Puştiul ăsta are o coordonare mână-ochi ceva de speriat. Mă descurc bine ca trăgător, dar mă bate măr de fiecare dată la jocurile clasice. Thomas ia joystickul şi tema muzicală reîncepe. Îl urmăresc pe Pac-Man care înfulecă cireşele şi punctele şi expediază fantomele înapoi la locul de start.

— Ai memorat labirinturile, îi spun.

— Poate.

Rânjeşte, apoi apasă pe pauză când telefonul începe să sune. Celularul e ceva nou pentru Thomas. Un cadou de la Carmel, pe care ea îl foloseşte ca să-i trimită repetat SMS-uri, propunând să mergem să ne întâlnim toţi trei la mall. Urăsc mallurile, nimic nu-mi place acolo. Poate în afară de Cinnabon[2]. Thomas oftează.

— Vrei să ne întâlnim cu Carmel şi Katie la Cinnabon?

Răsuflu adânc. Thomas a venit la mine acasă ca să îmi dea o carte cu teorii despre viaţa de apoi. Am aşezat-o lângă Xbox şi acolo a rămas, nedeschisă. M-am săturat să tot citesc şi să sfârşesc cu şi mai multe întrebări fără răspuns. M-am săturat să tot apelez la foştii prieteni ai tatei şi să nu mă aleg decât cu supoziţii. Am ajuns într-un impas, sunt obosit şi oricât de vinovat m-aş simţi, ăsta e adevărul.

— Bine, hai să mergem, îi răspund.

Mallul este puternic luminat şi miroase a parfum, o marcă ce se vinde probabil în toate magazinele pe lângă care trecem. Carmel ne-a aşteptat la intrare. E singură. Katie a şters-o când a aflat că venim.

— Nu te deranjează că prietena ta cea mai bună nu mă place deloc? molfăie Thomas cu gura aşa de plină de prăjituri de la Cinnabon, încât abia dacă se înţelege ce spune.

— Nu-i vorba că nu te place, doar că nu i-ai oferit ocazia să te cunoască mai

bine. Amândoi aţi făcut-o să nu se simtă în largul ei.

— Ba nu, obiectează Thomas.

— Ba cam da, mormăi eu din spatele lor.

E adevărat. Când sunt doar eu cu Carmel şi prietenele ei, totul e în regulă. Sunt capabil să socializez, dacă sunt nevoit. Însă atunci când ne adunăm toţi trei, formăm un soi de club închis. Mie unul îmi place chestia asta şi nu am niciun fel de remuşcări. Trei e un număr bun.

— Uite, şi Cas e de acord cu mine, zice Carmel.

Încetineşte pasul ca să-i ajung din urmă şi continuăm să mergem umăr la umăr. Thomas spune ceva despre Katie şi îl aud rostind şi numele lui Nate, dar nu prea sunt atent la conversaţie. Nu mă interesează bârfele despre cupluri. Aşa că mă retrag la locul meu obişnuit, în spatele lor. Oricum, mallul e prea aglomerat pentru ca trei persoane să poată merge una lângă alta fără a se ciocni sau a face slalom printre oameni.

Mai multe voci o strigă pe Carmel şi când ridic ochii de la cornul meu cu scorţişoară le văd pe Amanda Schneider, Heidi Trico şi o altă Katie al cărei nume de familie nu mi-l amintesc făcându-i semn cu mâna. Derek Pimms şi Nate Bergstrom le însoţesc; Thomas i-ar eticheta drept noul val al Oştirii Troiene. În timp ce ne îndreptăm spre ei, aproape că îl aud cum îşi spune asta în gând, scrâşnind din dinţi.

— Bună, Carmel, o salută Heidi. Ce mai faci?

Carmel ridică din umeri.

— Cinnabon. Pierdem şi noi vremea pe aici. Una-alta şi câte o aluzie la un cadou de ziua de naştere pe care unii sunt prea grei de cap ca s-o priceapă.

Îl înghionteşte amical pe Thomas. Nu ar fi trebuit s-o facă. Sau cel puţin nu într-o asemenea companie, căci Thomas se înroşeşte ca sfecla, iar Derek şi Nate rânjesc ca nişte măgari ce sunt. Fetele se uită mai întâi la Thomas, apoi la mine, şi zâmbesc fără să îşi arate dinţii. Thomas se foieşte. Nu îi priveşte în faţă pe Derek şi Nate, aşa că mă decid să compensez şi îi măsor pe amândoi din ochi din cap până în picioare. Mă port ca un idiot, însă o fac intenţionat. Carmel trăncăneşte şi râde, părând că nu observă nimic.

Deodată simt o mişcare. Pumnalul. E în siguranţă, vârât în teaca lui, legată cu două cureluşe de glezna mea. Şi totuşi îl simt că mişcă, aşa cum se întâmplă uneori când ies la vânătoare. Şi nu e doar o mişcare uşoară, ci o smucitură în toată regula.

Mă răsucesc pe călcâie în direcţia spre care s-a mişcat. Am sentimentul că am înnebunit de-a binelea. Nu e posibil ca un mort să bântuie mallul. E prea aglomerat, prea strălucitor şi prea parfumat. Însă pumnalul nu minte, aşa că mă zgâiesc la feţele care trec pe lângă mine, feţe care se uită în gol în drum spre

American Eagle[3] ori râd şi zâmbesc cu prietenii. Toate sunt mai mult sau mai puţin vii. Mă răsucesc şi pumnalul se smuceşte iar.

— Ce-i? mormăi eu. Mă uit drept înainte, la vitrina magazinului din faţa mea.

Rochia Annei.

Strâng tare din ochi de două ori. E rochia ei, o recunosc. Simplă şi albă. Frumoasă. Mă îndrept spre ea şi mallul a amuţit în jurul meu. Ce văd acolo? Nu e o rochie identică, este chiar rochia *ei*. O ştiu înainte ca piciorul manechinului să coboare de pe piedestal.

Îşi mişcă smucit picioarele de plastic. Părul îi atârnă pe umeri, moale şi liber ca o perucă sintetică. Nu mă uit la faţa ei. Nici măcar atunci când îmi lipesc degetele de geamul vitrinei şi picioarele ei de manechin se îndoaie, făcând să foşnească ţesătura rochiei.

— Cas!

Tresar şi zgomotul din mall mă izbeşte în timpane ca o uşă trântită cu putere. Thomas şi Carmel mă flanchează şi mă privesc îngrijoraţi. Am mintea înceţoşată, ca şi cum abia m-aş fi trezit din somn. Mă uit în vitrină şi manechinul stă acolo aşa cum stă dintotdeauna, nemişcat şi înveşmântat într-o rochie albă care nici măcar nu seamănă prea bine cu a Annei.

Privesc spre Amanda, Derek şi ceilalţi. În clipa asta par la fel de uimiţi ca Thomas şi Carmel. Dar mâine vor râde în hohote atunci când vor povesti cele văzute tuturor cunoscuţilor. Îmi iau cu greu degetele de pe geamul vitrinei. Având în vedere scena la care tocmai au fost martori, nu pot să îi învinovăţesc.

— Eşti bine? mă întreabă Carmel. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspund. Mi s-a părut că văd ceva, dar se pare că m-am înşelat.

Carmel coboară privirea, se uită rapid în stânga şi în dreapta, apoi zice:

— Ai ţipat.

Mă holbez la Thomas, care încuviinţează dând din cap.

— Presupun că am vorbit cam tare. Acustica e groaznică aici, abia dacă poţi să te auzi când vorbeşti.

Văd ce privire îşi aruncă unul altuia şi nu încerc să îi conving. Cum aş putea? Au văzut amândoi rochia albă din vitrină şi ştiu ce înseamnă. Ştiu ce mi-am închipuit eu c-am văzut.

Patru

A doua zi după ce am clacat lamentabil la mall, îmi petrec pauza în aer liber, la marginea careului şcolii, stând sub un pom şi discutând la telefon cu Gideon. În apropiere, alţi elevi ocupă zonele neumbrite, întinşi pe iarba proaspăt răsărită, cu capetele rezemate de rucsacuri ori odihnindu-se în poalele amicilor. Din când în când se uită în direcţia mea, rostesc ceva, apoi toată lumea izbucneşte în râs. Mă gândesc că pe vremuri reuşeam să mă integrez mai bine, fără să fac notă discordantă. Poate că nu e o idee prea bună să revin la anul la liceul Winston Churchill.

— Theseus, e totul bine? Pari cam absent.

Râd.

— Parcă eşti mama.

— Poftim?

— Scuze.

Nu reuşesc să mă adun ca să-i explic ce vreau. Ce prostie! Doar de asta l-am sunat. Ca să discutăm. Trebuie să mă conving că Anna a dispărut pentru totdeauna. Şi că nu se mai poate întoarce. Şi trebuie s-o aflu din gura unui expert britanic.

— Ai auzit vreodată de un mort care să reînvie după ce a fost exterminat? întreb într-un târziu.

Gideon cade pe gânduri un răstimp tocmai potrivit.

— Niciodată. E imposibil. Cel puţin dacă e să judecăm corect în termeni de probabilitate.

Mijesc ochii. De când până când judecăm noi corect în termeni de probabilitate?

— Dar dacă îl propulsez dintr-un plan al existenţei într-altul cu ajutorul pumnalului, nu se poate ca altceva să îl aducă înapoi?

De data asta pauza pe care o face este mai lungă, cu toate că-mi dau seama că încă nu mă ia în serios. Dacă ar face-o, aş auzi scrâşnetul roţilor unei scări de bibliotecă şi foşnet de pagini întoarse.

— Doar nu e o idee aşa de deplasată, continui. Poate ceva de genul teoriei graiurilor.

— Mi-e teamă că e mai complicat, oftează Gideon. Ştiu la ce te gândeşti, Theseus, dar asta este pur şi simplu imposibil. Nu putem să o aducem înapoi.

Închid ochii.

— Dar dacă Anna s-a întors deja şi e aici?

Mă întreabă pe un ton prudent:

— Ce vrei să spui?

Poate o porţie de râs să-l mai destindă puţin, aşa că îi răspund cu un rânjet pe care sper că îl sesizează în glasul meu:

— Nu ştiu nici eu ce vreau să spun. Nu te-am sunat ca să te împovărez cu problemele mele. Doar că… mă gândesc mult la ea.

Oftează.

— Aşa am presupus şi eu. E… era o fată extraordinară. Dar acum se află acolo unde îi este locul. Ascultă, Theseus, zice, şi aproape că îi simt apăsarea degetelor zbârcite pe umerii mei. Trebuie s-o uiţi.

— Da, ştiu.

Şi chiar asta fac. Pe de o parte, îmi vine să îi povestesc despre pumnalul care se mişcă şi despre ceea ce am crezut că văd şi aud. Dar pe de altă parte, sunt conştient că aş părea nebun.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji pentru mine, îi zic şi mă ridic în picioare. Of, la dracu’, mârâi când îmi simt turul pantalonilor ud.

— Ce-i? mă întreabă Gideon îngrijorat.

— Nimic. O pată udă se lăţeşte pe turul pantalonilor mei după ce am stat sub un pom. Jur, aici pământul nu se usucă niciodată.

Gideon izbucneşte în râs şi încheiem discuţia. O iau înapoi spre şcoală şi Dan Hill mă ajunge din urmă şi mă bate pe braţ.

— Salut, îmi zice. Ai luat notiţe ieri la ora de istorie? Poţi să mi le împrumuţi în pauza de studiu?

— Sigur, îi răspund oarecum surprins.

— Mersi mult, omule. De obicei le împrumut de la una din fete, îmi aruncă el zâmbetul său de cuceritor, dar am un şase la istorie, iar tu ai luat cea mai mare notă la test, nu-i aşa?

— Mda, aşa e, îi răspund.

Într-adevăr, am luat nota cea mai mare la istorie, spre marea mea mirare şi totodată încântarea nespusă a mamei.

— Cool. Hei, am auzit că aseară la mall ai luat-o razna sau cam aşa ceva.

— Am văzut o rochie pe care şi-o doreşte Carmel şi i-am arătat-o lui Thomas Sabin, ridic eu din umeri. Lumea inventează tot felul de tâmpenii la şcoala asta.

— Ai dreptate, zice el. Ne vedem mai târziu.

O ia în direcţia opusă. Dan e un tip destul de OK. Poate am noroc şi răspândeşte prin şcoală povestea asta. Deşi nu prea cred. Dezminţirile sunt publicate pe ultima pagină a ziarelor. Poveştile plictisitoare, fie ele adevărate sau nu, nu interesează pe nimeni. Aşa e viaţa.

— Cum adică nu-ţi place pizza cu piept de pui şi usturoi? întreabă Carmel, cu

telefonul lipit de ureche, pregătită să dea comanda. Pe bune? Doar cu ciuperci şi brânză?

— Şi cu roşii, adaugă Thomas.

— Roşii obişnuite, tăiate felii? insistă Carmel uitându-se neîncrezătoare la mine. Tipul nu-i de pe lumea asta, comentează ea.

— De acord cu tine, răspund eu cu capul în frigider, de unde scot nişte sucuri.

Suntem la mine acasă şi descărcăm filme de pe Netflix. A fost ideea lui Carmel şi prefer să cred că ne-a propus-o fiindcă vrea să se relaxeze, nu ca să mă ţină departe de lume.

— Poate că Thomas încearcă să fie gentleman, Carmel, zice mama, care intră ca să-şi umple cana cu ceai cu gheaţă. Poate că se fereşte să mănânce usturoi de dragul tău.

— Ce scârbos! exclam eu, iar Thomas izbucneşte în râs.

De data asta, e rândul lui Carmel să se înroşească.

Mama zâmbeşte.

— Dacă vreţi să comandaţi câte o pizza din fiecare, eu o s-o împart pe cea cu roşii cu Thomas, iar tu şi Cas puteţi s-o împărţiţi pe cealaltă.

— OK. Dar o să vă pară rău când o să o vedeţi pe cea cu pui.

Carmel face comanda şi mergem toţi trei în living ca să urmărim nişte reluări din *Stagiarii*[4]. Vine şi pizza şi dăm drumul la film. Nici n-apucăm să ne aşezăm bine, când Carmel sare în picioare, ia telefonul şi începe să tasteze frenetic.

— Ce-i? o întreabă Thomas.

— Un fel de petrecere de examenele finale, răspunde ea şi se îndreaptă spre verandă. Le-am promis lui Ned şi Amandei că o să mă duc dacă filmul nu se termină prea târziu. Mă întorc repede.

Uşa se închide în urma ei şi-i dau un ghiont lui Thomas.

— Nu te deranjează când o şterge aşa? îl întreb.

— Cum adică?

— Păi… dau eu să zic, dar îmi iau seama şi nu continui.

În timp ce Carmel a încercat de câteva ori să mă integreze în grupul ei de amici, cu Thomas nu s-a străduit niciodată. Mă gândesc că treaba asta l-ar putea deranja, dar nu ştiu cum să-l întreb cu tact. Şi despre ce examene finale vorbeşte? Eu le-am dat pe toate, în afară de unul. Profesorilor de aici le place s-o lase ceva mai moale în ultimele săptămâni de şcoală. Nu că m-aş plânge.

— Doar eşti iubitul ei, i-o trântesc în cele din urmă. N-ar fi trebuit să te care după ea peste tot?

Nu e cea mai inspirată exprimare, dar Thomas nu pare jignit, şi nici măcar surprins. Se mulţumeşte să rânjească.

— De fapt nu ştiu exact ce sunt pentru ea, răspunde el încet. Ştiu însă că nu aşa merg lucrurile între noi. Pentru că suntem foarte diferiţi.

— Diferiţi, îl maimuţăresc eu, cu toate că privirea lui visătoare mă emoţionează un pic. Nimeni nu seamănă cu ceilalţi. Te-ai gândit vreodată cât de rar se întâmplă să dai peste cineva la fel ca tine?

— Uite cine vorbeşte, tipul a cărui iubită a murit în 1958, replică Thomas, după care îşi ascunde faţa luând o înghiţitură zdravănă de suc.

Rânjesc şi îmi întorc din nou privirea spre televizor. Anna e la fereastră. Stă în tufişurile din faţa casei şi se uită la mine.

— Iisuse! exclam. Dau să mă agăţ de spatele canapelei şi abia dacă tresar în clipa în care mă izbesc cu umărul de perete.

— Ce-i? sare Thomas ca ars.

Se uită mai întâi în jos, spre podea, de parcă s-ar aştepta să vadă un şobolan sau mai ştiu eu ce, apoi îşi ridică ochii şi se holbează spre fereastră.

Ochii Annei sunt goi şi morţi, complet lipsiţi de viaţă şi fără a da semne de recunoaştere. Clipeşte şi este ca şi cum aş privi un aligator care-şi croieşte drum printr-o apă groasă şi sălcie. Încerc să-mi recapăt suflul şi observ că un firişor întunecat de sânge se prelinge ca un vierme din nasul ei.

— Ce este, Cas? Ce se întâmplă?

Mă holbez la Thomas.

— Vrei să spui că nu o vezi? îl întreb şi îmi întorc privirea spre fereastră: pe de-o parte mă aştept, *sper* să fi dispărut, dar e încă acolo, nemişcată.

Thomas scrutează fereastra, mişcându-şi capul pentru a inspecta toate reflecţiile luminii. Pare înspăimântat. Nu are sens. Ar trebui s-o vadă. Pentru Dumnezeu, doar este vrăjitor.

Nu mai suport. Sar de pe canapea, mă reped spre uşa de la intrare şi o deschid furios.

Pe verandă, nu dau cu ochii decât de faţa uimită a lui Carmel; tocmai îşi duce telefonul la ureche. În tufele din faţa casei nu se zăresc decât umbre.

— Ce faci? mă întreabă Carmel când mă vede cum năvălesc în jos pe scară şi îmi tai drum printre tufişuri fără să iau în seamă crengile care mă zgârie pe braţe.

— Dă-mi telefonul tău!

— Ce?

Carmel este speriată. Mama iese şi ea din casă şi toţi trei se zgâiesc acum la mine, înfricoşaţi de ceva ce nu pot vedea.

— Aruncă-l încoace, îi ordon.

Carmel îmi aruncă telefonul şi apăs pe un buton. Îndrept aparatul în jos şi caut la lumina albăstruie a lanternei urme de paşi sau semne ale unei prezenţe. Nimic.

— Ce-i? Ce e acolo? ţipă Thomas.

— Nimic, răspund eu cu voce tare.

Dar nu-i aşa. Poate că ceea ce văd şi aud e doar în capul meu, dar *ceva* ştiu sigur că este. Iar când întind mâna şi pipăi pumnalul vârât în buzunar, îl simt rece ca gheaţa.

Zece minute mai târziu, mama îmi aşază în faţă, pe masa din bucătărie, o cană aburindă. O iau şi o adulmec.

— Nu e nicio poţiune, doar ceai, pufneşte ea exasperată. Fără cafeină.

— Mersi, îi spun şi sorb din ceai.

N-are cafeină, dar nici zahăr. Nu ştiu în ce măsură un lichid maroniu amar ar putea să mă aline. Mă prefac totuşi că răsuflu ceva mai liniştit şi mă aşez mai bine în scaun.

Thomas şi Carmel schimbă priviri furişe şi mama observă.

— Ce e? întreabă ea. Ce ştiţi voi şi eu nu ştiu?

Carmel îmi cere din priviri încuviinţarea şi când vede că tac, îi povesteşte despre episodul de la mall, cu rochia albă asemănătoare cu cea purtată de Anna.

— Zău aşa, Cas, de când cu vânătoarea de la Grand Marais de săptămâna trecută, te porţi tare ciudat.

Mama se reazemă de blatul de bucătărie.

— Ce te frământă, Cas? Şi de ce nu mi-ai spus nimic despre ceea ce s-a întâmplat la mall?

— Poate pentru că nu am chef să mă dau în spectacol. E clar, n-am nicio şansă să scap de insistenţele lor. Se holbează în continuare la mine. Şi aşteaptă. Adevărul e că… mi s-a părut c-o văd pe Anna, bâigui într-un sfârşit sorbind din nou din ceai. Iar la Grand Marais, în pod, am avut impresia că… îi aud râsul, adaug clătinând din cap. E ca şi cum… nu ştiu… ca şi cum aş fi bântuit.

Peste marginea căniі văd aceeaşi expresie pe feţele celor trei. Cu toţii cred că halucinez. Mă compătimesc. „Săracul Cas” – asta e scris pe feţele lor şi le atârnă de obraji precum o greutate de cincisprezece kile.

— Şi pumnalul a văzut-o, adaug, şi asta le captează atenţia.

— Poate că n-ar fi rău să îl sunăm pe Gideon mâine-dimineaţă, îşi dă mama cu părerea, iar eu aprob cu o mişcare din cap.

Probabil că Gideon nu ne va putea ajuta cu mare lucru, însă e cel mai bun cunoscător în ale pumnalelor pe care îl ştim. Tăcerea se aşterne în jurul mesei. Sunt sceptici, şi au şi de ce. La urma urmei, asta e ceea ce mi-am dorit după plecarea Annei.

De câte ori nu mi-am imaginat-o aşezată lângă mine? De un milion de ori i-am auzit vocea răsunându-mi în cap, un fel de jalnică încercare de a purta o conversaţie de care nu am avut niciodată parte. Uneori mă prefac că am găsit o

altă cale de a-l învinge pe Obeahman, una care să nu ducă totul de râpă.

— Crezi că se poate? mă întreabă Thomas. Adică e aşa ceva posibil?

— Planurile existenţiale nu se intersectează, nu au cum, replic eu. Sau cel puţin aşa susţine Gideon. Totuşi, o simt că mă cheamă… Numai că nu înţeleg ce-mi spune.

— Ce nebunie! zice Carmel. Ce ai de gând să faci? Se uită la mine, şi de la mine la Thomas şi la mama? Ce o să facem?

— Trebuie să mă lămuresc dacă ceea ce văd şi aud e real sau sunt pur şi simplu nebun de legat, îi răspund. Iar dacă e ceva real, trebuie să aflu ce vrea Anna de la mine. Cum am putea s-o ajutăm. Îi datorăm asta.

— Până nu vorbim cu Gideon, să nu faci nimic, zice mama. Ne trebuie mai mult timp ca să înţelegem ce se petrece. Oricum, nu-mi place deloc.

— Nici mie, intervine Carmel.

Îmi mut privirea spre Thomas.

— Nu ştiu ce să zic, ridică el din umeri. Anna ne-a fost prietenă, într-un fel. Nu-mi vine să cred că ar vrea să ne facă rău, nici măcar să ne sperie. Pumnalul este cel care mă preocupă, faptul că reacţionează mă intrigă. Probabil că ar fi bine să stăm de vorbă şi cu Morfran.

Se holbează toţi trei la mine.

— OK, oftez eu. Deocamdată o să aşteptăm.

Dar nu pentru mult timp, îmi spun în sinea mea.

Cinci

După o noapte de perpelit în pat, sunt acasă la Thomas, aşezat la masa din bucătărie, şi-i urmăresc împreună cu Carmel pe el şi pe Morfran, care pregătesc micul dejun. Se vede că au trecut de multe ori prin rutina asta domestică, pentru că pendulează cu uşurinţă între masă şi cuptor, cu toate că sunt încă pe jumătate adormiţi. Morfran poartă un halat de baie din flanel cu motive ecosez care îl face să arate ridicol. Cu niciun chip nu ai putea ghici că pe sub el se ascunde unul dintre cei mai puternici vrăjitori voodoo din America de Nord. Din punctul ăsta de vedere, seamănă oarecum cu nepotul său.

Carnea scoate un sfârâit în clipa în care este aruncată în tigaia încinsă. Morfran obişnuieşte să prăjească şuncă afumată la micul dejun. Şunca asta e cam ciudată, dar are gust bun. Nu mi-e deloc foame, însă Thomas îmi aşază în faţă şuncă şi ouă jumări, aşa că nu am încotro, iau cuţitul, tai şunca şi plimb mâncarea de colo-colo prin farfurie ca să dau impresia că m-am înfruptat din ea. Mă uit la Carmel, aşezată la masă vizavi de mine, şi văd că face la fel.

Morfran îşi umple farfuria, apoi pune o bucată din şunca afumată în bolul Stellei. Corcitura lui neagră de labrador apare în goană în bucătărie şi începe să hăpăie de parcă n-ar mai fi mâncat de ani de zile. Morfran o bate afectuos pe fundul grăsan, se reazemă de blatul de bucătărie, cu farfuria în mâini, şi se uită întrebător la noi din spatele ochelarilor.

— Cam devreme pentru o reuniune a tinerilor vânători de fantome, zice el. Trebuie că sunteţi disperaţi.

— Nu suntem *disperaţi*, îl contrazice mormăind Thomas, iar Morfran pufneşte, cu nasul în farfurie.

— Doar nu m-aţi sculat din somn pentru cârnaţii ăştia, zice el ironic.

Asta-i o altă ciudăţenie de-a lui: îi zice şuncii afumate „cârnaţi”.

— Sucul de portocale este delicios, declară zâmbind Carmel.

— E fără pulpă. Bun, acum să vă aud. Mă grăbesc, trebuie să ajung la prăvălie, zice Morfran uitându-se drept spre mine.

Mi-am pregătit în minte un şir de întrebări, dar acum vorbele îmi ies din gură pe negândite.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Anna.

Este probabil a zecea oară când îi spun asta şi presupun că s-a săturat până peste cap de bâiguielile mele, aşa cum m-am săturat de altfel şi eu. Totuşi la o concluzie trebuie să ajungem. Avem nevoie de ajutorul lui, pe care nu ni l-a mai oferit din noaptea aceea în care m-am luptat cu Obeahman, când a intervenit împotriva blestemelor care mă loviseră şi îl ajutase pe Thomas cu vrăjile de

protecţie în casa Annei.

— Cum e cârnatul? mă întreabă.

— Bun. Nu prea mi-e foame. Şi n-am de gând să renunţ la întrebări.

Ochii îi fug spre rucsacul meu. Nu scot niciodată pumnalul de acolo atunci când mă aflu în prezenţa lui Morfran. Felul în care se uită la el îmi spune că nu îl agreează.

Thomas îşi drege glasul.

— Spune-i despre Marie La Pointe.

— Cine-i Marie La Pointe? întreb în timp ce Morfran se încruntă la nepotul său şi îi aruncă o privire prin care îl previne că îl va pedepsi mai târziu.

— E… se bâlbâie Thomas sub ochii ameninţători ai bunicului, însă de data asta am câştig de cauză şi continuă: E o vrăjitoare voodoo din Jamaica. Morfran a discutat cu ea despre… situaţia ta.

— Despre situaţia mea? Cum adică?

— Mai mult despre Obeahman. Despre faptul că se hrăneşte cu carne de om şi că se poate alimenta cu putere chiar şi după moarte. Oricum, consumul de carne de om e în sine ceva rar. După ce a murit şi l-a mâncat pe tatăl tău şi astfel a stabilit o legătură cu pumnalul, din care se hrăneşte, a ajuns să semene cu un soi de blestemat de inorog.

— Taci odată, Thomas, îl repede Morfran. Clatină din cap şi mormăie în barbă „inorog.” Fantoma aia n-a făcut decât să se folosească de un meşteşug vechi, pe care l-a transformat în ceva supranatural.

— N-am vrut să zic că… dă să spună Thomas, dar eu îl întrerup.

— Ce a zis prietena ta, Marie La Pointe? întreb. Ai discutat cu ea despre Anna?

— Nu, îmi răspunde Morfran. Nu am vorbit decât despre Obeah. Am întrebat-o dacă legătura dintre Obeahman şi pumnal a fost curmată, dacă poate fi curmată.

Simt furnicături pe ceafă, cu toate că am mai discutat despre această posibilitate.

— Şi ea ce a zis?

— Că se poate. Că a fost curmată. Că va fi.

— Va fi? întreabă Carmel, zgâriind farfuria cu furculiţa.

Morfran ridică din umeri şi îi oferă Stellei, care îşi aşază laba pe genunchiul său, o bucată de şuncă.

— Altceva ce-a mai zis? întreb eu.

— A zis ceea ce-ţi spun eu de luni de zile: nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Ca să nu te alegi cu un duşman care să ţi-l taie.

— M-a ameninţat?

— Nu, n-a fost o ameninţare, ci un sfat. Pe lumea asta există secrete pentru care unii oameni ar fi dispuşi să omoare, copile.

— Ce fel de oameni?

Se întoarce cu spatele, îşi clăteşte farfuria goală în chiuvetă, apoi o aşază în maşina de spălat vase.

— Greşit. Ar fi trebuit să mă întrebi ce fel de secrete. Ce fel de puteri.

Aşezaţi în jurul mesei, noi trei ne strâmbăm, iar Thomas mimează că scoate un ţipăt şi îl strânge pe Morfran de gât sau cam aşa ceva. Morfran e misterios, ca întotdeauna. Mereu pregătit să ne servească ghicitori, chestie care ne scoate din sărite.

— Ceva se întâmplă cu pumnalul, spun eu în speranţa că fiind mai direct, o să scap de problema care mă chinuie. Nu ştiu de ce, adaug. O văd pe Anna, o aud, dar poate doar pentru că o caut, iar pumnalul o caută atunci şi el. Sau poate că din ambele motive.

— Şi poate chiar mai mult decât atât, zice Morfran întorcându-se cu faţa spre noi. Îşi şterge mâinile de un şervet şi îmi aruncă o aşa privire, de parcă aş fi femeia cu coasa. Lucrul acela pe care îl ţii în buzunar nu mai ascultă de Obeahman, continuă el. Şi atunci de cine ascultă?

— De mine, răspund. A fost făcut ca să mă asculte. Pe mine şi pe cei din familia mea.

— Se poate, zice Morfran. Dar dacă *familia ta* este predestinată să asculte de el? Cu cât stau mai mult de vorbă cu tine, cu atât capul mi se învârte mai tare. Sunt mai multe chestii la mijloc; simt asta, e ca o furtună. Şi aşa simţi şi tu, probabil. Face semn cu bărbia către nepotul său. Şi tu ar trebui să simţi la fel la fel, Thomas. Nu te-am crescut ca să stai pe tuşă.

Lângă mine, Thomas se îndreaptă de spate şi-mi aruncă o privire furişă, de parcă aş fi o pagină dintr-o carte pe care a fost prins că n-a citit-o.

— Ce-ar fi dacă nu m-aţi mai înspăimânta cu poveşti dintr-astea aşa devreme dimineaţa? ne roagă Carmel. Întrebarea care se pune este ce ar trebui să facem în continuare.

— Să topiţi pumnalul ca să scăpaţi de el şi să-l îngropaţi undeva, zice Morfran. Se loveşte cu palma peste genunchi pentru a-i semnala labradorului să-l urmeze în dormitor. Deşi ştiu că n-o s-o faceţi. Se opreşte din drum şi trage adânc aer în piept. Uite ce-i, puştiule, spune uitându-se în jos. Obeahman e cea mai perversă, cea mai lacomă dintre creaturile pe care am avut ghinionul să le întâlnesc. Anna l-a târât afară din lumea asta. Uneori dorinţele ne sunt împlinite. Ar trebui s-o laşi să se odihnească în pace.

— De data asta chiar că am dat-o în bară, zice Carmel în drum spre şcoală. Ce

ţi-a spus Gideon azi-dimineaţă?

— Nu a răspuns la telefon. I-am lăsat un mesaj, replic eu.

Din spatele volanului, Carmel continuă să spună că nu îi place ce ne-a povestit Morfran şi că a băgat-o în sperieţi, dar n-o ascult decât pe jumătate. Cealaltă jumătate i-o rezerv lui Thomas, care am impresia că încearcă să se concentreze şi acum pe vibraţia scoasă de Morfran de la pumnal. Judecând după expresia lui de om constipat, aş zice nu prea are noroc.

— Hai să nu ne mai gândim la asta azi, zice Carmel. Să trecem peste ziua de azi cum putem noi mai bine, în aşteptarea sfârşitului de an şcolar. Poate că-n weekendul care vine vom reuşi să exterminăm altă fantomă. Clatină din cap. Sau poate că ar trebui într-adevăr să o lăsăm mai moale pentru o vreme, cel puţin până discuţi tu cu Gideon. Rahat. Am uitat să fac inventarul decoraţiunilor pentru întâlnirea Comitetului de absolvire.

— Dar tu nu termini şcoala anul ăsta.

— Sunt însă membru în comitet, pufneşte ea. Ei, ce zici? Să facem asta? Să o lăsăm mai moale până primeşti veşti de la Gideon?

— Ori până ce Anna îşi face iarăşi apariţia, intervine Thomas, iar Carmel îi aruncă o privire urâtă.

— Mda, răspund eu. Presupun că asta ar trebui să facem.

Cum am ajuns aici? N-a fost o alegere conştientă. Sau cel puţin aşa cred. După ce s-au terminat cursurile, când Carmel şi Thomas m-au adus cu maşina acasă, plănuisem să mă delectez cu două porţii din spaghetele cu chifteluţe ale mamei şi pe urmă să pierd vremea în faţa televizorului. Şi atunci cum de mă aflu în maşina mamei, după patru ore de şofat şi la nu ştiu câţi kilometri de casă, holbându-mă la un coş de fum nefuncţional a cărui siluetă se profilează pe cerul întunecat?

E din cauza a ceva ce am păstrat într-un colţ al minţii, ceva despre care Daisy Bristol mi-a povestit cu numai o lună înainte de implozia casei Annei, cu ea înăuntru. Nu ascultasem cu atenţie. Nu eram în formă pentru vânătoare, şi în fapt pentru nimic altceva decât să mă fâţâi de colo-colo, cu o gaură în mijlocul meu, şi să mă întreb ce se întâmplase. Să mă întreb continuu. Singurul motiv pentru care răspunsesem la telefon fusese acela că apelantul era Daisy, fidelul meu informator din New Orleans, cel care mă condusese spre Anna.

— E vorba de un loc din Duluth, Minnesota. O fabrică pe nume Dutch Ironworks. În ultimii zece ani sau cam aşa ceva, acolo s-au găsit cadavrele unor vagabonzi. Nu le-au descoperit pe toate deodată, ci pe rând, dar asta pentru că poliţia nu prea ajunge pe acolo, doar dacă cineva reclamă că s-a spart o fereastră sau că o gaşcă de puşti beţi a organizat o petrecere înăuntru. Fabrica a fost

închisă în anii 1960.

La vremea respectivă, zâmbisem la auzul acestor vorbe. Ponturile lui Daisy pot fi etichetate în cel mai bun caz drept sumare, construite pe baza unor dovezi neconcludente şi generale. Atunci când îl cunoscusem, îi spusesem să adune mai multe informaţii. Se uitase la mine ca un câine în faţa căruia mesteci cu poftă ultima bucăţică de cheeseburger. Pentru Daisy, tot farmecul constă în a şti cât mai puţin. Se entuziasmează la ideea a ceea ce ai putea descoperi. Povestea de dragoste dintre New Orleans şi morţii vii îi e în sânge. Şi treaba asta mărturisesc că nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Ochii îmi rătăcesc de colo-colo prin incinta de la Dutch Ironworks, locul în care cineva omoară de peste un deceniu oameni fără adăpost. E un spaţiu vast, cu clădiri din cărămidă roşie şi două coşuri de fum enorme. Ferestrele halelor sunt mici şi acoperite de praf şi funingine. Majoritatea au fost bătute în scânduri. S-ar putea să fiu nevoit să sparg una pentru a putea intra. Ascund pumnalul în palmă şi cobor din maşină.

Ocolesc clădirea şi iarba uscată de zeci de ani foşneşte sub tălpile mele. În faţă se distinge silueta agitată şi întunecată a Lacului Superior[5]. După patru ore de condus maşina, tot n-am scăpat de el.

Dau colţul clădirii şi în clipa în care zăresc uşa, lăsată întredeschisă şi cu lacătul spart, pieptul mi se strânge şi întregul corp porneşte să-mi pulseze. Nu mi-am dorit să fiu aici. Locul ăsta nu prezenta niciun interes pentru mine. Acum însă aproape că nu pot respira. Nu m-am simţit atât de concentrat, atât de implicat, de când m-am confruntat cu Obeahman. Simt cum mă furnică degetele strânse în jurul mânerului pumnalului şi retrăiesc senzaţia veche, familiară că pumnalul face parte din mine, că îmi e sudat în carne, până în măduva oaselor. Nu aş putea să mă lipsesc de el chiar dacă aş vrea.

În interiorul fabricii aerul e acru şi stătut. Locul adăposteşte nenumărate rozătoare care fac să se mişte aerul. Şi totuşi miroase a acru. Pe sub praf şi în fiecare colţişor al halei se ascunde moartea. Până şi în rahatul rozătoarelor. Animalele s-au hrănit cu mortăciuni. Nu detectez însă nimic mort de curând; de după colţ nu voi găsi niciun sac cu carne urât mirositoare, niciun corp fără faţă care să mă întâmpine. Ce îmi spusese Daisy? *Atunci când poliţiştii descoperă noi cadavre, acestea sunt practic mumificate. Numai cenuşă şi oase. Le scot de acolo şi vără mizeria sub preş. Şi nimănui nu-i pasă.*

Sigur că nu. Nimic neobişnuit în asta.

Am intrat prin spate şi nu-mi dau seama în care parte a uzinei mă aflu. Tot ceea ce merita a fost furat şi înăuntru n-au rămas decât cadrele unor maşinării imposibil de identificat pentru mine. Pornesc să traversez hala, cu pumnalul scos

din teacă şi ţinut lipit de picior. Prin geamuri pătrunde suficientă lumină cât să văd pe unde calc. Mă opresc în faţa fiecărei uşi şi mă încordez din tot corpul pentru a trage cu urechea, a adulmeca mirosul puternic de putred, a testa cotloanele reci. Camera din stânga a fost probabil un birou sau un mic spaţiu de odihnă amenajat pentru angajaţi. În colţ a fost împinsă o masă. Scrutez ceea ce pare la prima vedere marginea unei pături vechi – până zăresc piciorul care iese de sub ea. Aştept, dar nu dă semne să se mişte. Nu e decât un cadavru vechi din care nu a mai rămas mare lucru în afara pieii atârnate. Merg mai departe fără să mă apropii de ceea ce se află în spatele mesei. N-am de ce.

Holul dă într-un spaţiu larg, cu tavan înalt. Scări şi pasarele fac legătura prin aer şi deasupra lor se leagănă nişte benzi transportoare ruginite. La un capăt al halei o huidumă de furnal negru zace nefolosit de cine ştie când. A fost în mare parte demontat, făcut bucăţi pentru a fi vândut la fier vechi, însă tot îmi dau seama ce a fost. Aici s-au fabricat multe produse. Sudoarea a mii de muncitori s-a impregnat în podea. În aer pluteşte şi acum, după Dumnezeu ştie câţi ani, fierbinţeala unei hale industriale.

Cu cât înaintez prin încăpere, cu atât devine mai aglomerată. Ceva se află aici, e o prezenţă apăsătoare. Strâng mai tare pumnalul. Mă aştept ca maşinăriile moarte de zeci de ani să revină în orice clipă la viaţă. Mirosul de piele umană arsă îmi loveşte nările cu o fracţiune de secundă înainte de a fi trântit cu faţa pe podeaua prăfuită.

Mă răsucesc pe o parte şi mă ridic în picioare, trasând un arc larg cu pumnalul prin aer. Bănuiesc că fantoma s-a plasat imediat în spatele meu şi pentru o secundă am impresia că a şters-o de acolo şi că mă aşteaptă alt joc *whack-a-mole*[6] sau darts cu fantomele. Totuşi mirosul ei persistă. Şi mai simt şi o furie care pluteşte în valuri ameţitoare prin hală.

Fantoma stă în capătul îndepărtat al sălii, blocând drumul înapoi spre hol, de parcă aş fi avut cumva de gând s-o iau la sănătoasa. Are pielea crăpată şi neagră ca un băţ de chibrit aprins, iar din ea se scurge o căldură metalică lichidă, ca şi cum ar fi acoperită de un strat rece de lavă. Ochii îi ies din orbitele strălucitor de albe. De la distanţă nu-mi dau seama dacă ochii îi sunt albi sau au cornee. Doamne, ce mult îmi doresc să aibă cornee! Urăsc pupilele alea goale oribile. Deşi corneele nu sunt de fapt cornee şi nu emană pic de sănătate mintală.

— Hai să te văd, îl provoc eu şi-mi trosnesc încheieturile mâinilor.

Pumnalul e pregătit să înjunghie şi să spintece. În umeri simt o uşoară durere, acolo unde am fost lovit, dar nu-i dau importanţă. Fantoma se apropie încet. Poate că se întreabă de ce n-am luat-o la fugă la vederea ei. Sau poate că la fiecare mişcare pielea îi crapă şi mai tare şi îi sângerează, lăsând să picure din

ea… chestia aia roşie-portocalie.

Este momentul dinaintea atacului. Momentul în care trag aer în piept şi mă întind, preţ numai de o secundă. Fără să clipesc. Individul s-a apropiat acum suficient de mult ca să văd că are cornee, sunt de un albastru deschis, şi-şi ţine pupilele strânse într-o grimasă perpetuă de durere. Gura îi atârnă deschisă şi e aproape lipsită de buze, crăpate şi cu pielea jupuită.

Aş vrea să îl aud rostind măcar o vorbă.

Îşi aruncă în faţă pumnul drept, cu care taie aerul la câţiva centimetri de urechea mea dreaptă. Aerul e fierbinte şi mă ustură şi simt mirosul distinct al părului ars. Părul meu. Daisy îmi spusese ceva despre cadavre… că erau mumificate, numai cenuşă şi oase. Rahat. Cadavrele pe care le-am văzut erau proaspete. Fantoma le arde, le usucă şi le lasă acolo. Faţa ei distrusă are o expresie de furie necontrolată; nu mai are nas, iar cavitatea nazală e scobită. Obrajii îi sunt pe alocuri uscaţi precum tăciunii, iar pe alte porţiuni umezi din cauza infecţiilor. Fac un pas în spate şi mă feresc de lovituri. Buzele arse şi aproape inexistente îi dezvelesc dinţii, care par prea mari, iar rânjetul care îi stă întipărit pe chip mă face să vomit. Câţi oameni fără adăpost s-au trezit cu acest chip în faţa ochilor înainte de a fi arşi de vii?

Mă las în jos şi îl lovesc cu piciorul pe bărbat, făcându-l să cadă, dar pârlindu-mi în acelaşi timp gambele. Blugii mi s-au topit şi stau lipiţi de piele într-un loc. Nu e însă momentul să-mi fac griji pentru înfăţişarea mea; fantoma îşi aruncă ghearele spre mine şi mă rostogolesc ca să evit impactul. Ţesătura tricoului se sfâşie şi odată cu ea se smulge şi o bucată de piele, nu ştiu cât de mare.

La dracu’. Fantoma n-a scos niciun sunet. Cine ştie dacă mai are limbă în gură sau dacă Anna vrea să îmi vorbească prin intermediul ei. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Doar stabilisem că aveam să aştept. Şi între timp să stau cuminte.

Îmi azvârl cotul înapoi, gata să înfig pumnalul în coastele fantomei, însă ezit. Dacă nu execut mişcarea aşa cum trebuie, e posibil ca pumnalul să se lipească efectiv de pielea mea. Ezitarea nu durează decât o clipă. Suficient însă ca să zăresc cu coada ochiului o fâlfâire albă.

Imposibil. Trebuie că e altcineva, altă stafie care a crăpat în nenorocita asta de fabrică. Dar care nu a murit incinerată. Fata care păşeşte tăcută pe podeaua prăfuită este palidă ca lumina lunii. Părul castaniu îi flutură pe umeri şi pe rochia de un alb strălucitor. Aş recunoaşte rochia asta dintr-o mie, fie că e prea albă pentru a fi reală, fie că e făcută în întregime din sânge. Ea e. Anna. Picioarele ei goale zgârie uşor podeaua pe care calcă.

— Anna, spun eu dând să mă ridic în picioare. Eşti bine?

Nu mă aude. Sau dacă mă aude, nu se întoarce.

Pe podea, fantoma mă prinde de picior. O lovesc şi mă eliberez din strânsoare.

Nu-i dau atenţie şi ignor mirosul de cauciuc ars pe care îl emană. Ce naiba, am înnebunit de tot? Ce caută Anna aici? E imposibil, nu poate fi ea.

— Eu sunt, Anna. Mă auzi?

Mă apropii, dar încet. Dacă păşesc prea repede, ar putea dispărea. Dacă păşesc prea repede, s-ar putea să văd mai mult decât îmi doresc; aş putea să o răsucesc către mine şi să văd că nu are faţă, că nu e altceva decât un cadavru ambulant. Un cadavru care s-ar putea transforma în cenuşă sub mâinile mele.

Un sunet de zgârciuri contorsionate vine dinspre fantomă, care se ridică în picioare. Nu mă interesează. Tot ce vreau să ştiu este de ce se află Anna aici. De ce refuză să vorbească? Continuă să meargă fără să se uite în jur la nimic. Nu, nu chiar la nimic… În capătul halei se află furnalul dezasamblat. O presimţire rea mă cuprinde brusc.

— Anna… ţip, dar incendiatorul m-a apucat de umăr şi este ca şi cum cineva mi-ar fi vârât un cărbune aprins pe sub tricou.

Mă zbat şi am senzaţia că zăresc cu coada ochiului cum Anna se opreşte, numai că sunt prea ocupat să mă feresc şi să spintec cu pumnalul pentru a-i smulge bărbatului picioarele din corp ca să-mi dau bine seama.

Pumnalul frige. Sunt nevoit să-l trec dintr-o mână în alta, smulgându-l preţ de o clipă din bucata aceea mică şi neletală, o crăpătură îngustă roşie-portocalie de-a curmezişul cutiei toracice a fantomei. Ar trebui să-l termin odată pe individ, să înfig pumnalul în el şi să îl scot rapid, poate să înfăşor mai întâi mânerul în tricou. Dar nu o fac. Îl scot din luptă numai temporar, după care mă răsucesc pe călcâie.

Anna stă în faţa furnalului şi-şi trece degetele uşor peste metalul dur şi negru. Îi rostesc din nou numele, dar nu se întoarce către mine. În schimb, îşi încolăceşte mâna în jurul mânerului şi deschide larg uşa furnalului.

Ceva se mişcă în aer. E un curent, un freamăt care îmi distorsionează viziunea. Deschizătura furnalului se lăţeşte şi Anna se târăşte înăuntru. Pete de funingine îi murdăresc rochia, întinzându-se ca nişte vânătăi pe ţesătură şi peste pielea pală. Ceva e în neregulă cu Anna, cu felul în care se mişcă. Parcă e o marionetă. Când se strecoară prin deschizătură, braţul şi piciorul i se îndoaie înapoi în chip nefiresc, ca un păianjen absorbit printr-un fir de pai.

Am gura uscată. În spatele meu, incendiatorul se ridică iarăşi în picioare. Arsura de pe umăr mă face să mă îndepărtez; aproape că nu iau în seamă că şchiopătez din cauza rănilor de pe tibii. *Pleacă de acolo, Anna! Uită-te la mine!*

E ca şi cum aş urmări neputincios un vis, un coşmar; îmi simt picioarele de plumb şi nu reuşesc să scot niciun strigăt de avertisment, oricât mă străduiesc. Când furnalul mort de zeci de ani prinde viaţă şi scuipă flăcări din pântecul său, urlu, urlu tare şi fără cuvinte. Dar fără folos. Anna arde în spatele uşii de fier.

Duce o mână plină de băşici şi înnegrită spre grătarul uşii, de parcă s-ar fi răzgândit prea târziu.

Umărul meu degajă căldură şi fum în timp ce fantoma mă prinde de tricou şi mă răsuceşte pe loc. Ochii i se bulbucă pe faţa distrusă şi dinţii îi scrâşnesc atunci când închide şi deschide succesiv gura. Ochii îmi fug spre furnal. Nu-mi mai simt braţele şi picioarele. Nu îmi dau seama dacă inima îmi mai bate în piept ori s-a oprit. În ciuda băşicilor care mi se formează probabil chiar în clipa asta pe umăr, am îngheţat pe loc.

— Termină-mă! şuieră fantoma.

Fără să gândesc, înfig pumnalul în vintrele lui şi îl retrag imediat, dar nu înainte de a-mi pârli palma. Fac un pas în spate, iar el se prăbuşeşte zvârcolindu-se la podea. Mă izbesc de o bandă transportoare veche, de care mă agăţ ca să nu cad în genunchi. Timp de o secundă lungă, hala se umple de ţipete amestecate, pe măsură ce Anna arde în furnal iar fantoma se zbârceşte la picioarele mele. Se încovoaie până ce aproape că îşi pierde, carbonizată şi contorsionată, înfăţişarea omenească.

Când se opreşte din zbatere, aerul se răceşte instantaneu. Răsuflu adânc şi deschid ochii, deşi nu-mi amintesc când i-am închis. Peste încăpere s-a aşternut tăcerea. Mă uit la furnal; e nefolosit şi gol, şi dacă l-aş atinge, l-aş simţi rece, ca şi cum Anna nu a fost niciodată aici.

Şase

Mi-au dat ceva împotriva durerilor. Mi-au făcut o injecţie şi mi-au prescris nişte pastile, de luat mai târziu acasă. Ce bine ar fi dacă medicamentele m-ar scoate din circulaţie şi m-ar ţine adormit toată săptămâna viitoare. Aşa însă, probabil că nu vor face altceva decât să-mi atenueze un pic durerea.

Mama discută cu doctorul în timp ce asistenta medicală termină de aplicat unguentul pe rănile mele proaspăt şi dureros curăţate. N-am vrut să vin la spital. Am încercat fără succes să o conving pe mama că o poţiune cu gălbenele şi lavandă ar fi de ajuns. Dar acum adevărul e că sunt destul de bucuros că mi-au făcut injecţia aia. În plus, m-am distrat ascultând-o pe mama care se străduia să inventeze o explicaţie cât de cât plauzibilă. Un accident la bucătărie? Sau poate la un foc de tabără? În cele din urmă, optase pentru focul de tabără: ca un prostovan ce eram, căzusem peste nişte tăciuni şi mă tăvălisem prin flăcări, cuprins de panică. Şi o crezuseră. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Pe gambă şi umăr am arsuri de gradul doi. Cea de pe mână, făcută de pumnal la lovitura finală, e ceva minor, de gradul unu, nu mai gravă decât o arsură de soare. Totuşi, o arsură de soare pe palmă doare ca dracu’. În următoarele câteva zile probabil că voi căra după mine doze de sucuri nedeschise şi reci ca gheaţa.

Mama se întoarce cu doctorul şi începe să mă bandajeze. Oscilează între lacrimi şi consternare. O iau de mână. Nu se va obişnui niciodată. Se consumă mai mult decât atunci când trăia tata. Însă, deşi îmi face mereu morală şi insistă să fiu mai precaut şi mai atent, niciodată nu mi-a cerut să mă opresc. După cele întâmplate toamna trecută cu Obeahman, am crezut că îmi va cere să renunţ. Dar mama mă înţelege. Nu e corect, dar e mai bine aşa.

Thomas şi Carmel îşi fac apariţia la noi acasă a doua zi, imediat după cursuri; practic, dau buzna pe alee, fiecare în maşina lui. Se reped înăuntru fără a bate la uşă şi mă găsesc tolănit relativ comod pe canapea, uitându-mă la televizor şi mâncând popcorn făcut la microunde, cu o pungă de gheaţă în mâna dreaptă.

— Vezi, ţi-am spus eu că trăieşte, zice Thomas, iar Carmel se uită derutată la mine.

— De ce ţi-ai închis telefonul? mă întreabă.

— Am scutire medicală. N-am avut chef să stau de vorbă cu nimeni. Şi am presupus că sunteţi la şcoală, care are politica aia, ştiţi voi, de toleranţă zero faţă de apelurile şi mesajele frivole în timpul orelor de curs.

Carmel scoate un oftat şi lasă să-i cadă pe jos rucsacul cu lucrurile de şcoală înainte de a se trânti în fotoliu. Thomas se caţără pe braţul canapelei şi întinde

mâna după castronul cu popcorn.

— Nu ai „scutire medicală”, Cas. Am vorbit cu mama ta la telefon şi mi-a povestit tot.

— Ba am. Şi o să lipsesc şi mâine. Şi poimâine. Probabil şi în ziua următoare.

Torn mai multă brânză rasă în castronul cu popcorn şi i-l întind lui Thomas. Atitudinea mea o scoate din sărite pe Carmel. Sincer să fiu, chiar şi pe mine. Însă pastilele îmi amorţesc durerea şi-mi amorţesc şi mintea suficient cât să nu mă mai gândesc la cele întâmplate la Dutch Ironworks. Să nu mă mai întreb dacă ceea ce văzusem era real sau numai rodul imaginaţiei mele.

Lui Carmel i-ar plăcea grozav să mă ia puţin la rost. Văd că dojenile îi stau pe buze. Dar este obosită. Şi îngrijorată. Aşa că se serveşte cu popcorn şi-mi zice că îmi va lua ea temele în următoarele zile.

— Mersi, spun. S-ar putea să lipsesc şi o parte din săptămâna viitoare.

— Dar e ultima săptămână de şcoală, sare Thomas.

— Exact. Ce o să-mi facă? Să mă exmatriculeze? Prea mare bătaie de cap. Toată lumea se gândeşte acum la vacanţă.

Cei doi schimbă între ei priviri de genul „E inutil să insistăm”. Carmel se ridică în picioare.

— Ai de gând să ne povesteşti ce s-a întâmplat? Parcă stabiliserăm să nu facem nimic, să aşteptăm.

N-am niciun răspuns potrivit la întrebarea asta. Acţionasem din impuls. Mă rog, fusese mai mult decât un impuls, dar pentru ei este mai bine să-l prezint drept o iniţiativă egoistă şi stupidă datorată nerăbdării. Oricum, ce-a fost a fost. La fel ca în podul cu fân, în timp ce mă luptam cu fantoma, Anna îşi făcuse apariţia şi observasem că suferă. Şi pe urmă o văzusem cum arde.

— O să vă spun totul, dar altă dată, zic eu. Când o mai trece efectul analgezicelor. Zâmbesc şi flutur sticla pe la nasul lor. Nu vreţi să ne uităm la un film?

Thomas ridică din umeri şi, fără a sta pe gânduri, se trânteşte pe canapea şi vâră mâna până la cot în castronul cu popcorn. Carmel ezită un pic, dar după ce scoate câteva oftaturi, lasă din mâini rucsacul şi se aşază în fotoliu.

Deşi îngroziţi la ideea de a pierde una din ultimele zile de şcoală, curiozitatea îi mână de la spate pe Thomas şi Carmel şi a doua zi îşi fac iar apariţia la mine acasă pe la unsprezece şi jumătate, chiar înainte de pauza de prânz. Mă credeam pregătit, dar tot sunt nevoit să reiau de câteva ori povestea de la capăt ca ei să înţeleagă fiecare amănunt. I-o spusesem şi mamei, înainte să plece la cumpărături şi la făcut descântece prin oraş. Când terminasem, se uitase la mine ca şi cum aştepta scuze. Ceva de genul *îmi pare rău, mamă, pentru că aproape*

m-am lăsat ucis. Nu reuşisem însă să rostesc astfel de vorbe. Nu mi se păruse ceva important. Aşa că mama se mulţumise doar să-mi spună că ar fi trebuit să aştept să aud ce avea de zis Gideon, apoi plecase fără să se uite în ochii mei. Acum Carmel îmi aruncă aceeaşi privire.

Croncăn anemic:

— Îmi pare rău că nu v-am aşteptat şi pe voi. N-am ştiut dinainte ce o să fac. N-am plănuit nimic.

— E la patru ore distanţă de mers cu maşina. Ai fost în transă tot timpul ăla?

— Ce-ar fi să ne concentrăm pe ce avem de făcut în prezent? intervine Thomas. Pune întrebarea cu mare grijă şi cu un zâmbet dezarmant. Ce a fost a fost. Cas e în viaţă. Cam smotocit, dar încă respiră.

Respiră şi tânjeşte după un Percocet[7]. Durerea din umăr pare un lucru însufleţit, pulsează şi îmi înfierbântă corpul.

— Are dreptate Thomas, spun eu. Trebuie să ne gândim ce vom face mai departe. Cum să o ajutăm pe Anna.

— Să o ajutăm? repetă Carmel. Mai întâi trebuie să ne dăm seama ce se petrece. Deocamdată e posibil ca totul să fie doar în mintea ta. O iluzie.

— Crezi că am inventat eu totul? Că am născocit povestea? Dacă aşa ar fi, de ce mi-aş imagina-o în felul ăsta pe Anna? Aruncându-se într-un furnal? Dacă aş fi în stare să inventez poveşti dintr-astea, atunci e clar că aş avea nevoie de multe şedinţe de terapie.

— Nu spun că ai făcut-o dinadins, se apără Carmel. Numai că mă întreb dacă ceea ce pretinzi că ai văzut este real. În plus, aminteşte-ţi ce ne-a spus Morfran.

Thomas şi cu mine ne holbăm unul la altul. Nu ne amintim decât de tâmpeniile debitate de bunicul lui. Scot un oftat.

— Bun, şi ce vrei de la mine? Să stau şi să aştept, când ştiu sigur că ceea ce am văzut este real? Dacă Anna e în mare primejdie? Imaginea ei, cu mâna întinsă spre uşa furnalului, pluteşte prin spatele pleoapelor mele. Nu cred că pot să fac aşa ceva, adaug. Nu după ceea ce am văzut ieri.

Carmel mă priveşte cu ochi mari. Îmi pare rău că am apelat la Morfran, pentru că spusele lui au înspăimântat-o şi mai tare. Felul în care ne-a vorbit, s-a uitat urât la pumnal, cu toate forţele lui în alertă, mi se pare o mare porcărie. Îmi încordez umerii şi mă înfior.

— OK, zice Thomas. Dă din cap spre Carmel şi o ia de mână. Oricum, cred că ne amăgim închipuindu-ne că avem de ales. Se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple şi nu cred că se va termina prea curând. Doar dacă distrugem pumnalul.

La scurt timp pleacă amândoi şi îmi petrec după-amiaza luând analgezice şi încercând să nu mă gândesc la Anna şi la ceea ce i s-ar putea întâmpla. Din cinci

în cinci minute mă uit la telefon, în aşteptarea apelului lui Gideon, care întârzie. Şi orele se scurg.

Spre seară, când mama se întoarce, îmi face o cană de ceai decafeinizat în care presară lavandă, pentru vindecarea rănilor din interior. Nu este o poţiune. Nu există incantaţii. Descântecele şi medicamentele nu se amestecă. Dar chiar şi fără incantaţii, ceaiul îmi mai alină suferinţa. Am luat încă un Percocet, pentru că umărul mă doare în aşa hal, încât am senzaţia că în orice clipă se va desprinde din corp. Combinaţia de ceai şi Percocet funcţionează şi mă vâr sub pătură, cu gândul de a nu mă trezi până sâmbătă.

Când mă trezesc din somn în dormitorul meu, aproape că mă aştept să îl găsesc pe Tybalt încolăcit pe pătura mea bleumarin. Şi de ce nu? Dacă prietena mea moartă a putut să treacă bariera dintre cele două lumi, de ce nu ar putea s-o facă şi un motan mort? Însă în cameră nu este nimeni. Urc în pat şi încerc să mă aşez comod, cu capul rezemat de pernă. Din păcate, umerii arşi mă împiedică.

Închid ochii şi o răceală îmi cuprinde piciorul. Temperatura a scăzut considerabil în dormitor, ca şi cum aş fi uitat o fereastră deschisă. Dacă ar fi să expir adânc, aş scoate un rotocol de aer îngheţat. Sub pernă, pumnalul vibrează aşa de tare, încât pare să cânte.

Tu nu eşti aici, încerc să mă conving. Pentru că aşa îmi place să cred. *Dacă ai fi tu, nu aşa mi te-ai arăta.*

De unde ştii tu asta, Cassio? N-ai fost niciodată mort. Eu am murit de multe ori.

Îmi ridic privirea atât cât să îi văd piciorul gol într-un colţ, lângă şifonier. Ochii îmi fug un pic mai sus, spre tivul alb al rochiei, deasupra genunchilor. Mai mult nu vreau să văd. Nu vreau s-o văd cum îşi frânge singură oasele ori cum se aruncă afară pe fereastră. Iar blestematul ăla de sânge ar face bine să-i rămână în nas. Aşa cum o văd acum, arată mai terifiant decât cu venele negre şi părul fluturând. Acea Anna în Veşmânt de Sânge cu care ştiam cum să mă port. Cochilia goală a Annei Korlov… nu înţeleg.

Silueta din colţul camerei este pe jumătate ascunsă în umbră şi la fel de imaterială ca lumina lunii.

— Nu se poate să fii aici. E imposibil. Descântecul-barieră pe care mama l-a aruncat asupra casei funcţionează.

Reguli, reguli, reguli. Gata cu regulile.

O, aşa vrei să joci? Poate că nu eşti decât o născocire a minţii mele, aşa cum susţine Carmel. Sau nici nu exişti. Poate că eşti un truc.

— Ce ai de gând să faci, să stai acolo toată noaptea? o întreb. Aş vrea să dorm, aşa că dacă te frământă ceva şi vrei să-mi povesteşti, dă-i drumul şi hai să terminăm odată cu chestia asta.

Inspir scurt şi un nod mi se pune în gât când picioarele ei pornesc să se mişte cu paşi mici şi poticniţi către mine. Se apropie aşa de mult, încât dacă aş întinde braţul, aş atinge-o. Pe urmă se aşază la picioarele mele şi îi văd faţa.

Ochii sunt ai Annei şi la vederea lor efectul analgezicelor dispare, ca şi cum cineva mi-ar fi aruncat apă rece ca gheaţa pe spinare. Expresia feţei ei este aceeaşi pe care mi-am imaginat-o de fiecare dată. Se poartă de parcă m-ar cunoaşte. De parcă şi-ar aminti de mine. Ne uităm lung unul la altul. O trec fiori şi corpul îi tremură intermitent, ca o peliculă de film vechi.

— Mi-e dor de tine, îi şoptesc.

Anna clipeşte. Mă priveşte din nou şi ochii îi sunt acum însângeraţi. Un freamăt de durere îi trece peste bărbie pe măsură ce tăieturi fantomatice i se deschid şi se închid în piept, iar muguri roşii groteşti îi răsar şi dispar pe braţe.

Nu o pot ajuta cu nimic. Nici măcar n-o pot ţine de mână. Nu este cu adevărat aici. Durerea din arsuri îmi săgetează umărul şi mă las să cad înapoi pe pernă. Pentru o vreme stăm aşa, tăcuţi, împărţind durerea. Îmi ţin cât pot de mult ochii deschişi, pentru că Anna vrea să o văd.

Şapte

Mă satur să tot aştept şi în dimineaţa următoare îi dau telefon din nou lui Gideon. Telefonul sună şi tot sună în gol şi când încep să mă gândesc că poate i s-a întâmplat ceva, Gideon răspunde.

— Gideon, unde ai fost? Nu mi-ai primit mesajul?

— Ba da, azi-dimineaţă. Am vrut să te sun, dar m-am gândit că dormi. Ce-i cu tine? Ce ai păţit? După voce, înţeleg că nu eşti bine.

— Ar trebui să vezi cum arăt.

Îmi trec absent mâna peste faţă şi vorbele îmi ies înăbuşite din gură. Încă de când eram mic, Gideon era omul care rezolva orice problemă. Ori de câte ori aveam nevoie de răspunsuri, el le avea pregătite. Şi la el apela tata atunci când lucrurile nu mergeau bine. Gideon are propriile metode magice. În copilărie, intra şi ieşea din viaţa mea exact atunci când trebuia şi apărea la noi la uşă într-un costum spilcuit şi cu o mâncare englezească ciudată, adusă special pentru mine ca să o încerc. Când îi vedeam faţa ascunsă în spatele ochelarilor ştiam că totul va fi bine. Însă de data asta am senzaţia că nu doreşte să audă ce am de zis.

— Theseus?

— Da, Gideon.

— Povesteşte-mi.

Să povestesc. Uşor de zis, greu de făcut. Probabil că am stat ore în şir în dormitor cu Anna, urmărind cum i se cojeşte pielea şi din ochi îi curge sânge. La un moment dat, înainte de ivirea zorilor, pesemne că am adormit, căci dimineaţa Anna nu mai era la căpătâiul patului.

Acum lumina zilei îmi dă un sentiment ridicol de siguranţă. Tot ceea ce s-a întâmplat în bezna nopţii pare să se afle la milioane de mile distanţă. Şi imposibil. Chiar dacă amintirea rănilor Annei e proaspătă în mintea mea, iar imaginea ei arzând în furnal îmi explodează în spatele pleoapelor, la lumina zilei totul pare o iluzie.

— Theseus?

Respir adânc. Stau pe veranda casei şi în jur e linişte, cu excepţia scârţâitului scos de scânduri sub picioare. Vântul nu adie şi soarele dă viaţă frunzelor şi-mi încălzeşte hainele. Sunt perfect conştient de spaţiul gol din tufişuri, unde am văzut-o stând pe Anna şi uitându-se în casă.

— Anna s-a întors. La celălalt capăt al firului răsună un zdrăngănit de ceva scăpat pe jos. Gideon?

— Nu se poate. E imposibil, zice el răspicat şi cu voce joasă, şi copilul de cinci ani din mine se simte ruşinat.

După atâţia ani, furia lui Gideon încă are putere asupra mea. Un singur cuvânt dur din partea lui şi mă transform într-un căţeluş cu coada între picioare.

— Posibil sau nu, e aici. A venit la mine şi se poartă ca şi cum mi-ar cere ajutorul. Nu ştiu cum se întâmplă asta. Nu ştiu ce să fac.

Cuvintele îmi ies din gură total lipsite de speranţă. Şi brusc îmi dau seama cât de obosit sunt. Cât de bătrân mă simt. Vorbele lui Morfran despre pumnalul care trebuie topit şi aruncat în ape adânci mi se învârtejesc în cap. Gândesc incoerent, dar e ceva liniştitor în asta, ceva ce are de-a face cu Thomas şi Carmel, însă şi cu alt lucru, dacă e să mă gândesc mai departe. Cu ceva ce i-am spus odată Annei, despre posibilităţi. Şi despre alegeri.

— Cred că de vină e pumnalul, spun eu. Ceva se întâmplă cu el.

— Nu da vina pe pumnal. Tu eşti cel care îl mânuieşte. Să nu uiţi asta, zice Gideon pe un ton aspru.

— Nu uit. Nu am uitat nicio clipă de când a murit tata.

Gideon oftează.

— Atunci când l-am cunoscut pe tatăl tău, nu era cu mult mai vârstnic decât eşti tu acum. Sigur, nu se folosise de pumnal atât de mult timp ca tine. Dar îmi amintesc că şi el arăta bătrân. Ştii, o dată a vrut să renunţe.

— Nu am ştiut, îi răspund. Nu mi-a povestit niciodată.

— Păi cred că nici nu are importanţă, din moment ce n-a făcut-o.

— De ce n-a renunţat? Ar fi fost mai bine pentru toată lumea. Şi acum ar fi în viaţă.

Mă întrerup şi Gideon tace, mă lasă să-mi duc gândul până la capăt. Tata ar fi în viaţă, dar nu şi alţi oameni. A salvat cine ştie câte vieţi exterminându-i pe morţii asasini, la fel ca mine.

— Ce să fac în legătură cu Anna? întreb într-un târziu.

— Nimic.

— Nimic? Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da. Sunt cât se poate de serios. Anna a trăit o tragedie. O ştim cu toţii. Dar tu trebuie s-o uiţi şi să-ţi urmezi chemarea. Nu mai cerceta lucruri care nu te privesc.

Face o pauză, iar eu rămân tăcut. Morfran m-a sfătuit acelaşi lucru şi pielea de pe braţe mi se face de găină la gândul ăsta.

— Theseus, ai încredere în mine, aşa cum ai avut până acum. Vezi-ţi de treburile tale, las-o în pace pe fată şi nimeni nu va avea de suferit.

Mă întorc la şcoală, spre uimirea celor mai mulţi colegi şi profesori. Carmel a pus deja în circulaţie povestea „bolii” mele, aşa că sunt nevoit să fac faţă unui tir de întrebări. Când sunt chestionat despre răni şi umărul bandajat, cu faşa iţindu-

se de sub guler, strâng din dinţi şi le îndrug minciuni despre accidentul de la focul de tabără. La început m-a distrat, dar acum îmi doresc ca mama să fi ales un alibi mai puţin stânjenitor.

Presupun că aş fi putut să stau acasă, aşa cum intenţionasem iniţial. Dar bântuitul prin camerele goale ca un nebun singuratic în timp ce mama face turul clienţilor şi furnizorilor de materii prime oculte nu corespunde ideii mele de distracţie. N-am avut chef să mă uit toată ziua la televizor, aşteptând-o pe Anna să iasă din el precum tipa acoperită de mucegai din seria *Inelelor.* Aşa că m-am întors la şcoală, decis să învăţ tot ceea ce mai au să-mi spună profii în ultimele zile ale anului trei. Un fel de lovitură încasată în gambă care să mă facă să uit de durerea din braţul rupt. Totuşi nimic din ceea ce se petrece la ore nu mă ajută să-mi iau gândul de la Anna. Lecţiile de sfârşit de an nu sunt suficient de interesante cât să mă facă să o uit, nici măcar o clipă. Până şi domnul Dixon, profu meu preferat, dă rasol cu urmările Războiului de Şapte Ani. Mintea mi-o ia razna, poftind-o pe Anna înăuntru, iar vocea lui Gideon îmi explodează în urechi. *Trebuie s-o uiţi şi să-ţi urmezi chemarea. Nu mai cerceta lucruri care nu te privesc.* Sau este vocea lui Morfran? Poate a lui Carmel?

Ce spusese Gideon? Că dacă o las în pace pe Anna, nimeni nu va avea de suferit… Nu ştiu ce vrea să însemne asta. Să am încredere în el, îmi ceruse, şi chiar am. Aşa ceva e imposibil, susţinuse el, aşa că-l cred.

Totuşi, dacă Anna are nevoie de ajutorul meu?

— Aşa că practic am fost serviţi pe tavă Angliei.

— Hmmm?

Clipesc nedumerit. Nat, prietena lui Carmel, s-a răsucit spre mine şi mă priveşte curioasă. Apoi ridică din umeri.

— Probabil ai dreptate. Aruncă un ochi spre domnul Dixon, care s-a aşezat pe scaunul lui de la catedră şi-şi face de lucru cu laptopul. Presupun că nu prea îl interesează o analiză aprofundată a războiului, adaugă ea şi oftează, semnalând cât de mult şi-ar dori să fie oriunde în altă parte. Deci vii cu Carmel la balul absolvenţilor?

— Credeam că-i numai pentru cei din ultimul an, replic eu.

— Fii serios. Doar n-o să te legitimeze şi să te dea afară dacă văd că eşti mai mic, mă ia în râs Nat. Mă rog, poate dacă ai fi boboc. S-ar putea să vină şi Thomas. Hei, Cas! Cas?

— Mda, mă aud rostind ca prin vis.

Faţa lui Nat nu mai e a ei. E a Annei. Gura i se mişcă odată cu gura lui Nat, însă faţa îi rămâne impasibilă. Ca o mască.

— Te porţi cam ciudat astăzi, remarcă Nat.

— Scuze. Efectul medicamentului e pe ducă, mormăi eu şi mă strecor afară

din bancă. Domnul Dixon nu mă vede când ies din clasă.

Thomas şi Carmel mă găsesc pe scena pustie a teatrului şcolii, holbându-mă în sus la rândurile de scaune tapiţate în albastru, toate goale cu excepţia unuia. Am aşezat frumos lângă mine manualul şi caietul de trigonometrie, să-mi aducă aminte de locul în care ar trebui să mă aflu.

— E catatonic? întreabă Thomas.

Au ajuns aici în urmă cu câteva minute, dar nu i-am observat. Dacă e să-mi ignor un prieten, la fel de bine aş putea să îi ignor pe toţi.

— Bună, îi salut într-un final.

Paşii lor stârnesc ecou în sala pustie în timp ce-şi lasă cărţile şi caietele pe nişte scaune şi urcă şi ei pe scenă.

— Văd că încerci să ne eviţi, zice Carmel. Sau poate mi se pare. Nat mi-a spus că te-ai purtat cam ciudat la ora de istorie. Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri.

— Faţa Annei s-a suprapus peste a lui Nat în timp ce-mi vorbea. Aşa că de fapt m-am controlat.

Thomas şi Carmel schimbă din nou priviri între ei, ceea ce se întâmplă din ce în ce mai des, apoi se aşază de o parte şi de alta a mea.

— Ce altceva ai văzut? mă întreabă Thomas.

— Anna suferă. Pare a fi torturată. Noaptea trecută a venit la mine în dormitor. Avea pe braţe şi pe umeri răni care se deschideau şi se închideau. Nu am putut să o ajut cu nimic. Pentru că nu se afla în realitate lângă mine.

Thomas îşi împinge ochelarii în sus pe nas.

— Trebuie să aflăm ce se petrece. Chestia asta e… morbidă. Nu se poate, trebuie să existe un descântec, ceva care să scoată la iveală…

— Poate că nu de misticism avem noi nevoie acum, îl întrerupe Carmel. Ci de altceva. Un psiholog?

— N-ar face decât să îl îmbuibe cu pastile. Să spună că suferă de deficit de atenţie. Iar Cas nu e nebun.

— Nu într-atât încât să fi căzut în depresie, dar schizofrenia poate apărea oricând, zice Carmel. Şi deseori se manifestă cam pe la vârsta noastră. Are halucinaţii care i se par reale, la fel de reale ca mine şi ca tine.

— Ce te-a apucat să vorbeşti despre schizofrenie? izbucneşte Thomas.

— Poate fi şi altceva. Cas a suferit o pierdere importantă. Tu ai văzut ceva din ceea ce susţine el că a văzut? Sau ai simţit ceva ciudat, aşa cum zice bunicul tău c-ar trebui să simţi?

— Nu, dar în ultima vreme am lăsat-o mai moale cu voodoo-ul, m-am ocupat mai mult de trigonometrie.

— Ce vreau să spun e că nu întotdeauna e vorba de fantome sau magie. Uneori

eşti pur şi simplu bântuit. Şi ai senzaţia că vezi şi auzi ceva ce nu există.

Thomas dă aprobator din cap şi răsuflă adânc.

— Aşa e. Totuşi nu cred că soluţia este un psiholog sau un psihiatru.

Carmel scoate un mârâit.

— De ce trebuie să sari direct la descântece? Cum de eşti aşa sigur că e ceva paranormal?

Discuţia asta chiar aduce a ceartă, şi e prima la care asist între ei doi. Oricât de mult m-ar distra să-mi ascult prietenii ciorovăindu-se pe seama stării mele mintale, mă simt cuprins brusc de dorinţa de a mă întoarce în clasă.

Nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Ca să nu te alegi cu un duşman care să ţi-l taie. Sunt mai multe chestii la mijloc; simt asta, e ca o furtună.

Nu-mi pasă.

În rândul şase al teatrului, din al treilea scaun, Anna îmi face cu ochiul. Sau poate doar clipeşte. Nu-mi dau prea bine seama. Jumătate din faţă îi lipseşte.

— Haide să mergem să vorbim cu Morfran, propun eu.

Clopoţelul de la intrarea în prăvălia cu antichităţi sună şi nişte labe de căţel zgârie podeaua din lemn de esenţă tare. Stella se lipeşte de piciorul meu. O scarpin de câteva ori şi mă priveşte cu ochii ei căprui enormi ca de pui de focă, după care se apropie de Carmel.

Nu suntem singuri în magazin. Morfran discută cu două femei, două doamne de patruzeci şi ceva de ani, îmbrăcate în jachete tricotate, care îi pun întrebări despre unul din lavoarele de porţelan expuse. Morfran râde şi începe să le povestească o istorioară hazlie, care poate fi sau nu adevărată. E ciudat să-l văd vorbind cu clienţi. Se poartă aşa de *drăguţ.* Ne deplasăm spre camera din spate, încercând să facem cât mai puţin zgomot. După câteva minute le auzim pe femei luându-şi la revedere de la Stella şi mulţumindu-i lui Morfran, iar după alte câteva secunde, Morfran îşi face apariţia împreună cu căţeaua de după perdeaua care dă în camera din spate, locul în care îşi ţine cele mai ciudate şi mai obscure obiecte oculte. Lumânările mamei stau aici la loc de cinste, pe o masă din faţa ferestrei. Mama a devenit o vedetă.

După felul în care Morfran se holbează la mine, mă aştept să scoată o lanternă dintr-aia cum au doctorii, cu care să-mi verifice pupilele. Îşi ţine braţele încrucişate la piept, peste vesta neagră de piele care îi acoperă tricoul cu logoul formaţiei Aerosmith. Thomas îi aruncă un pachet de tutun de pipă pe care îl prinde din zbor fără a-şi lua ochii de la mine. Greu de crezut că amabilul proprietar al prăvăliei cu antichităţi şi acest expert în magie neagră sunt una şi aceeaşi persoană.

— Nu vreţi o gustare, copii, acum, după şcoală? ne întreabă el aprinzând

lumina. Se uită la ceas. Ba nu, m-am înşelat, orele nu s-au terminat, mai aveţi cinci.

Thomas îşi drege glasul, stânjenit, iar Morfran îşi arcuieşte sprâncenele stufoase în direcţia lui.

— N-am chiulit de la ore. Suntem în ultimele două săptămâni din an. Nimănui nu-i mai pasă.

— Mie îmi pasă. Mamei tale îi pasă. Nu cumva să uiţi asta. Îşi mută ochii spre Carmel. Tu cum stai cu şcoala?

— Am o medie excelentă. Şi aşa o să rămână, răspunde ea. Rezultatele sunt cele care contează, aşa zice tata.

Carmel zâmbeşte dulce în chip de scuză, dar fără să se lase intimidată. Morfran clatină din cap.

— Ai discutat cu amicul ăla englez al tău? mă întreabă.

— Mda.

— Şi ce a zis?

— Să renunţ.

— Bun sfat, îmi spune în timp ce trage din pipă şi faţa îi e învăluită în fum.

— Nu pot să-l urmez.

— Deşi ar trebui.

Carmel face un pas în faţă, cu braţele încrucişate peste piept.

— De ce ar trebui s-o facă? Nu ai putea să fii mai puţin misterios? Poate că dacă ne-ai spune ce se întâmplă şi de ce ar trebui să renunţăm, am fi dispuşi s-o facem.

Morfran scoate fumul afară din piept şi-şi fereşte privirea, apoi aşază pipa pe tejghea.

— Nu pot să vă explic ceea ce nu ştiu. Nu e o ştiinţă exactă. Şi nici cine ştie ce ştire. Ci un semnal de alarmă pe care îl simt aici, zice arătând spre piept. Şi aici, adaugă ducându-şi braţul la tâmplă. Un semnal care îmi zice să staţi deoparte. Să nu vă mai băgaţi nasul. Pentru că cineva stă cu ochii pe voi. Oameni care nu v-ar deranja dacă s-ar mărgini să vă observe, dar despre care aţi spera să nu îşi facă apariţia. Mai e ceva, continuă trăgând din nou din pipă cu o privire gânditoare, adică singura ipostază a unui fumător de pipă. Există ceva care vrea să vă împiedice şi altceva care vă împinge de la spate. Treaba asta mă îngrijorează cel mai mult, dacă vreţi să ştiţi adevărul. Şi îmi vine tot mai greu să-mi ţin gura.

— Să-ţi ţii gura cu privire la ce? întreb eu. Ce ştii şi nu vrei să ne spui?

Morfran mă priveşte prin norul de fum scos de pipă, dar nu-mi cobor ochii. Voi insista până voi primi răspuns. Nu pot să renunţ. Îi sunt dator Annei. Şi mai mult decât atât, gândul că ea se află în suferinţă e insuportabil.

— Las-o baltă, zice, dar totuşi simt în vocea lui că nu mai e aşa de hotărât.

— Ce anume ştii, Morfran?

— Ştiu… Oftează. Cunosc pe cineva care s-ar putea să ştie mai multe.

— Cine?

— Domnişoara Riika.

— Mătuşa Riika? întreabă Thomas. Ce ar putea să ştie ea? Se întoarce cu faţa spre mine. În copilărie obişnuiam să merg la ea în vizită. Nu-mi e de fapt mătuşă, mai degrabă prietenă de familie. N-am mai văzut-o de ani de zile.

— Am pierdut legătura cu ea, ridică din umeri Morfran. Se mai întâmplă uneori. Dar dacă Thomas vine cu tine, o să fie de acord să-ţi vorbească. E o vrăjitoare finlandeză, asta a fost toată viaţa.

O vrăjitoare finlandeză. La auzul acestor vorbe, instinctele animalice se deşteaptă în mine şi-mi vine să-mi dezgolesc dinţii şi să sar la atac. Mama Annei, Malvina, a fost o vrăjitoare finlandeză. Aşa a fost capabilă să-şi blesteme fata, imediat după ce îi tăiase gâtul.

— Nu e aceeaşi, îmi şopteşte Thomas. Ele două n-au nimic în comun.

Aerul îmi scapă din plămâni şi dau din cap aprobator şi plin de recunoştinţă în direcţia lui Thomas. Nu mă mai deranjează că uneori dă buzna peste gândurile mele. Nu-i vina lui. Faptul că m-am enervat la amintirea Malvinei i-a pus probabil în mişcare dendritele precum beculeţele aprinse în pomul de Crăciun.

— Vrei să mă duci la Riika? îl întreb.

— Mda, ridică el din umeri. N-ar trebui totuşi să-i ducem alt cadou decât nişte biscuiţei cu ghimbir. Nu vreau să o încurajăm să bea, nu prea era în toate minţile nici în copilăria mea.

Carmel zăboveşte prin preajmă şi o mângâie pe Stella. Vocea ei despică fumul de pipă şi ajunge la urechile noastre.

— Dacă treaba asta cu Anna e reală, poate domnişoara Riika s-o facă să dispară?

Îi arunc o privire tăioasă. Nimeni nu se înghesuie să îi răspundă şi după câteva secunde lungi îşi pleacă ochii.

— OK, zice. Atunci cred că ar trebui să ne vedem de treabă.

Morfran trage din pipă şi clatină din cap.

— Cas va merge însoţit numai de Thomas. Nu şi de tine, Carmel. Riika nu te-ar lăsa să-i treci pragul.

— Cum adică? De ce să nu mă lase?

— Pentru că nu vrei să auzi răspunsurile pe care le caută ei, spune Morfran. Pentru că emani rezistenţă. Dacă vei merge cu ei, nu vor scoate nimic de la Riika, adaugă îndesând tutun în pipă.

Mă uit la Carmel. Pare un pic jignită, dar n-are privirea vinovată.

— Bun, atunci nu o să merg cu ei.

— Carmel… dă să zică Thomas, însă ea îl întrerupe.

— Nici voi n-ar trebui să mergeţi. Niciunul. Vreau să obiectez, dar văd că se uită fix la Thomas. Dacă eşti prietenul lui Cas, dacă îţi pasă de el, n-ar trebui să îl încurajezi, adaugă Carmel.

Se răsuceşte apoi pe călcâie şi iese din încăpere. Dispare pe uşa prăvăliei cu antichităţi înainte să apuc să replic că nu mai sunt copil şi că n-am nevoie de însoţitoare, de babysitter sau de vreun blestemat de consilier.

— Ce-o fi cu ea astăzi? îl întreb pe Thomas, însă din felul în care se uită după Carmel cu gura căscată, mi-e clar că habar n-are.

Opt

Mătuşa Riika locuieşte la naiba-n praznic. De mai bine de zece minute înaintăm cu maşina pe drumuri de pământ nemarcate. Nu există niciun fel de indicatoare, doar copaci după copaci, apoi un mic luminiş şi altă lizieră de pădure. N-am idee cum poate Thomas să găsească aşa de uşor drumul, din moment ce n-a mai fost pe aici de ani de zile.

— Ne-am rătăcit? Mi-ai spune dacă ne-am rătăci, nu-i aşa?

Thomas zâmbeşte, deşi pare un pic nervos.

— Nu, nu ne-am rătăcit. Cel puţin deocamdată. E totuşi posibil să se fi făcut ceva schimbări de când n-am mai trecut eu pe aici.

— Cine naiba să le fi făcut? Veveriţele care construiesc drumuri? Cred că nimeni n-a mai fost pe coclaurile astea de ani de zile.

Pe geam zăresc copaci cu trunchiuri groase. Frunzişul umple acum spaţiile goale lăsate de iarnă. Am cotit deja de prea multe ori şi mi-am pierdut complet simţul orientării. La fel de bine e posibil să ne îndreptăm spre nord ori către sud.

— Ha! Uite-o! croncăne triumfător Thomas.

Mă îndrept în scaun. Ne apropiem de o casă mică, zugrăvită în alb. Câteva flori au răsărit deja în grădina din jurul verandei şi o potecă pavată cu dale de piatră duce de la drumul principal spre scara din faţă. Thomas opreşte maşina pe pietrişul de culoare pală şi claxonează.

— Sper să fie acasă, murmură în timp ce coborâm din maşină.

— Frumoasă casă, comentez eu, şi chiar vorbesc serios.

Mă mir că nu are vecini; terenul care o înconjoară cred că valorează ceva bani. Copacii din curte au fost plantaţi cu grijă, ferind casa de ochii curioşi din drum, dar deschizându-se în faţa ei, ca şi cum ar vrea cumva să o îmbrăţişeze.

Thomas urcă în fugă treptele, ca un ogar pornit nerăbdător la vânătoare. Probabil că aşa făcea şi atunci când, copil fiind, venea în vizită la mătuşa Riika. Mă întreb de ce el şi Morfran au pierdut legătura cu ea. Bate la uşă şi îmi ţin respiraţia, nu numai pentru că tânjesc după răspunsuri la întrebări, dar şi fiindcă n-aş vrea să-l văd dezamăgit pe Thomas dacă mătuşa Riika nu-i acasă.

Dar n-am motive să-mi fac griji. Riika răspunde la al treilea ciocănit în uşă. Presupun că ne-a văzut încă de când am intrat pe alee şi că ne-a urmărit pe geam. Probabil nu primeşte prea mulţi musafiri.

— Thomas Aldous Sabin! Uită-te la tine cât ai crescut! Eşti de două ori mai înalt!

Riika iese pe verandă şi îl îmbrăţişează. Cât timp Thomas stă cu faţa spre mine, mimez „Aldous?!!”, abia stăpânindu-mă să nu râd.

— Ce-i cu tine aici? întreabă Riika.

E mult mai scundă decât mi-am imaginat, abia dacă depăşeşte un metru cincizeci. Părul lăsat liber pe spate este blond-închis înspicat cu fire albe. Câteva riduri îi crapă pielea moale a obrajilor, strângându-se în colţul ochilor. Jacheta tricotată pare cu vreo trei numere mai mare şi poartă ciorapi de compresie. Riika nu mai e tânără, însă când îl bate pe spate pe Thomas îl face să se smucească în faţă cu forţa loviturii ei.

— Mătuşă Riika, el e prietenul mei Cas, zice Thomas şi, ca şi cum ar fi primit în fine permisiunea, femeia mă măsoară de sus până jos.

Îmi dau părul din ochi şi îi arunc zâmbetul meu de cercetaş.

— Morfran ne-a trimis ca să îţi cerem ajutorul, adaugă Thomas încetişor.

Riika plescăie din limbă şi îşi scobeşte obrajii. Şi pentru prima oară întrezăresc vrăjitoarea din ea pe sub straturile de haine cu motive florale. Când ochii îi fug spre rucsacul în care pumnalul se odihneşte în teaca lui, trebuie să mă lupt cu impulsul de a o lua la goană.

— Ar fi trebuit să presimt, rosteşte ea pe un ton jos. Glasul îi sună precum paginile îngălbenite de vreme întoarse într-o carte veche. Îşi mijeşte ochii spre mine. Multă putere se revarsă de aici, zice şi îşi strecoară mâna în mâna lui Thomas, strângând-o ferm. Bine, haideţi în casă.

În interior, casa miroase a tămâie şi femeie bătrână. Decorul cred că n-a mai fost schimbat din anii 1970. Un covor maro din blană se întinde cât vezi cu ochii pe sub îngrămădeala de piese de mobilier: un balansoar şi o canapea lungă, ambele din velur de culoare verde. În zona de luat masa, un felinar de vânt confecţionat din sticlă stă atârnat deasupra unei mese de melamină galbenă. Riika ne conduce spre masă şi ne face semn să ne aşezăm. Pe masă sunt împrăştiate lumânări arse şi beţigaşe parfumate. După ce ne aşezăm, picură o poţiune în palme, pe care le freacă apoi iute.

— Ce mai face bunicul tău? E bine? întreabă aplecându-se în faţă, sprijinită în cot, cu obrazul prins în pumn şi zâmbindu-i lui Thomas.

— Foarte bine. Îţi trimite salutări.

— Spune-i că îl salut şi eu.

Vocea Riikăi mă tulbură. Accentul şi timbrul aduc prea mult cu ale Malvinei, deşi cele două femei nu seamănă deloc. Malvina, atunci când am văzut-o, era mai tânără decât Riika şi avea părul strâns într-un coc negru împletit, nu o masă dizgraţioasă de caramel şi bezele. Şi totuşi, când mă uit la Riika, imagini cu uciderea Annei îmi revin în minte, ca nişte flashuri cu Malvina picurând ceară neagră pe rochia albă, îmbibată de sânge, a Annei.

— Ştiu că nu-ţi e deloc uşor, îmi spune Riika, şi vorbele ei nu mă ajută.

Întinde mâna şi ia o cutie de tablă pictată cu păsări cardinal, o deschide şi îi oferă lui Thomas biscuiţi cu ghimbir. Thomas se serveşte cu ambele mâini. Un zâmbesc larg se lăţeşte pe faţa ei în timp ce-l urmăreşte cum îşi îndeasă câţiva biscuiţi în gură, apoi se uită nerăbdătoare la mine. Ce trebuie să fac? Să spun ceva? Mi-a pus vreo întrebare?

Plescăie din nou din buze.

— Şi zici că eşti prieten cu Thomas?

Dau din cap.

— E cel mai bun, mătuşă Riika, afirmă Thomas mestecând ultimele firimituri de biscuiţi.

Riika îi aruncă un zâmbet scurt.

— Atunci o să vă ajut, dacă pot. Se apleacă în faţă şi aprinde trei lumânări, aparent alese la întâmplare. Dă-i drumul cu întrebările.

Respir adânc. De unde să încep? În încăpere pare să nu fie suficient aer ca să pot explica aşa cum se cuvine situaţia Annei, cum a ajuns ea să fie blestemată, cum s-a sacrificat pentru noi şi cum e imposibil să mă bântuie acum.

Riika mă loveşte peste mână. Se pare că am zăbovit prea mult cu întrebările.

— Dă-mi mâna, zice, şi i-o întind cu palma în sus.

Mi-o ia cu blândeţe şi închide ochii, însă degetele ei îmi strâng oasele mâinii ca într-un cleşte. Mă întreb dacă ea a fost cea care l-a ajutat pe Thomas să-şi dezvolte talentul în ghicitul gândurilor, asta în cazul în care aşa ceva se poate învăţa şi perfecţiona.

Îi arunc o privire lui Thomas. S-a oprit din mestecat la jumătate şi-şi ţine ochii fixaţi pe mâinile noastre împreunate, de parcă ar vedea în ele un schimb de electricitate ori fuioare de fum. Ghicitul în palmă pare că durează o veşnicie şi nu mă simt deloc în largul meu cu atâta atingere. Ceva, poate puterea pe care o emană Riika, aproape că mă îngreţoşează. Dau să-mi eliberez mâna, însă în clipa următoare femeia deschide ochii şi o lasă ea să cadă, nu înainte de a mă plesni uşor peste dosul palmei.

— Băiatul ăsta este un războinic, îi zice ea lui Thomas. Mânuitor al unei arme mai vechi decât noi toţi la un loc.

Îşi fereşte ostentativ privirea de mine, iar degetele mâinii îi sunt încovoiate precum cleştii crabilor. Îşi trece degetele peste masa de melamină, bătând darabana pe blat.

— Vrei să ştii despre fată, zice uitându-se în poală. Bărbia aplecată face ca vocea să îi pară înecată şi gâjâită, ca de broască.

— Fata, şoptesc, iar Riika îmi aruncă o privire şireată.

— Tu eşti cel care a exterminat-o pe Anna în Veşmânt de Sânge. Am simţit când a părăsit această lume. Peste lac a trecut o furtună care apoi s-a risipit.

— S-a exterminat singură, replic eu. Ca să-mi salveze mie viaţa. Şi pe a lui Thomas.

Riika ridică din umeri, ca să îmi semnaleze că amănuntul e lipsit de relevanţă. Pe o farfurie aurie se află un săculeţ de catifea; îl ia, deşartă conţinutul şi începe să-l amestece. Încerc să nu mă uit prea atent. Îmi spun că nu-s decât nişte scrijelituri de rune. În fapt, cred că sunt oase mici, de pasăre, şopârlă sau de la degete umane. Se uită la modelul creat şi-şi arcuieşte sprâncenele pale.

— Fata nu e acum cu tine, zice, şi inima îmi bubuie în piept. Nu ştiu ce sperasem. Dar a fost, adaugă Riika. De curând.

Lângă mine, Thomas respiră adânc şi se îndreaptă de spate, îşi aşază ochelarii mai bine pe nas şi îmi dă un cot, probabil de încurajare.

— Poţi afla ce vrea de la noi? o întreabă pe Riika când mă vede că rămân amorţit timp de un minut.

Riika îşi înalţă capul.

— De unde să ştiu? Ce-ai vrea, să chem vântul şi să-l întreb? Nici el n-ar şti să răspundă. O singură persoană pe lumea asta poate fi întrebată, pentru că numai ea ştie răspunsul. Cereţi-i Annei în Veşmânt de Sânge să-şi dezvăluie secretele. Ochii Riikăi se abat spre mine. Cred că ar fi dispusă să renunţe la multe de dragul tău, spune ea.

Tâmplele îmi zvâcnesc atât de tare, încât abia o aud.

— N-am cum s-o întreb, îi răspund. Anna nu vorbeşte. Mintea mea începe să iasă din şoc; începe să gândească, chiar dacă mai greoi. Mi s-a spus că nu există cale de întoarcere pe lumea asta, continui eu. Că Anna n-ar avea cum să se afle aici.

Riika se sprijină de spătarul scaunului. Încordată, face un semn cu mâna spre rucsacul şi pumnalul meu.

— Arată-mi, zice, şi îşi încrucişează braţele la piept.

Thomas dă din cap încet în semn de încuviinţare. Iau rucsacul şi scot din el pumnalul, rămas în teacă. Apoi îl aşez în faţa mea, pe masă. Riika face semn din cap şi-l scot din teacă. Flăcările lumânărilor se reflectă pe lama cuţitului. Reacţia ei în timp ce-şi plimbă privirea peste pumnal e una ciudată, doar un mic zvâcnet în colţul gurii ridate îi trădează emoţia, care e ceva ce aduce a dezgust. Într-un târziu, îşi mută privirea şi scuipă pe jos.

— Ce ştii despre el? mă întreabă.

— Nimic altceva decât că a fost al tatălui meu înainte să-mi aparţină. Ştiu că trimite fantomele asasine pe lumea cealaltă, de unde nu mai pot face rău celor vii.

Riika ridică din sprâncene. Privirea pe care i-o aruncă lui Thomas e un fel de versiune a unei femei bătrâne pentru expresia „mamă, ce chestie!”

— Bine şi rău. Drept şi nedrept, zice ea clătinând din cap. Pumnalul ăsta nu gândeşte în astfel de termeni. Oftează. Văd că nu ştii prea multe, aşa că o să-ţi spun eu. Tu crezi că pumnalul creează o poartă între lumea aceasta şi cea de apoi. Ridică o mână, pe urmă şi pe cealaltă. Pumnalul *este* de fapt poarta. O poartă care s-a deschis acum mult timp şi de atunci s-a tot legănat înainte şi înapoi. Mâna Riikăi se balansează în stânga şi în dreapta. Dar de închis nu s-a închis niciodată.

— Stai aşa, zic. Nu se poate. Fantomele nu se pot întoarce pe lumea asta prin pumnal. Mă uit la Thomas. Nu aşa funcţionează.

Iau cuţitul de pe masă şi îl îndes înapoi în rucsac. Riika se apleacă în faţă şi mă bate pe umăr.

— De unde ştii cum funcţionează? mă întreabă. Dar ai dreptate. Nu aşa merg lucrurile.

Încep să-mi dau seama ce voia să spună Thomas când mă avertizase că bătrâna nu prea e în toate minţile.

— Ar fi nevoie de o voinţă puternică şi o legătură profundă, continuă Riika. Mi-ai spus că Anna nu a fost exterminată cu pumnalul ăsta. Dar ca să te găsească, ar fi trebuit să ştie asta, să o simtă.

— A fost totuşi tăiată, intervine entuziasmat Thomas. După descântecul prevestitor, Will a luat cuţitul şi a înjunghiat-o, numai că ea nu a murit. Sau, mă rog, nu a leşinat.

Riika îşi abate din nou privirea spre rucsacul meu.

— Există o legătură între Anna şi pumnal. Pentru ea, pumnalul e ca o rază călăuzitoare, ca un far. Nu pot să-mi explic de ce alţii nu-l văd. Nici măcar eu nu pot desluşi acest mister.

E ceva ciudat în felul în care Riika se uită la pumnal. Are o privire intensă, dar nu focalizată. Până acum n-am observat că irişii ei au o tentă îngălbenită de vreme.

— Dar, mătuşă Riika, chiar dacă ar fi aşa, cum ar putea vorbi Cas cu ea? Ca să afle ce vrea?

Riika zâmbeşte larg şi cald. Aproape vesel.

— Trebuie să înţelegi mai bine muzica, zice ea. Să îi vorbeşti pe limba blestemului ei. Aşa cum noi, finlandezii, am vorbit dintotdeauna cu cei morţi. Cu o tobă laponă. Bunicul tău va şti unde să o găsească.

— Ne poţi ajuta? o întreb. Presupun că pentru asta vom avea nevoie de o vrăjitoare finlandeză.

— Thomas e un vrăjitor suficient de capabil, vine replica ei, numai că Thomas nu pare prea stăpân pe situaţie.

— N-am folosit niciodată o tobă, zice el. Nu sunt convins că m-aş descurca.

Ar fi mai bine s-o faci tu. Te rog!

O undă de regret întunecă ochii Riikăi în timp ce clatină din cap. Îşi fereşte privirea şi respiraţia îi e mai grea şi mai şuierătoare. Ar fi cazul să o luăm din loc. Probabil că a obosit după atâtea întrebări. Şi adevărul e că ne-a oferit răspunsuri şi acum avem un punct de plecare. Mă îndepărtez de masă şi simt un curent de aer în încăpere care mă face să îmi dau seama cât de reci îmi sunt degetele şi obrajii.

Thomas continuă să bolborosească şi să aducă argumente cum că nu el ar trebui să îndeplinească ritualul, pentru că nu ar recunoaşte o tobă laponă nici să îl pici cu ceară, aşa că cel mai probabil ar sfârşi prin a invoca spiritul lui Elvis. Riika nu se lasă însă înduplecată.

Se face tot mai frig. Sau poate că era deja frig când am venit aici, numai că nu am observat eu. Poate că în casa asta atât de veche sistemul centralizat de încălzire nu funcţionează prea bine. Ori poate că Riika închide caloriferul ca să facă economie.

Într-un târziu o aud cum oftează. Un oftat de exasperare. Plin de tristeţe. Dar şi de hotărâre.

— Du-te şi adu-mi toba, şopteşte ea. E în dormitor, atârnată pe peretele dinspre nord.

Face semn cu capul spre micul hol. Din locul în care stau zăresc o porţiune din el şi ceva ce pare a fi baia. Dormitorul se află probabil mai încolo. Ceva e însă în neregulă. Ceva ce are de-a face cu felul în care Riika s-a holbat la pumnal.

— Mersi, mătuşă Riika, rânjeşte Thomas.

Se ridică de la masă şi se îndreaptă spre dormitor, în căutarea tobei. Văd expresia de suferinţă întipărită pe faţa Rikăi şi dintr-odată îmi cade fisa.

— Thomas, opreşte-te! strig în timp ce mă ridic de pe scaun.

Dar este prea târziu. Ajung în pragul dormitorului şi Thomas e deja acolo, încremenit la jumătatea drumului către peretele dinspre nord. Toba stă agăţată exact unde ne-a spus Riika: e un obiect de formă lunguiaţă, de vreo treizeci de centimetri lăţime şi dublu ca lungime, îmbrăcat în piele de animal bine întinsă. Rika stă nemişcată într-un balansoar şi se uită la ea; are pielea cenuşie şi zbârcită, ochii afundaţi în cap şi buzele descărnate. E moartă de cel puţin un an.

— Thomas, şoptesc şi întind braţul spre el.

Se smuceşte şi o ia la goană ţipând. Înjur în barbă, înşfac toba de pe perete şi îl urmez. În timp ce ieşim din casă, remarc cât de mult s-a schimbat: e acum acoperită de praf şi pete de murdărie, iar un colţ al canapelei a dispărut sub dinţii rozătoarelor. Pânze de păianjen stau atârnate în colţuri, suspendate de corpurile de iluminat. Thomas nu se opreşte din alergat până nu iese în curte. Îşi ţine mâinile apăsate pe cap.

— Hei, îi spun cu blândeţe.

N-am idee ce aş putea face sau ce aş putea să-i spun. Thomas întinde braţele în faţă, într-un gest de apărare, şi fac un pas în spate. Geme şi icneşte. Am impresia că plânge şi nu-l învinuiesc. Nu mă deranjează că nu vrea ca să-l văd în starea în care e. Mă uit înapoi spre casă. Copacii din jur par să se fi rărit, iar în grădina de flori nu e nimic în afară de noroi bătătorit. Vopseaua albă de pe laturile clădirii pare să fi fost aplicată într-un strat subţire, ca de acuarelă, care pune şi mai mult în evidenţă scândurile negre.

— Îmi pare rău, omule, îi spun. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Erau semne, dar nu le-am văzut. Sau poate le-am interpretat greşit.

— E în regulă, zice el şi-şi şterge faţa cu dosul mânecii. Riika nu mi-ar fi făcut rău. Nu a făcut rău nimănui niciodată. Treaba asta m-a luat prin surprindere, atâta tot. Nu pot să cred că Morfran nu mi-a spus că e moartă.

— Poate că n-a ştiut.

— O, ba da, clatină Thomas din cap cu convingere.

Îşi trage nasul şi rânjeşte la mine. Are încă ochii roşii, dar îşi revine el. E un puşti rezistent. O ia spre maşină, iar eu îl urmez.

— A ştiut, zice el cu voce tare. A ştiut şi totuşi m-a trimis aici. O să-l omor! O să-l omor cu mâna mea!

— Ia-o uşor, îl sfătuiesc când urcăm în maşină.

Thomas continuă să mormăie despre moartea iminentă a lui Morfran. Porneşte motorul, apoi se opreşte.

— Nici vorbă, Cas. Se uită dezgustat la mine. Nu înţelegi? Am mâncat din nenorociţii ăia de biscuiţi cu ghimbir.

Nouă

Thomas mă lasă pe aleea din faţa casei. Mârâie în continuare despre Morfran şi Riika şi biscuiţii cu ghimbir. Mă bucur că nu voi asista la confruntare. Personal, cred că dacă a mâncat nişte biscuiţi vechi e floare la ureche prin comparaţie cu faptul că a fost trimis în vizită la un membru mort al familiei, dar ce ştiu eu, fiecare cu nemulţumirile lui. Şi aparent, a lui Thomas este devorarea de gustări ale persoanelor decedate.

Printre mormăieli şi scuipat pe geamul maşinii, Thomas m-a informat că va avea nevoie de cel puţin o săptămână pentru a face cercetări asupra tobei lapone şi a stabili ritualul potrivit pentru a o chema astfel pe Anna. Am dat din cap, afişând cea mai înţelegătoare expresie de care sunt capabil, luptându-mă din răsputeri cu impulsul de a pune mâna pe prima pereche de beţe întâlnite în cale şi a porni să bat cu ele în toba proptită în poală. Dar ce prostie ar fi din partea mea! E musai să fiu atent şi să fac lucrurile aşa cum trebuie. Nu înţeleg ce fel de gânduri îmi trec prin cap. Intru în casă şi descopăr că nu pot sta locului. Nu vreau să mănânc ori să mă uit la televizor. Nu vreau să fac nimic altceva decât să aflu mai multe.

Mama intră pe uşă la zece minute după mine. Ţine în braţe o cutie imensă cu pizza şi se opreşte când vede cum mă foiesc de colo-colo.

— Ce e?

— Nimic, răspund. În după-amiaza asta am făcut o vizită interesantă unei mătuşi moarte a lui Thomas. Ne-a oferit o cale de comunicare cu Anna.

Face ochii puţin mai mari, dar altfel n-are nicio reacţie. Am chiar impresia că ridică din umeri înainte de a dispărea din living în bucătărie. Simt furnicături de furie în încheieturile mâinii. Mă aşteptam la mai mult. Mă aşteptam s-o văd entuziasmată, chiar fericită la gândul că aş putea vorbi din nou cu Anna, pentru a mă asigura că totul e în regulă cu ea.

— Tu ai avut o conversaţie cu mătuşa moartă a lui Thomas, zice calmă mama în timp ce deschide cutia cu pizza. Iar eu am discutat în după-amiaza asta cu Gideon.

— Ce ai făcut?!! Doar nu ţi-am spus că la restaurantul Gargoyles au introdus un nou fel în meniul zilei… Sau că mi-am scrântit un deget de la picior, deşi poate că asta ţi-ar fi atras mai mult atenţia.

— Mi-a zis c-ar trebui s-o laşi baltă.

— Ce naiba e cu voi? Nu faceţi decât să-mi spuneţi s-o las baltă. Să-mi văd mai departe de viaţa mea. De parcă ar fi uşor. De parcă aş putea să suport să o văd cum suferă. Ce naiba! Carmel a ajuns să creadă despre mine că sunt un

psihopat!

— Linişteşte-te, Cas, zice mama. Gideon are motivele lui să te sfătuiască aşa. Iar eu cred că are dreptate. Chiar simt că se petrece ceva.

— Dar nu ştii ce, nu-i aşa? E ceva de rău, dar nu ştii ce anume şi crezi c-ar trebui să las ca lucrurile astea rele să i se întâmple în continuare Annei? De unde până unde ţi-a venit ideea asta? Vreo intuiţie feminină?

— Hei! se răsteşte mama la mine pe un ton grav.

— Scuze, retractez eu imediat.

— Nu sunt numai o mamă care-şi face griji pentru fiul ei, Theseus Cassio Lowood. Mai sunt şi vrăjitoare. Şi-n branşa asta intuiţia este foarte importantă. Îşi ţine maxilarul încleştat în felul ei aparte, ca şi cum ar fi mai dispusă să înghită foc decât să spună ce-i trece prin cap cu voce tare. Ştiu ce-ţi doreşti tu de fapt, articulează ea cu grijă. Nu vrei doar să te asiguri că Anna e bine. Vrei s-o aduci înapoi.

Îmi plec privirea.

— Dumnezeu mi-e martor, Cas, că o parte din mine ar vrea ca asta să fie posibil. Anna ţi-a salvat viaţa şi a răzbunat uciderea soţului meu. Dar nu se poate să o iei pe calea asta.

— De ce nu? întreb pe un ton amar.

— Pentru că există nişte reguli, replică ea. Reguli care n-ar trebui încălcate.

Ridic ochii şi mă încrunt la ea.

— N-ai spus că nu se poate.

— Cas…

Încă un minut şi simt că voi claca. Ridic braţele în semn de capitulare şi mă îndrept spre dormitorul meu. În timp ce urc scările îmi astup urechile ca să nu aud ce-mi spune şi îmi înghit milioanele de vorbe care îmi stau pe limbă. Thomas pare a fi singura persoană cât de cât interesată să afle ce se petrece.

În dormitor mă aşteaptă Anna. Capul i se leagănă de parcă ar avea gâtul rupt; ochii i se rostogolesc în sus spre mine.

— E prea mult pentru mine în clipa asta, îi şoptesc, iar ea mormăie ceva în chip de răspuns.

Nu încerc să îi citesc pe buze. Prin ele se scurge prea mult sânge negru. Anna se îndepărtează încet şi eu încerc să-mi ţin ochii fixaţi asupra podelei, dar nu prea reuşesc, aşa încât, atunci când Anna se aruncă afară pe fereastră, îi văd rochia fluturând în timp ce se prăbuşeşte şi aud izbitura corpului ei atunci când atinge pământul.

— La dracu’, rostesc pe un ton între mârâit şi geamăt.

Pumnii mei lovesc peretele şi şifonierul; dărâm veioza de pe noptieră. Vorbele mamei îmi răsună în urechi; pentru ea, totul pare atât de uşor. Îmi vorbeşte ca

unui şcolar cu fantezii despre eroi care salvează o domniţă aflată la ananghie, cu care porneşte apoi călare în amurg. În ce fel de lume îşi închipuie ea că am crescut?

— Va curge probabil ceva sânge, zice Thomas cu regret în glas, deloc potrivit cu entuziasmul prefăcut care i se citeşte în ochi. Aproape întotdeauna curge sânge.

— Nu zău? Ei bine, dacă va fi mai mult decât o halbă, să îmi spui de pe acum, ca să mă pregătesc să-l colectez, replic eu, iar Thomas rânjeşte.

Stăm în faţa dulapului lui din vestiar şi discutăm despre ritualul pe care încă nu a izbutit să-l pună la punct. Totuşi nu a trecut decât o zi şi jumătate. Sângele despre care vorbeşte este legătura cu lumea cealaltă – sau preţul. Nu ştiu care din ele. Thomas mi-a vorbit despre ea în ambele feluri, descriind-o ca pe un fel de pod şi totodată o taxă de trecere. Poate că e ambele şi lumea de dincolo e în fapt un drum cu plată. Thomas e cam nervos, probabil fiindcă realizează cât de nerăbdător sunt. Şi poate şi-a dat seama şi că n-am dormit prea mult azi-noapte. Arăt îngrozitor.

Se îndreaptă de spate când o vede pe Carmel, care se apropie, arătând, ca de obicei, mult mai bine decât noi. Părul prins într-o agrafă îi saltă vesel pe umeri, într-o fluturare blondă. Sclipirea brăţărilor ei din argint mă orbeşte.

— Bună, Thomas. Bună, zombie-Cas, ne salută ea.

— Bună, îi răspund. Deci înţeleg că ai auzit ce s-a întâmplat.

— Mda, mi-a povestit Thomas. Ce chestie înfricoşătoare!

Ridic din umeri.

— N-a fost aşa de rău. Riika a fost destul de cool. Păcat că n-ai venit cu noi.

— Poate c-aş fi venit dacă n-aş fi fost dată afară din club.

Îşi pleacă privirea şi Thomas intră imediat în defensivă. Îşi cere scuze pentru Morfran, care a avut un comportament deplasat, iar Carmel dă din cap aprobator, cu ochii ţintă în jos.

Ceva se întâmplă în spatele genelor ălora plecate ale ei. Nu vede că o urmăresc sau poate îşi închipuie că sunt prea obosit ca să remarc, dar în ciuda extenuării îmi dau seama despre ce este vorba şi asta mă face să-mi ţin răsuflarea. Carmel s-a bucurat că a fost exclusă. Între momentul cu scrijelitul runelor şi furca înfiptă în haina ei, lucrurile au scăpat de sub control. Se vede în ochii ei, în felul în care privirea îi zăboveşte tristă asupra lui Thomas atunci când el nu e atent sau când mimează interesul faţă de poveştile lui despre ritual. Şi în tot acest timp Thomas continuă să zâmbească, fără să-şi dea seama că mintea lui Carmel zburdă aiurea. E ca şi cum aş urmări un film începând cu ultimele zece minute din el.

De când eram în clasa a opta n-am mai stat un întreg an şcolar în acelaşi loc şi trebuie să recunosc că e ceva destul de neplăcut. E luni, ultima săptămână de şcoală, şi sunt nevoit să semnez un nou caiet de amintiri cu sângele proprietarului. Oameni cu care n-am vorbit niciodată vin la mine înarmaţi cu un pix şi un zâmbet, în speranţa de a căpăta ceva mai personal decât banalul „să ai o vară minunată”. Speranţe deşarte. Nu pot să nu mă gândesc că ceea ce vor de fapt de la mine este să le scriu un mesaj criptic sau aiurit, ceva cu care să alimenteze bârfele. Sună tentant, dar până acum n-am făcut-o.

Cineva mă bate pe umăr şi când mă răsucesc dau cu ochii de Cait Hecht, protagonista întâlnirii ratate din urmă cu două săptămâni. Fac un pas în spate şi aproape că mă lovesc de uşa dulapului meu din vestiar.

— Bună, Cas, zâmbeşte fata. Vrei să-mi semnezi caietul?

— Sigur, răspund.

Mă străduiesc să găsesc o formulă mai personală, însă tot ce-mi trece prin cap este: „Să ai o vară minunată.” Îi scriu numele şi adaug o virgulă. Ce altceva ar mai fi de zis? „Scuze că ţi-am dat papucii, dar îmi aminteai de o fată pe care am exterminat-o?” Sau poate „N-ar fi mers oricum. Fata pe care o iubesc te-ar fi eviscerat.”

— Deci ai ceva planuri speciale pentru vara asta? mă întreabă Cait.

— Nu prea ştiu. Poate că voi călători un pic.

— Dar o să te întorci la toamnă, nu-i aşa?

Ridică politicos din sprâncene, dar ştiu că face conversaţie de complezenţă cu mine şi atât. Cait a început să iasă cu Quentin Davis la două zile după episodul din cafenea, aşa mi-a povestit Carmel. M-am simţit uşurat la aflarea veştii, iar acum sunt bucuros să văd că nu pare deloc supărată pe mine.

— Bună întrebare, îi răspund înainte de a renunţa la găsirea unei idei deştepte şi a mâzgăli: „Să ai o vară minunată” pe colţul paginii din caietul ei de amintiri.

Zece

Mă uit pe geamul maşinii lui Carmel şi nu zăresc nicio lumină, în afară de stele şi de licărul slab al oraşului pe care l-am lăsat în urmă. Thomas a aşteptat luna nouă. Susţine că e momentul cel mai bun pentru a lua legătura cu Anna. Şi că ar fi de ajutor să ne aflăm în apropierea locului în care Anna a trecut dincolo, aşa că ne îndreptăm spre ruinele casei ei victoriene. Dacă ar fi să pun lucrurile cap la cap, ar avea noimă. Şi totuşi îmi simt gura uscată, iar Thomas va trebui să-mi explice totul din nou atunci când vom ajunge acolo, pentru că în prăvălia bunicului lui nu am avut răbdare să stau să-l ascult.

— Eşti sigur că poţi să faci faţă, Cas? mă întreabă Carmel privindu-mă în oglinda retrovizoare.

— Trebuie, îi răspund, iar ea dă din cap.

Am fost surprins când Carmel a decis să vină cu noi ca să participe la ritual. Din ziua aceea, pe holul şcolii, când i-am citit detaşarea din ochi, am privit-o altfel. Dar poate că m-am înşelat. Poate că halucinez. Aşa păţeşti când nu dormi decât trei ore şi visezi că iubita ta s-a sinucis.

— E posibil să nu funcţioneze, zice Thomas.

— E în regulă. O să încerci şi vom vedea ce iese. Mai mult de atât oricum nu putem face.

Vorbele şi tonul pe care le rostesc sunt rezonabile. Logice. Şi asta pentru că n-am de ce să-mi fac griji. Sunt convins că ritualul va funcţiona. Thomas e încordat precum strunele unei viori şi n-ai nevoie de un diapazon ca să simţi valurile de putere pe care le emană. La fel ca mătuşa Riika, e un adevărat vrăjitor.

— Hei, îl aud că zice. După ce terminăm ne putem opri să luăm un burger?

— Ţi-e gândul la mâncare? îl întreabă Carmel.

— Nu tu ai postit timp de trei zile, ai făcut băi de căinţă în aburi de plante medicinale şi n-ai băut altceva decât poţiunile alea purificatoare dezgustătoare de crizanteme preparate de Morfran. Carmel şi cu mine ne zâmbim unul altuia în oglinda retrovizoare. Sunt lihnit de foame, adaugă Thomas.

Îl bat pe umăr.

— O să-ţi comand un meniu complet după ce terminăm.

Maşina înaintează încet şi pătrundem pe strada unde se afla casa Annei. O parte din mine îşi doreşte ca după colţ să se ivească clădirea aşa cum o ştiam, încă în picioare, putrezind pe fundaţia sa şubredă. În schimb, locul e gol. Farurile maşinii lui Carmel luminează aleea care duce spre nimic.

După explozia casei, consiliul orăşenesc curăţase molozul, în încercarea de a

afla cauza dezastrului. Nu au descoperit-o, dar adevărul e că nici nu s-au străduit prea mult. Au cercetat subsolul, au ridicat din umeri şi l-au umplut cu pământ. Acum tot ceea ce a fost este ascuns privirii. Locul în care se înălţa casa arată ca o parcelă de teren viran, plină de pământ bătătorit, tufişuri şi buruieni care se înmulţesc al naibii de repede. Dacă ar fi examinat totul cu mai mare atenţie sau ar fi săpat mai adânc, ar fi descoperit cadavrele victimelor Annei. Însă curentul degajat de acei morţi necunoscuţi era în continuare prea puternic şi le şoptea căutătorilor să-şi ia uşurel tălpăşiţa şi să-i lase în pace.

— Mai spune-mi o dată ce avem de făcut, zice Carmel.

Vocea îi e fermă, însă îşi ţine mâinile atât de încleştate pe volan, de parcă ar vrea să-l smulgă.

— Ar trebui să fie destul de uşor, răspunde Thomas scotocind în geanta lui pentru a se asigura că n-a uitat nimic. Sau dacă nu uşor, atunci măcar destul de simplu. Din ce mi-a povestit Morfran, vrăjitoarele finlandeze foloseau frecvent toba pentru a controla lumea spiritelor şi a vorbi cu morţii.

— Tocmai ce ne trebuie, spun eu.

— Mda. Dificultatea constă în a lua legătura cu o persoană anume. Vrăjitoarelor nu le păsa pe cine invocau. Atâta timp cât reuşeau să ia legătura cu oricine, se considerau deştepte. Dar noi trebuie s-o contactăm pe Anna. Şi aici interveniţi tu şi casa.

Ei bine, nu mă simt cu nimic mai lămurit. Deschid portiera şi păşesc afară. Mă întâmpină un aer călduţ şi o adiere slabă. Când ating cu pantofii prundişul de pe alee, scrâşnetul paşilor îmi provoacă nostalgie şi mă poartă în urmă cu şase luni, pe vremea când casa victoriană încă stătea în picioare, iar eu obişnuiam să vin aici noaptea pentru a vorbi cu fata moartă dinăuntru. Amintiri înceţoşate, plăcute. Carmel scoate felinarul de camping din portbagaj şi mi-l întinde.

— Uite ce-i, îi spun. Nu e nevoie să vii şi tu. Thomas şi cu mine ne descurcăm şi singuri.

Timp de o clipă faţa ei exprimă uşurare. Dar imediat vechea Carmel revine.

— Rahat! Morfran poate să mă excludă, dacă vrea, de la petrecerea lui cu morţi, dar nu şi tu. Sunt aici ca să aflu ce s-a întâmplat cu Anna. Cu toţii îi datorăm asta.

Trece pe lângă mine şi mă înghionteşte cu umărul, în semn de încurajare, iar eu zâmbesc, cu toate că arsurile încă mă dor. După ce toate astea vor lua sfârşit, o să stau serios de vorbă cu ea; de fapt, va trebui să discutăm cu toţii. Ca să aflăm ce anume e în mintea lui Carmel şi să punem lucrurile la punct.

Thomas ne-a luat-o înainte. A scos lanterna şi luminează locul. E bine că vecinii cei mai apropiaţi se află la circa opt sute de metri distanţă, dincolo de pădurea deasă. Altfel, cineva ar putea crede că un OZN a aterizat aici. Când

ajunge la locul în care se înălţa casa, nu ezită şi păşeşte drept în mijloc. Ştiu ce caută: locul în care Malvina a făcut o gaură printre cele două lumi. Gaură prin care Anna a fost aruncată în aer.

— Veniţi! zice el după un minut, făcându-ne semn să-l urmăm.

Carmel păşeşte înainte cu prudenţă. Eu trag aer adânc în piept. Am senzaţia că picioarele mele refuză să treacă pragul. Asta e tot ce mi-am dorit după dispariţia Annei, ăsta este momentul pe care l-am aşteptat. Răspunsurile se află la mai puţin de şase metri.

— Cas? mă strigă Carmel.

— Vin imediat, îi răspund.

Preţ de o secundă, prin minte îmi trec toate acele platitudini despre ignoranţa care este o binecuvântare, despre faptul că e mai bine ca unele lucruri să rămână neştiute. N-ar fi trebuit să se ajungă aici. Să sperăm că răspunsurile pe care le voi căpăta în seara asta îmi vor spune că nu Anna se face vinovată de acele grozăvii, că Riika s-a înşelat şi că Anna şi-a găsit liniştea. Ce bine ar fi ca ceea ce mă bântuie să fie altceva, ceva rău, dar căruia să-i pot face faţă. E o dovadă de egoism din partea mea să mi-o doresc pe Anna înapoi pe lumea aceasta. Acolo unde se află îi e probabil mai bine decât să fie blestemată şi ţinută captivă. Dar n-am ce face, asta simt.

După câteva minute picioarele mi se dezmorţesc. Şi mă poartă peste pământul cu care consiliul orăşenesc a astupat subsolul. Nu simt nimic. Nici măcar furnicături pe şira spinării. Nu a rămas nimic din Anna ori din blestemul ei. Totul a dispărut probabil în secunda în care casa a explodat. Mama, Morfran şi Thomas trebuie că au verificat totul de zece ori, stând în colţurile proprietăţii şi aruncând rune.

În mijlocul suprafeţei de pământ Thomas trasează un cerc larg cu vârful unui pumnal. Nu e al meu, ci unul din pumnalele lui Morfran – un obiect lung, cu aspect nefiresc, mâner gravat şi o piatră preţioasă încastrată în capăt. Majoritatea oamenilor ar spune că e cu mult mai frumos decât pumnalul meu, şi mult mai valoros. Dar nu e decât o aparenţă. Thomas îl foloseşte doar pentru a desena cercul, dar pentru protecţie se bazează exclusiv pe puterile lui de vrăjitor. Dacă nu l-ar mânui el, acest pumnal nu ar servi decât la tăierea fripturii.

Carmel stă în mijlocul cercului. Ţine în mână un beţigaş de tămâie arzând şi rosteşte incantaţia de protecţie pe care a învăţat-o Thomas. Acesta şopteşte aceeaşi incantaţie, cu două versuri în urma ei, aşa că sună ca un canon. Las jos felinarul de camping, înăuntrul cercului, dar mai la margine. Incantaţia se termină şi Thomas ne face semn să ne aşezăm.

Pământul e rece, însă din fericire uscat. Thomas îngenunchează şi aşază toba laponă pe jos, în faţa lui. A adus şi un băţ de tobă. Arată ca un băţ oarecare, cu o

bezea albă şi mare în vârf. În lumina difuză a serii cu greu se distinge modelul pictat pe pielea întinsă a tobei. Pe drumul de întoarcere de la casa Riikăi îl studiasem şi văzusem că era compus din beţe de un roşu stins care dădeau impresia unei scene primitive de vânătoare.

— Pare foarte veche, comentează Carmel. Din ce crezi că e făcută? îmi zâmbeşte ea afectat. Poate din piele de dinozaur?

Eu izbucnesc în râs, însă Thomas îşi drege glasul.

— Ritualul în sine este destul de simplu, zice el, dar e şi foarte puternic, aşa că n-ar trebui să luăm lucrurile în râs. Curăţă praful de pe pumnal cu alcool şi-mi dau imediat seama de ce se străduieşte aşa tare. Într-adevăr vom avea nevoie de sânge. Şi intenţionează să folosească pumnalul pentru a-l scoate din mine. Dar dacă tot eşti aşa curioasă, i se adresează el lui Carmel, pot să îţi spun că Morfran bănuieşte că toba a fost confecţionată din piele de om.

Carmel icneşte.

— Nu provenit de la victima unei crime sau aşa ceva, continuă Thomas. Ci mai probabil de la ultimul şaman al tribului. Evident, nu e ceva sigur, dar Morfran mi-a zis că cele mai bune tobe erau adesea fabricate din piele de om şi, în plus, Riika nu se încurca cu produse de mâna a doua. E posibil ca toba să fie o moştenire de familie.

Thomas oferă aceste explicaţii cu un aer absent, fără să observe modul în care Carmel înghite în sec, fără să-şi ia ochii de la tobă. Ştiu ce îi trece prin minte. Că în lumina noilor informaţii, toba arată complet diferit faţă de cum arăta cu câteva minute în urmă. Contemplă ideea ca toba din faţa ochilor noştri să fi fost la origini o cuşcă toracică umană pusă la uscat şi apoi prelucrată.

— Şi ce anume se va întâmpla mai exact în timpul ritualului? întreabă ea.

— Nu ştiu, răspunde Thomas. Dacă ritualul va funcţiona, vom auzi vocea Annei. Am găsit nişte texte care menţionează vag apariţia unei ceţi sau a unor fuioare de fum. Şi poate nişte pale de vânt. Tot ce ştiu cu siguranţă este că la momentul acela eu voi fi în transă. Şi că voi fi sau nu conştient de ceea ce se petrece în jur. Prin urmare, dacă ceva nu va merge bine, nu prea voi avea cum să intervin ca să îndrept lucrurile.

Sângele se scurge din obrajii lui Carmel, văd asta până şi în lumina slabă a felinarului de camping.

— Grozav. Şi ce ar trebui noi să facem dacă se întâmplă ceva rău?

— Să nu intraţi în panică, zâmbeşte Thomas nervos.

Îi aruncă un obiect strălucitor. Când Carmel deschide palma, vede că e bricheta lui Zippo.

— E destul de greu de explicat, continuă Thomas. Toba e un fel de unealtă prin intermediul căreia putem găsi calea spre lumea de dincolo. Morfran zice că

partea cea mai importantă este găsirea ritmului potrivit, ca atunci când te străduieşti să prinzi bine o frecvenţă la radio. După ce voi găsi ritmul, poarta trebuie inundată cu sânge. Sângele căutătorului. Adică al lui Cas. Va trebui ca tu să-l picuri pe pumnalul ăsta, pe care îl vom aşeza în mijlocul cercului.

— Cum adică *eu* va trebui? întreabă Carmel.

— Cas nu poate să o facă, iar eu voi fi în transă, replică Thomas pe un ton de parcă ar fi ceva de sine înţeles.

— Poţi să o faci, o asigur eu pe Carmel. Gândeşte-te la cât de prost te-am făcut să te simţi la întâlnirea aia de la cafenea, îţi vei dori să bagi cuţitul în mine.

Carmel nu pare prea convinsă, însă când Thomas îi întinde pumnalul, îl ia.

— Când va trebui să intervin?

Thomas zâmbeşte strâmb.

— Sper să-ţi dai seama singură.

Rânjetul lui mă pune un pic pe gânduri. E pentru prima oară de când am ajuns aici când vechiul Thomas iese la iveală. De obicei, atunci când e vorba de vrăjitorii, e foarte concentrat, însă acum mă întreb dacă are de fapt idee despre ceea ce are de făcut.

— E periculos? Vreau să zic pentru tine? îl chestionez.

Ridică din umeri şi respinge întrebarea cu o fluturare a mâinii.

— Nu-ţi face griji. Trebuie să aflăm adevărul, asta e cel mai important, nu-i aşa? Înainte să ajungi la casa de nebuni. Aşa că hai să-i dăm drumul, Carmel, zice Thomas uitându-se la ea. Dacă lucrurile o iau razna, va trebui să arzi sângele de pe pumnalul lui Cas. Ia-l şi arde sângele de pe lamă. Ai înţeles?

— Dar de ce eu? De ce nu Cas?

— Din acelaşi motiv pentru care tu trebuie să fii cea care îl taie pe Cas. Pentru că, tehnic vorbind, nu faci parte din ritual. După ce voi începe, nu ştiu ce se va întâmpla cu Cas ori cu mine.

Carmel tremură, deşi nu e foarte frig. Pare pe cale să se răzgândească, aşa că înainte să apuce să zică ceva, scot repede pumnalul din buzunarul de la spate, îl extrag din teacă şi îl pun pe pământ.

— E ca o rază călăuzitoare, aşa ne-a spus Riika, îi explică Thomas. Să sperăm că Anna se va ghida după lumină şi va veni la noi.

Bagă mâna în geanta de curier de unde scoate câteva beţigaşe parfumate, pe care i le întinde lui Carmel pentru a fi aprinse, apoi le stinge şi le înfige în pământul moale de la picioarele lui. Sunt şapte la număr. Fumul parfumat se ridică uşor în aer în spirale cenuşii. Thomas respiră adânc.

— Încă ceva, zice el luând băţul de tobă. Nu ieşi din cerc până nu se termină totul.

Pe faţa lui disting o expresie de genul „o s-o fac deşi nu cred să aibă sorţi de

izbândă” şi mi-ar plăcea să îl previn să aibă grijă, însă mă simt complet paralizat. Până şi clipitul din ochi a devenit o corvoadă.

Îşi răsuceşte încheietura mâinii şi toba începe să bată, cu un sunet jos şi plin. Un ecou greu şi puternic răsună şi cu toate că ştiu că Thomas nu are pic de experienţă la tobe, fiecare bătaie pare atent plănuită. De parcă ar urmări o partitură. Chiar şi atunci când schimbă ritmul şi durata bătăii. Timpul se scurge. Habar n-am cât. Treizeci de secunde sau poate, la fel de bine, zece minute. Sunetul tobei îmi amorţeşte simţurile. Aerul pare încărcat de fumul de tămâie şi capul începe să mi se învârtă. Arunc o privire spre Carmel. Clipeşte iute şi câteva picături de sudoare i-au apărut pe frunte, dar altfel pare să fi rămas în alertă.

Thomas respiră încet. Sunetul răsuflării lui pare să facă parte din ritmul tobei. Bătăile se opresc, apoi reîncep. Una. Două. Trei. Patru. Cinci. Şase. Şapte. Muzica se reia, mai rapidă de data aceasta, şi cu un ton mai joasă. Fumul degajat de tămâie pluteşte încolo şi încoace. Da, se întâmplă. Thomas a găsit calea.

— Carmel, şoptesc şi îmi pun palma peste pumnalul meu, aşezat pe pământ.

Carmel mă prinde de încheietura mâinii şi îmi vâră pumnalul lui Thomas în pumn.

— Cas, zice ea clătinând din cap.

— Haide, nu-ţi fie teamă, îi spun, iar ea înghite greu şi-şi muşcă buza.

Lama îşi taie drum în carnea palmei mele, mai întâi cu o presiune surdă, apoi ca o înţepătură scurtă şi fierbinte. Picături de sânge se preling pe pumnalul meu şi împroaşcă lama. Care aproape sfârâie. Sau poate sfârâie cu adevărat. Ceva se întâmplă cu aerul; se mişcă în jurul nostru precum un şarpe, iar peste sunetul tobei în urechi îmi răsună vuiet de vânt. Numai că nu e nicio adiere. Fumul tămâii nu pluteşte mai departe, ci se învârtejeşte în sus.

— Aşa ar trebui să fie? întreabă Carmel.

— Totul e în regulă, nu-ţi face griji, îi răspund, cu toate că n-am nici cea mai vagă idee.

Ceva se întâmplă şi magia pare să funcţioneze şi nu prea. Pentru că se petrece prea încet. Tot ce se află în interiorul cercului pare să încerce să scape dintr-o cuşcă. Aerul e dens şi cleios şi-mi pare rău că Thomas a ales o noapte cu lună nouă, pentru că e al naibii de întuneric. În plus, aş fi preferat să fi ţinut aprinse lanternele.

Sângele continuă să picure din mâna mea pe pumnal. Nu îmi dau seama ce cantitate am pierdut, însă creierul nu-mi mai funcţionează aşa cum trebuie. Abia disting câte ceva prin fum, dar nu îmi amintesc când a început totul sau cum de atâta fum iese din numai şapte beţigaşe parfumate. Carmel rosteşte ceva dar n-aud, deşi am impresia că strigă. Pumnalul pare să pulseze. Acoperit de sângele

meu, pare aproape curbat. Sângele meu pe lamă. Sângele meu înăuntrul ei. Toba continuă să bată şi sunetul respiraţiei lui Thomas pluteşte în aer… sau poate că e propria mea respiraţie şi bătăile inimii mele, care îmi bubuie în urechi.

Spasme grele de greaţă mi se urcă în gât. Trebuie să fac ceva înainte de a claca şi pentru a o împiedica pe Carmel să se panicheze şi să iasă afară din cerc. Mâna mea zvâcneşte spre tobă şi apasă pielea bine întinsă. Nu ştiu de ce fac asta. Dintr-un impuls straniu. Atingerea lasă în urmă o pată tribală umedă şi roşie care rămâne vizibilă preţ de o clipă. După care se afundă în suprafaţa tobei şi dispare ca şi cum nu ar fi existat.

— Thomas, omule, nu ştiu cât o să mai rezist, îi şoptesc.

Prin fum abia dacă întrezăresc strălucirea ochelarilor lui. Nu mă aude. Un ţipăt de fată spintecă brutal aerul. Nu e Carmel. E un sunet care sparge timpanele şi chiar înainte de a vedea primele şuviţe de păr negru încolăcit ştiu că Thomas a izbutit. A intrat în ritmul Annei.

Atunci când a început totul, am încercat să nu anticipez, să nu-mi fac speranţe deşarte. Se vede treaba că nu era cazul. Nu mi-am închipuit niciodată că voi ajunge să văd ceea ce se află acum în faţa mea.

Anna apare ca o explozie în interiorul cercului, ca şi cum toba lui Thomas ar fi adus-o dintr-o altă dimensiune. Despică aerul din jurul nostru cu viteza sunetului şi se opreşte când atinge o suprafaţă nevăzută la un metru de pământ. Cea invocată de Thomas nu este fata liniştită îmbrăcată în alb, ci zeiţa cu vene negre, monstruoasă şi frumoasă, înveşmântată toată în sânge. Părul negru îi flutură pe spate ca un nor şi simt cum mi se învârte capul. Anna stă în faţa mea şi preţ de o clipă nu-mi amintesc cum s-a ajuns aici ori ce ar trebui să îi spun. Sângele îi picură din rochie, dar fără a atinge pământul, pentru că Anna nu se află în realitate aici. Ne uităm unul la altul printr-o fereastră deschisă şi atât.

— Anna, şoptesc.

Îşi dezgoleşte dinţii pentru o clipă şi se holbează la mine cu ochii aceia gri-petrol. Numai că în loc să-mi răspundă, clatină din cap şi-şi strânge pleoapele. Bate cu pumnii într-o suprafaţă nevăzută.

— Anna, o chem, mai tare de data aceasta.

— Nu eşti aici, zice ea uitându-se în jos, şi un sentiment de uşurare îmi inundă pieptul, lăsându-mi măruntaiele larg deschise şi moi.

Anna mă aude. Şi asta e ceva.

— Nici tu nu eşti aici, replic eu.

Anna. Înfăţişarea ei. Nu am uitat-o, dar revederea mă dă pe spate. Stă ghemuită şi în defensivă, ca o pisică pregătită să scuipe pe oricine se apropie.

— Eşti doar în imaginaţia mea, ripostează ea.

Vorbeşte ca mine, exact la fel ca mine. Arunc o privire spre Thomas, care ţine

măsura la tobă şi continuă să respire regulat. Un inel întunecat de transpiraţie i s-a lăţit pe gulerul tricoului; de la efort, pe frunte i se preling firicele de sudoare. E posibil să nu mai avem mult timp la dispoziţie.

— La asta m-am gândit atunci când ai apărut prima oară la mine acasă, îi zic. Asta am tot încercat să-mi spun atunci când te-ai aruncat în furnal şi de pe fereastra mea.

Faţa Annei i se crispează în ceea ce presupun a fi un sentiment de speranţă prudentă. E cam greu să desluşeşti emoţiile ascunse în spatele unor vene negre.

— Eşti de-adevăratelea? întreb eu acum.

— Nu ştiu, murmură ea absentă. Am fost aruncată. Jos, pe pietre. Am fost împinsă afară. Trasă înăuntru pentru a fi arsă.

Ridică din umeri, poate că la amintirea celor două episoade, şi eu o imit. Trebuie însă să o aduc înapoi pe drumul cel bun.

— Fata la care ne uităm acum eşti tu?

Nu mai am timp, dar altceva nu-mi vine în minte să întreb. Anna pare atât de confuză. Ea să fi fost? Şi oare chiar mi-a cerut ajutorul?

— Poţi să mă vezi? mă întreabă şi, înainte să apuc să răspund, zeiţa cea întunecată se topeşte.

Venele negre se retrag, înlocuite de o piele pală, părul nu îi mai flutură şi devine castaniu, cade moale pe umeri. Dă să se ridice în genunchi şi rochia ei albă, atât de familiară, i se adună în cute în jurul picioarelor. E împestriţată cu pete negre. Anna îşi frânge mâinile în poală şi încă nu-şi poate concentra ochii, ochii aceia întunecaţi şi sălbatici. Îşi plimbă privirea încolo şi încoace. Îmi spune că nu poate să mă vadă. În jur e beznă totală. Vorbeşte încet şi şovăielnic, cu tristeţe în glas. Nu ştiu ce să spun. Pe încheieturile degetelor are cruste de la nişte răni recente, iar pe braţe vânătăi purpurii. Cicatrice înguste îi brăzdează umerii. Nu-mi vine să cred.

— De ce nu pot să te văd?

— Nu ştiu, mă grăbesc să-i răspund.

Fuioare de fum se încolăcesc în sus între noi şi îmi oferă scuza perfectă pentru a-mi feri privirea şi a clipi din ochi. În gât simt un nod.

— E doar o fereastră deschisă de Thomas, îi explic eu.

Ceva e în neregulă. Anna nu se află acolo unde ar trebui să se afle. Cicatricele de pe braţele ei mi-o spun. Şi vânătăile.

— Ce ţi s-a întâmplat? De unde ai cicatricele astea?

Anna se uită la propriul corp oarecum surprinsă, ca şi cum s-ar mira că îl vede.

— Am ştiut eu că vei scăpa teafăr, zice ea cu blândeţe. După ce am trecut în cealaltă lume. Am ştiut.

Zâmbeşte, dar e un zâmbet lipsit de emoţie. N-avem timp de pierdut. Înghit cu

greu.

— Unde eşti? o întreb.

Părul îi atârnă peste obraji; stă acolo şi se uită în gol. N-am idee dacă crede cu adevărat că purtăm conversaţia aceasta.

— În iad, şopteşte ea într-un final pe un ton pragmatic. Sunt în iad.

Nu. Nu, Anna nu are ce căuta acolo. Nu acolo trebuia să ajungă. Ar fi trebuit să-şi găsească pacea. Şi nu să… brusc mă opresc. De ce naiba îmi dau cu presupusul? Nu sunt deciziile mele. Ci ceea ce mi-am dorit, ceea ce am vrut să cred.

— Mi-ai cerut ajutorul sau nu? De asta mi te-ai arătat?

Scutură din cap.

— Nu. Nu mi-am închipuit că mă poţi vedea. Nu am crezut că e ceva real. Doar mi-a plăcut să mi te imaginez. Mi-a fost mai uşor dacă îţi vedeam faţa. Scutură din nou din cap. Îmi pare rău. N-am plănuit să mă vezi.

O urmă de tăietură pe cale să se vindece se întinde pe curbura umărului ei. Nu e deloc în regulă. Nu ştiu cine şi ce decide, dar de acum înainte eu o voi face. Pentru că nu mai suport.

— Ascultă, Anna. O să te aduc înapoi. O să găsesc o cale să te aduc înapoi. Înţelegi ce îţi spun?

Îşi smuceşte capul spre dreapta, apoi rămâne nemişcată ca un animal de pradă care se ascunde de lup. Din instinct păstrez tăcerea şi urmăresc ridicarea şi coborârea rapidă a cutiei ei toracice. După câteva secunde, se relaxează.

— Ar trebui să pleci, zice. El o să mă găsească. Te va auzi.

— Cine? întreb. Cine o să te găsească?

— Întotdeauna mă găseşte, continuă Anna ca şi cum nu m-ar fi auzit. Şi apoi arde. Şi spintecă. Şi ucide. Nu mă pot pune cu el aici. N-am cum să câştig.

Cârlionţi negri de păr i se iţesc printre şuviţele castanii. Pare să mi se adreseze de undeva de departe. Atârnă de un fir de păr.

— Tu poţi să te pui cu oricine, şoptesc eu.

— Asta e lumea lui. El face regulile aici.

Vorbeşte acum pentru sine, ghemuită, speriată. Sângele porneşte să se prelingă prin ţesătura albă a rochiei. Părul îi redevine negru.

Ce naiba o fi fost în capul meu de am ajuns să fac asta? E un milion de ori mai rău să o văd în faţa mea şi totuşi la o lume distanţă. Îmi încleştez pumnii, forţându-mă să nu-mi întind mâinile spre ea. Între noi, tensiunea cu care fumul se încolăceşte atinge o sută de mii de volţi. Anna nu e în realitate atât de aproape încât să o pot atinge. E doar o vrajă. O iluzie posibilă datorită unei tobe din piele de om şi a sângelui meu care se scurge pe pumnal. Undeva în dreapta mea Carmel rosteşte ceva, dar nu o aud şi prin fum nu se zăreşte nimic.

Pământul se zgâlţâie sub corpul Annei. Se îndreaptă de spate folosindu-se de mâini şi se ghemuieşte în timp ce un urlet răsună aproape. E un sunet neomenesc, care se sparge de milioane de ziduri. Sudoarea mă gâdilă pe şira spinării şi picioarele mi se mişcă de parcă ar avea voinţă proprie; spaima pe care o citesc în privirea Annei m-a ridicat pe jumătate în picioare.

— Anna, spune-mi cum pot să te găsesc. Ştii să-mi spui?

Îşi acoperă urechile cu palmele şi-şi smuceşte capul încolo şi încoace. Fereastra dintre noi se îngustează, sau poate se lăţeşte, nu pot să-mi dau seama. Un iz scârbos de putregai şi pietre ude pluteşte pe sub nasul meu. Fereastra nu se poate închide. O să o deschid eu larg. N-are decât să mă ardă de viu. Nu-mi pasă. Anna s-a sacrificat pentru noi, l-a târât în jos pe…

Dintr-odată realizez cine se află acolo, cu ea.

— El e, nu-i aşa? strig. E Obeahman. Eşti captivă acolo cu el? Anna scutură neconvingător din cap, împietrită. Nu mă minţii!

Tac. Ceea ce spune ea nici n-are de fapt importanţă. Pentru că ştiu adevărul. Îl simt ca pe un şarpe care se încolăceşte la mine în piept. Cicatricele Annei. Felul în care se ghemuieşte, ca un câine lovit cu piciorul. Obeahman îi frânge oasele. Criminalul. Asasinul.

Ochii îmi ard. Fumul e gros; îl simt pe piele. Toba continuă să bată tot mai tare, dar nu ştiu dacă sunetul vine dinspre stânga, din dreapta ori din spate. Fără să-mi dau seama, mă pomenesc în picioare.

— O să vin după tine, strig ca să acopăr zgomotul tobei. Şi după el. Doar spune-mi cum să ajung la tine! Anna face un pas în spate. Sunt înconjurat de fum, de vânt şi de ţipete, şi-mi e imposibil să desluşesc de unde vin toate astea. Cobor vocea: Anna, spune-mi ce vrei să fac.

Preţ de o clipă mă tem că nu-mi va răspunde. Răsuflă iute şi adânc şi cu fiecare respiraţie vorbele i se transformă într-o bolboroseală tot mai greu de înţeles. Dar dintr-odată se uită drept la mine, mă fixează din priviri şi nu îmi mai pasă de ceea ce a zis mai devreme. Anna mă vede. Sunt sigur de asta.

— Cassio, şopteşte ea. *Scoate-mă de aici.*

Unsprezece

Îmi recapăt cunoştinţa sub palmele trase de Carmel. Abia după aceea se instalează durerea. Îmi simt capul despicat în trei sau patru, aşa de tare îmi bubuie. Am gura şi limba pline de sânge. Are gust de monede vechi, iar corpul meu amorţit păstrează o urmă de vibraţie care îmi spune că de curând am zburat prin aer şi m-am prăbuşit la pământ. Lumea mea s-a redus la durerea ascuţită care îmi sfredeleşte creierul şi la o lumină palidă gălbuie. În jur aud voci familiare: Carmel şi Thomas.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Unde e Anna?

Clipesc mărunt de câteva ori pentru a alunga ceaţa din ochi. Felinarul de camping împrăştie o lumină galbenă. Carmel e îngenuncheată lângă mine; are pete de murdărie pe faţă şi din nas îi curge un firicel de sânge. Thomas îi stă alături. Pare şocat şi ameţit şi e leoarcă de sudoare, dar nu are hainele stropite cu sânge.

— N-am ştiut ce altceva să fac, se scuză Carmel. Voiai să treci dincolo. Nu mi-ai răspuns când te-am strigat. Cred că nu m-ai auzit.

— Nu, nu te-am auzit, îi spun şi mă salt în coate, atent să nu-mi smucesc capul prea brusc. Vraja a fost foarte puternică. Fumul, toba… eşti bine, Thomas? Thomas dă din cap şi îmi oferă o imitaţie nereuşită de salut victorios. Aşa e? Am încercat să trec dincolo? Asta a cauzat explozia?

— Nu, răspunde Carmel. Am luat pumnalul şi ţi-am ars sângele de pe el, aşa cum m-a învăţat Thomas. N-am ştiut… nu mi-am închipuit că o să explodeze ca un blestemat de pachet cu explozibil.

— Nici eu n-am ştiut. N-ar fi trebuit să-ţi cer să faci asta, mormăie Thomas şi îşi aşază mâna pe obrazul lui Carmel; o lasă să zăbovească pentru o clipă acolo înainte de a o îndepărta.

— Am crezut că vrei să treci dincolo, continuă ea să-mi explice. Simt o apăsare în palmă: e pumnalul. Thomas şi Carmel mă iau fiecare de un braţ şi mă ajută să mă ridic în picioare. Nu am ştiut ce să fac, adaugă Carmel.

— Ai făcut ce trebuia, zice Thomas. Dacă ar fi încercat, Cas ar fi fost probabil eviscerat. Era doar o fereastră. Nu un portal sau o uşă.

Mă uit în jur la locul pustiu pe care se înălţase cândva casa victoriană a Annei. Pământul de sub cerc este mai întunecat la culoare decât restul şi brăzdat de urme şerpuite lăsate de vânt, ca nişte dune de nisip. Locul în care am aterizat se află la vreo trei metri de cel unde stau acum în picioare.

— Dar există un portal? întreb cu voce tare. O uşă, ceva?

Thomas tresare şi mă priveşte uimit. A făcut înconjurul cercului pe picioare

tremurânde, adunând din mers obiectele împrăştiate peste tot: toba, băţul de tobă, pumnalul decorativ.

— Ce tot spui? mă întreabă într-un glas cei doi.

Îmi simt creierul terciut ca nişte ouă jumări, iar spatele cred că îmi e vânăt, de parcă m-aş fi izbit în mod repetat de o trambulină. Totuşi îmi amintesc totul foarte bine. Îmi amintesc spusele Annei şi felul în care arăta.

— Întreb dacă există un portal, repet. Un portal suficient de mare pentru a putea trece prin el. Şi pe care să îl pot deschide ca să o aduc înapoi pe Anna.

Preţ de câteva minute stau şi-i ascult cum mormăie şi îmi spun că aşa ceva este imposibil. Că „nu asta am urmărit cu ritualul”. Mă previn că voi sfârşi ucis. Poate că au dreptate. E chiar foarte probabil. Dar nici că-mi pasă.

— Ascultaţi-mă, rostesc prudent, scuturându-mi blugii de praf şi vârând pumnalul înapoi în teacă. Anna nu poate rămâne acolo.

— Aşa ceva nu se poate, Cas, zice Carmel. Ar fi o nebunie.

— Aţi văzut şi voi cum arată, nu? întreb, iar ei schimbă priviri vinovate.

— Cas, doar ai ştiut la ce să te aştepţi. Anna… înghite Carmel cu greu, Anna a ucis o mulţime de oameni.

Mă răsucesc furios spre ea şi Thomas face o jumătate de pas în faţă şi se postează între noi.

— Dar ea ne-a salvat, zice el, iar Carmel murmură: Da, ştiu.

— Obeahman e aici, spun eu. Ticălosul care mi-a ucis tatăl. Nu o să-l las să se hrănească pe veci din Anna. Strâng atât de tare pumnalul în mâini, încât încheieturile degetelor îmi trosnesc. O să trec prin portal, continui. Şi o să-i îndes pumnalul pe gât ca să se înece cu el.

Thomas şi Carmel icnesc la auzul vorbelor mele. Mă uit la ei: sunt sfârşiţi de oboseală, cu nervii întinşi la maximum, şi arată ca nişte pantofi vechi. S-au dovedit atât de curajoşi: mai curajoşi decât i-am crezut în stare, mai curajoşi decât aş fi avut dreptul să sper.

— Dacă va fi să o fac singur, nu o să vă învinuiesc. Dar o să o fac, o să o scot pe Anna de acolo.

Sunt la jumătatea drumului spre maşină când aud primele comentarii: „misiune suicidală” şi „încercare sortită din start eşecului” ambele rostite de Carmel. Apoi mă îndepărtez prea mult pentru a mai auzi ce discută între ei.

E adevărat ce se spune, că răspunsurile nasc alte şi alte întrebări. Întotdeauna e loc de mai mult de aflat, mai mult de descoperit şi de făcut. Ştiu acum că Anna e în iad. Şi că trebuie să găsesc o cale de a o scoate de acolo. Stau la masa din bucătărie şi învârt furculiţa într-o omletă cu ciuperci făcută de mama; mă simt de parcă aş fi fost îndesat într-un tun. Am atâtea de făcut! Ce mama dracului caut

aici, în bucătărie, înţepând cu furculiţa o omletă?

— Vrei să-ţi fac nişte pâine prăjită?

— Nu.

— Ce se întâmplă cu tine?

Mama se aşază pe scaun; e îmbrăcată într-un halat de baie şi pare obosită. Noaptea trecută, când am ajuns acasă cu capul plin de vânătăi, am mai adăugat câteva fire albe în părul ei. A rămas trează şi m-a păzit în timp ce dormeam; la fiecare o oră şi jumătate m-a trezit ca să se asigure că n-am făcut o contuzie şi am murit. Nu mi-a pus nicio întrebare. Presupun că s-a mulţumit să mă vadă în viaţă. Şi poate că nici nu prea doreşte să afle amănunte.

— Chestia cu toba a funcţionat, îi explic cu glas slab. Am văzut-o pe Anna. E în iad.

Ochii i se luminează şi strălucesc în clipa în care clipeşte.

— În iad? repetă ea. În locul acela cu foc şi pucioasă? Şi cu un tip mărunţel, cu coadă ascuţită şi o furcă mică în mână?

— Ţi se pare amuzant?

— Sigur că nu, replică ea. Numai că nu am crezut niciodată că iadul există.

Nu ştie ce altceva să mai spună, aşa că tace.

— Să ştii că n-am văzut nicio coadă. Dar Anna e în iad, ea mi-a spus. Sau într-un loc asemănător. Nu contează dacă e în *iad* propriu-zis.

Mama oftează.

— Presupun că în decenii de comis crime aduni destule motive pentru care să te căieşti. Nu mi se pare corect, dar… n-avem ce face, dragul meu.

Căinţă. Cuvântul mă face să mă holbez aşa de tare, încât am senzaţia că scot flăcări pe ochi.

— Din punctul meu de vedere, totul n-a fost decât un mare rahat, spun eu.

— Cas!

— Şi am de gând să o scot pe Anna de acolo.

Mamei îi cade falca.

— Ştii bine că aşa ceva este imposibil. Ştii bine că n-ai cum s-o faci.

— Ba cred că pot. Prietenii mei şi cu mine am reuşit să deschidem o fereastră între lumea de aici şi iad, aşa că pun pariu că la fel de bine putem deschide şi un portal.

O tăcere lungă şi mocnită se aşterne.

— E ceva imposibil şi simpla încercare nu va face decât să-ţi aducă moartea.

Îmi spun că e mama şi că e treaba ei să mă bată la cap, aşa că mă prefac că încuviinţez. Mama nu se lasă păcălită şi o văd cum se enervează. Dintr-o răsuflare mă ameninţă că o să îmi mişte ea fundu’ din Thunder Bay şi o să mă ducă departe de Thomas şi de vrăjitoriile lui. Mai mult, declară că o să-mi

confişte pumnalul şi o să i-l dea lui Gideon.

— Chiar nu asculţi deloc ce-ţi spunem eu şi Gideon? zice strângându-şi buzele într-o linie subţire. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat Annei. Nu e drept. Este probabil cea mai mare nedreptate de care am auzit vreodată. Dar nu vei face asta. Îţi interzic.

— Ba da, o s-o fac, mârâi eu. Şi nu e vorba doar de Anna. Ci şi de ticălosul care l-a ucis pe tata. Care e acolo, cu ea. O să mă duc după el şi o să-l omor din nou. O să-l ucid de o mie de ori. Mama izbucneşte în plâns iar eu sunt cât pe ce s-o imit. Mamă, tu n-ai văzut-o, adaug.

Nu se poate să nu mă înţeleagă. N-am cum să stau aici la masă şi să mănânc ouă atâta timp cât Anna e captivă în lumea ei. Un singur lucru e de făcut şi habar n-am de unde să încep.

O *iubesc* – cuvintele astea îmi stau pe buze. *Tu ce ai face dacă în locul Annei ar fi tata?* Îmi vine s-o întreb. Sunt însă stors de puteri. Mama îşi şterge lacrimile şi ştiu că se gândeşte la preţul uriaş pe care l-am plătit. Numai că mie nu îmi stă acum mintea la asta. Nici măcar de dragul mamei. Îmi pare foarte rău, dar aşa e. Nu când am atâtea de făcut.

Râcâi cu furculiţa farfuria. E goală. Şcoala s-a terminat şi ea. Au mai rămas numai patru zile, care în mare parte se reduc la întâlniri ale suporterilor echipelor sportive. Joia trecută am dat ultimul test şi l-am trecut cu o medie de nouă. Deci n-au cum să mă exmatriculeze.

Labradorii negri n-ar trebui probabil să mănânce unt de arahide. Şi nici să bea lapte. Dar, evident, se dau în vânt după amândouă. Stella şi-a plantat capul în poala mea şi s-a tolănit cu aproape tot corpul pe pernele de un roşu-închis ale canapelei pe care stau aşezat. Îşi plimbă ochii de pui de focă de pe faţa mea la paharul cu lapte, aşa că îl înclin şi o las să-şi bage înăuntru limba mare şi roz. După ce termină de băut, râgâie mulţumită în palma mea.

— Cu plăcere, îi spun şi o scarpin pe burtă.

Oricum nu îmi era foame. Am venit la prăvălie ca să îl văd pe Morfran imediat după mascarada de mic dejun. Bănuiesc că el şi cu Thomas au stat treji mai toată noaptea discutând despre ritual, pentru că în spatele ochelarilor discern expresia aceea tipică a lui, meditativă şi plină de simpatie, şi de cum am ajuns m-a obligat să mă aşez pe canapea şi mi-a oferit o gustare. De ce naiba insistă toţi să mă hrănească?

— Uite, bea asta, zice Morfran făcându-şi brusc apariţia de nicăieri.

Îmi îndeasă în faţă o cană cu o mixtură de ierburi urât mirositoare şi eu mă trag un pic în spate.

— Ce-i chestia asta?

— Poţiune de rădăcină de angelică. Cu puţin ciulin. După ce ţi-a făcut Obeah la ficat toamna trecută, ar trebui să te îngrijeşti mai bine.

Mă holbez sceptic la cană. Lichidul e fierbinte şi pare preparat cu apă dintr-un şanţ.

— N-o să-mi facă rău?

— Numai dacă eşti gravidă, pufneşte el din nas. L-am sunat pe Thomas. E pe drum. Vine încoace. S-a dus la şcoală fiindcă a crezut că o să vii şi tu. Şi mai zice că poate ghici gândurile!

Zâmbim şi rostim amândoi într-un glas: „Nu funcţionează întotdeauna”, imitându-l pe Thomas. Testez prudent poţiunea. Gustul e şi mai rău decât mirosul, e amară şi totodată, nu ştiu cum, aproape sărată.

— Ce scârboşenie!

— Păi laptele ar fi trebuit să-ţi ajute stomacul, iar fursecurile să te scape de gustul amar din gură. Numai că le-ai dat pe amândouă câinelui, fraier ce eşti. Morfran o bate pe Stella pe spinare şi căţeaua se dă jos încet de pe canapea. Uite ce-i, puştiule, adaugă, iar eu mă opresc din sorbitul poţiunii la auzul tonului său grav. Thomas mi-a povestit ce ai de gând să faci. Nu cred că mai e cazul să subliniez că foarte probabil vei sfârşi mort.

Mă uit la lichidul maro-verzui. Pe limbă îmi stă o replică isteaţă, cum că am şanse mai mari să fiu ucis de poţiunile lui, şi mă abţin cu greu să rostesc ce gândesc cu voce tare.

— Totuşi, oftează Morfran, n-o să îţi spun că n-ai sorţi de izbândă. Ai ce trebuie, puterea curge din tine în valuri, şi aşa ceva nu mi-a fost sortit să văd niciodată. Şi puterile astea nu vin numai din ceea ce ai în rucsac, zice arătând cu degetul spre geanta de lângă mine, pe canapea. Se aşază apoi pe braţul fotoliului de vizavi şi-şi trece mâna prin barbă. Nu-i e deloc la îndemână să-mi spună ce are de spus. Thomas o să vină cu tine, continuă el într-un final. Nu aş putea să-l opresc, oricât de mult aş încerca.

— N-o să las să i se întâmple nimic rău, Morfran.

— Asta e o promisiune pe care n-ai cum să o faci, rosteşte el pe un ton aspru. Crezi că te poţi pune cu forţele de pe lumea cealaltă? Cu tipul ăla viclean, cu codiţe împletite, care vrea să te devoreze, începând din interior? Trebuie să fii foarte norocos.

Sorb din poţiune. Morfran a luat-o de la capăt cu furtuna. Chestia aia pe care o simte că se apropie de mine, mă trage, mă târăşte ori naiba ştie ce face, dacă e să mă iau după bolboroselile alea vagi şi lipsite de sens ale lui.

— Totuşi nu ai de gând să-mi spui să mă opresc, remarc.

— Nu ştiu dacă treaba asta poate fi oprită. Poate că e mai bine să te arunci cu capul înainte. Cine ştie, e posibil să ajungi dincolo, chiar dacă o să te întorci

arătând precum resturile nedigerate din mâncarea unei cucuvele. Îşi freacă barba, conştient că a luat-o pe arătură. Uite ce-i, cred că ştii că nu aş vrea să ţi se întâmple nimic rău. Dar dacă nepotul meu păţeşte ceva, sau mai rău… mă fixează el din priviri, vom fi pe veci duşmani. Ai priceput?

În ultimele luni, Morfran a devenit şi pentru mine un fel de bunic. A-l transforma în duşmanul meu de moarte e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Am priceput.

Mă înşfacă de braţ, mi-l încolăceşte şi îl ţine strâns. În sfertul de secundă dinainte ca o doză puternică de energie să-mi facă sângele să pulseze cu forţă în vene, remarc inelul pe care îl poartă; un cerculeţ din cranii sculptate. Nu l-am mai văzut până acum, dar ştiu ce este şi ce semnificaţie are. Înseamnă că dacă dau greş şi Thomas e rănit, îmi voi face un duşman nu numai din Morfrah, ci din voodoo însuşi.

— Ai grijă să nu uiţi, zice el şi-mi dă drumul din strânsoare.

Energia aia sau ce-o fi fost pe care mi-a transmis-o mi-a acoperit de sudoare fruntea. Până şi palmele.

Clopoţelul de la uşa prăvăliei sună şi Stella o ia la trap pentru a-l întâmpina pe Thomas, zgâriind podeaua cu ghearele. La apariţia lui, tensiunea dintre Morfran şi mine se risipeşte şi răsuflăm adânc amândoi. Sper ca abilitatea lui Thomas de a citi gândurile să nu funcţioneze în clipa asta şi să nu fie prea atent la noi, altfel ne-ar întreba de ce părem aşa stânjeniţi.

— Unde e Carmel? îl întreb.

— Are o migrenă şi a rămas acasă, îmi răspunde. Tu cum te simţi?

— De parcă am fost azvârlit vreo patru metri prin aer şi am aterizat pe arsuri de gradul doi. Tu?

— Sunt slăbit şi ameţit. Şi am impresia că am uitat o literă din alfabet. Chiar dacă n-aş fi cerut permisiunea să plec, doamna Snyder m-ar fi trimis oricum acasă. A zis că sunt palid la faţă. Crede că am mononucleoză.

Rânjeşte. Rânjesc şi eu, apoi rămânem tăcuţi. Atmosfera e stranie şi încărcată de tensiune, dar şi plăcută într-un fel. E plăcut să stăm aşa împreună, în linişte şi fără să ne grăbim să consumăm momentul. Pentru că ceea ce vom spune de acum înainte ne va catapulta pe un teren periculos, care nu ştim unde ne va duce.

— Bun, deci înţeleg că te-ai decis s-o faci, zice într-un târziu Thomas.

Mi-aş dori să nu fie atât de ezitant, de sceptic. Chiar dacă încercarea e sortită eşecului, nu are rost să gândim negativ dinainte.

— Mda, îi răspund.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Vrei o mână de ajutor?

Thomas. Prietenul meu cel mai bun, cu toate că uneori e aşa enervant când se

ţine scai de mine. Sigur că vreau o mână de ajutor. Mai mult, chiar am nevoie.

— Nu eşti obligat să o faci, îi zic.

— Nu, dar tot o s-o fac, replică el. Ai idee de unde să începi?

Îmi trec degetele prin păr.

— Nu prea. Simt doar nevoia urgentă de a face ceva, ca şi cum pe undeva e un ceas care ticăie şi sunetul se aude tot mai îndepărtat.

Thomas ridică din umeri.

— Foarte posibil să existe un astfel de ceas. La figurat, desigur. Cu cât Anna stă mai mult timp în lumea în care este, cu atât îi va fi mai greu să treacă dincoace. Ar putea rămâne prinsă acolo. Deşi asta e doar o supoziţie.

O supoziţie. Pe bune, în clipa asta m-aş lipsi cu dragă inimă de ipoteze nefondate.

— Să sperăm că ceasul nu e real, spun eu. Deja a stat prea mult acolo, Thomas. După câte a făcut pentru noi, şi o secundă în plus e prea mult.

Ştiu că prin cap îi trec gânduri despre grozăveniile pe care Anna le-a făcut în subsolul casei ei fugarilor, adolescenţilor rătăciţi şi călătorilor prinşi în plasa ei de păianjen. Alţii, poate chiar mulţi, ar crede că Anna îşi merită soarta. Nu şi eu. După blestemul abătut asupra ei la moarte, Anna a avut mâinile legate. Toţi cei pe care i-a ucis au fost victimele blestemului, nu ale ei. Asta e părerea mea, cu toate că sunt conştient că nimeni dintre cei pe care i-a nimicit nu ar împărtăşi-o.

— Nu putem grăbi lucrurile, Cas, zice Thomas, şi are dreptate. Dar nici nu putem continua să batem apa în piuă.

Doisprezece

Morfran scrie o învoire pentru Thomas, ca să poată lipsi în ultimele zile de şcoală. Pretinde că nepotul lui suferă de o mononucleoză rebelă. Ne-am petrecut fiecare clipă treză studiind cărţi – tomuri vechi şi prăfuite traduse după altele şi mai vechi, şi mai prăfuite. M-am bucurat să am ceva de făcut, să mă consolez cu ideea că facem progrese. Dar după trei zile de somn limitat şi mâncare constând numai din sandvişuri şi pizza congelată, eforturile noastre n-au dus la nimic. Toate cărţile s-au dovedit un punct mort în care se trăncăneşte la nesfârşit despre cum să iei legătura cu lumea de dincolo, fără a se sufla vreo vorbă despre posibilitatea de a străpunge efectiv bariera, şi cu atât mai puţin despre şansele de a scoate pe cineva de acolo. I-am sunat pe toţi cunoscuţii care ar fi putut să-mi furnizeze informaţii şi n-am aflat nimic.

Stăm la masa din bucătăria lui Thomas şi Morfran, înconjuraţi de volume la fel de inutile, în timp ce Morfran adaugă cartofi tocanei lui de vită care fierbe pe aragaz. Dincolo de geamuri, păsărelele zboară din pom în pom şi câteva veveriţe mari se bat pentru a pune stăpânire pe căsuţa pentru păsări. N-am mai văzut-o pe Anna din noaptea aceea. Nu ştiu de ce nu mi s-a mai arătat. Îmi spun că îi e teamă pentru mine, că regretă că m-a rugat s-o scot din lumea ei şi că se ţine departe în mod deliberat. E o iluzie drăguţă. Şi poate că e chiar adevărat.

— Ai mai vorbit cu Carmel? îl întreb pe Thomas.

— Mda. Mi-a zis că n-am pierdut mare lucru chiulind de la şcoală. Acum toată lumea este ocupată cu susţinerea echipelor sportive.

Pufnesc. Şi eu detest tâmpeniile astea. Thomas nu pare îngrijorat, dar eu mă întreb de ce Carmel nu m-a mai sunat. N-ar fi trebuit să o lăsăm singură atâtea zile. Ritualul a zguduit-o, fără urmă de îndoială.

— Ştii bine ce crede ea despre toate astea, continuă Thomas fără a ridica ochii din cartea pe care o citeşte.

Bat cu pixul în pagina deschisă din faţa mea. Nu mai e nimic altceva de zis.

— Morfran, povesteşte-mi despre zombi, îl rog. Explică-mi cum fac practicanţii de voodoo şi obeahmenii ca să îi scoale din mormânt pe morţi.

Prind cu coada ochiului o mişcare: Thomas şi-a dus mâna la gât şi cu un gest de tăiere îmi face semn să tac.

— Ce-i? întreb. Doar voodooiştii şi obeahmenii îi scoală din mormânt pe morţi, nu-i aşa? Şi ca să facă asta, trec pe lumea cealaltă. Ar trebui să putem profita de pe urma experienţelor lor.

Morfran trânteşte zgomotos lingura pe blatul de bucătărie. Se răsuceşte spre mine cu o expresie iritată.

— Pentru un ucigaş profesionist de fantome, pui o mulţime de întrebări prosteşti.

— Poftim?

Thomas îmi dă un cot.

— Morfran se enervează când aude că lumea crede că Voodoo îi aduce pe morţi înapoi. E un fel de stereotip.

— E o porcărie inventată de tâmpiţii ăia de la Hollywood, bombăne Morfran. „Zombii" din filme nu sunt decât nişte suflete sărmane drogate, sedate şi dezgropate. Care după moarte se târăsc de colo-colo pentru că au fost otrăvite cu peşte-balon care le-a făcut creierul terci.

Mijesc ochii.

— Deci nu a existat niciun zombi adevărat? Nici măcar unul? Doar religia voodoo prin asta s-a făcut faimoasă.

N-ar fi trebuit să adaug ultima remarcă. Ochii lui Morfran aproape că-i ies din orbite şi maxilarul i se încleştează.

— Niciun mag vodooo adevărat n-a încercat să scoale din morţi un zombi. N-ai cum să readuci pe cineva la viaţă, zice şi se întoarce la tocana lui, punând capăt discuţiei.

— Văd că nu facem progrese, murmur eu. Am impresia că autorii cărţilor ăstora habar n-aveau despre lumea de dincolo. Cred că se refereau doar la posibilitatea de a lua legătura cu fantome rămase captive în dimensiunea asta, a noastră.

— De ce nu-l suni pe Gideon? mă întreabă Thomas. Nu ştie el cele mai multe amănunte despre pumnal? Şi, potrivit lui Carmel, pumnalul a pulsat puternic în noaptea în care am îndeplinit ritualul. De aceea a crezut ea că intenţionai să treci în lumea de dincolo. Şi-a închipuit că poţi să o faci în clipa aceea.

— Am încercat să-l sun de nu ştiu câte ori. Ceva e în neregulă cu el, pentru că nu m-a sunat înapoi.

— Dar e bine?

— Aşa cred. Asta simt. Şi oricum, dacă Gideon ar fi bolnav sau mai ştiu eu ce, cineva ar fi aflat şi ar fi răspândit vestea.

Încăperea se cufundă în tăcere. Morfran mestecă mai încet în tocană în timp ce se preface că nu trage cu urechea. Şi el şi Thomas ar vrea să ştie mai multe despre pumnal. Sunt sigur că Morfran moare de curiozitate. Gideon mi-a povestit însă totul. Mi-a trântit enigma asta stupidă: *Sângele strămoşilor tăi a făurit pumnalul. Oameni cu putere au făurit din sângele lor un războinic care să doboare spiritele rele.* Restul informaţiilor s-au pierdut cu vremea. Recit acum distrat cu glas tare ghicitoarea.

— Şi mătuşa Riika a zis ceva despre treaba asta, comentează încetişor Thomas

cu privirea îndreptată în direcţia pumnalului din rucsac. Un zâmbet începe să i se lăţească pe faţă. Doamne, ce proşti am fost! Pumnalul este poarta? Care se leagănă încolo şi încoace? Fără a se închide niciodată? Asta ne-a spus Riika. Glasul îi creşte în intensitate, ochii i se măresc în spatele ochelarilor. De asta ritualul cu toba n-a fost doar vânt şi voci, aşa cum ar fi trebuit să fie! De asta am putut deschide fereastra spre iadul Annei. Şi probabil tot din acelaşi motiv ea a putut comunica de la bun început cu tine de acolo. E vorba de tăietura făcută de pumnal care nu a nimicit-o. Proverbiala uşă în care şi-a vârât piciorul.

— Stai un pic, intervin. Pumnalul nu e decât o lamă de oţel şi un mâner din lemn întunecat la culoare şi bine uns. Nu e ceva pe care să îl poţi deschide pentru a trece prin el. Doar dacă… Mi se învârte capul. Toată tâmpenia asta metafizică nu mă bucură defel. Un cuţit e doar un cuţit, nu o poartă. Vrei să spui că pot tăia o poartă cu ajutorul pumnalului?

— Spun că pumnalul *este* poarta.

Puştiul ăsta mă omoară cu zile.

— Ce tot spui? Nu se poate trece printr-un pumnal. Nu putem să o scoatem pe Anna de acolo printr-un pumnal.

— Cas, tu te gândeşti la obiecte aflate în stare solidă, îmi explică Thomas zâmbind la Morfran, care, trebuie să recunosc, pare al naibii de impresionat de nepotul său. Aminteşte-ţi ce ne-a spus Riika. Nu ştiu de ce nu mi-a căzut fisa mai devreme. Nu te gândi la cuţit. Gândeşte-te la forma din spatele cuţitului, la ceea ce reprezintă pumnalul, la esenţa lui. În fapt, nu e un pumnal, ci o poartă deghizată în cuţit.

— Mă bagi în sperieţi.

— Tot ce trebuie să facem este să-i găsim pe oamenii care ne pot îndruma cum să-l folosim, zice Thomas fără a se mai uita la mine, ci la Morfran. Trebuie să aflăm cum să deschidem poarta.

Rucsacul meu atârnă mai greu acum, că ştiu că înăuntru se află o ditamai poarta. Thomas pare că pluteşte de atâta entuziasm, dar eu nu îmi permit să iau de bun tot ce zice el. Vrea să deschidem pumnalul. Zice că de partea cealaltă se află iadul Annei. Nu. Un cuţit e un cuţit, şi atât. Care îmi încape în palmă. De cealaltă parte a pumnalului se află… cealaltă parte a lui. Totuşi, presimţirea asta este singurul nostru punct de plecare şi de fiecare dată când îl întreb cât de realizabil este planul lui, Thomas îmi zâmbeşte de parcă ar fi Yoda, iar eu doar un cretin lipsit de Forţă.[8]

— Vom avea cu siguranţă nevoie de Gideon. Trebuie să aflăm originile pumnalului şi cum a fost el folosit în trecut.

— Absolut, zic eu.

Thomas conduce cam repede şi cam neatent. Când pune frână la semaforul de dinainte de şcoală, mă azvârle în faţă şi aproape că mă scoate cu capul prin parbriz.

— Carmel tot nu răspunde la telefon, murmură el. Sper să nu fie nevoie să intru în şcoală ca să dau de ea.

Dorinţa i se îndeplineşte. Urcăm dealul şi pare că mai toată lumea s-a strâns în careu şi în parcare. E ultima zi a anului şcolar. Uitasem.

Lui Thomas nu îi ia mult s-o găsească pe Carmel; părul ei blond străluceşte cu câteva tonuri mai tare decât toate celelalte podoabe capilare. Se află în mijlocul unui grup şi râde, cu geanta de şcoală aruncată pe jos şi sprijinită de gambă. Aude torsul inconfundabil al maşinii lui Thomas, aruncă o privire în direcţia noastră şi încordarea i se citeşte pe faţă. Apoi zâmbeşte din nou, ca şi cum nu ne-ar fi văzut.

— Poate c-ar trebui să aşteptăm şi s-o sunăm mai târziu, zic fără să mă gândesc.

În ciuda statutului ei de cea mai populară fată, Carmel este în primul rând pentru noi o prietenă. Sau cel puţin asta era.

— Pentru ce? întreabă Thomas. Sigur vrea să afle veşti.

Tac şi el trage maşina în primul loc liber din parcare. Poate că are dreptate. La urma urmei, Carmel a vrut întotdeauna să afle ce se petrece.

Coborâm şi Carmel stă cu spatele la noi. E într-un cerc de oameni, dar cumva pare să se afle în centrul lui. Corpurile celorlalţi se răsucesc uşor spre ea chiar şi atunci când nu ea vorbeşte. Ceva e în neregulă şi dintr-odată îmi vine să îl iau pe Thomas de umeri ca să îl scot de acolo. *Locul nostru nu e aici*, ţipă sângele în mine, dar nu ştiu de ce. Cei care o înconjoară pe Carmel îmi sunt cunoscuţi. Sunt oameni cu care am schimbat câteva vorbe şi de fiecare dată s-au purtat prieteneşte. Natalie şi Kate sunt aici. La fel şi Sarah Sullivan şi Heidi Trico. Băieţii din grup sunt rămăşiţele Oştirii Troiene: Jordan Driscoll, Nate Bergstrom şi Derek Pimms. Ne-au văzut apropiindu-ne, dar nu ne dau atenţie. Zâmbetele par să le fi îngheţat pe faţă. Au nişte expresii triumfătoare, ca de pisici care au înghiţit un întreg stol de canari.

— Carmel, zice Thomas parcurgând ultimii paşi până la ea.

— Bună, Thomas, răspunde Carmel zâmbitoare.

Mie nu-mi adresează nicio vorbă, iar ceilalţi mă ignoră şi ei. Îşi ţin cu toţii privirile de prădători aţintite asupra lui Thomas, care nu observă nimic.

— Bună, zice Thomas, şi când Carmel tace şi se uită întrebătoare spre el, începe să se bâlbâie. Ăăă… nu mi-ai răspuns la telefon.

— Păi am avut treabă, ridică ea din umeri.

— Credeam că ai mononucleoză sau aşa ceva, îi întrerupe Derek rânjind

superior. Deşi nu am idee de unde te-ai căptuşit.

Thomas se face mic. Simt impulsul să intervin, însă Carmel e cea care ar trebui să o facă. Sunt prietenii ei şi, în mod normal, nici nu le-ar trece prin cap să se ia de Thomas. Pentru că, în mod normal, Carmel i-ar face praf dacă ar îndrăzni chiar să se uite la el pieziş.

— Ăăă… atunci crezi că putem sta un pic de vorbă?

Thomas îşi ţine mâinile în buzunare şi mai stânjenit nu ar părea decât dacă s-ar apuca de scormonit cu pantoful prin praf.

— Sigur, răspunde ea oferindu-i jumătate de zâmbet. Te sun eu mai încolo.

Thomas nu ştie cum să reacţioneze. Îi stă pe limbă să întrebe ce se întâmplă şi cu ce a greşit şi tot ce pot face este să-mi ţin gura, să mă abţin să-i spun să tacă pentru a nu le oferi alte subiecte de bârfă. Oamenii ăştia nu merită satisfacţia de a vedea expresia de pe faţa lui.

— Sau poate mâine, zice Derek făcând un pas spre Carmel. Îşi ţine ochii fixaţi asupra ei într-un mod care mă îngreţoşează. Doar diseară ieşim împreună, nu-i aşa?

O atinge, trecându-şi braţul pe după mijlocul lui Carmel, şi Thomas păleşte.

— Poate c-o să te sun mâine, spune Carmel.

Nu îndepărtează braţul lui Derek şi faţa îi rămâne impasibilă, în timp ce a lui Thomas se boţeşte.

— Hai să mergem, rostesc eu în cele din urmă şi îl iau pe Thomas pe după umeri.

Când îl ating se întoarce şi o ia înapoi spre maşină, aproape alergând, umilit şi complet distrus.

— Asta-i o mare porcărie, Carmel, îi spun, iar ea îşi încrucişează braţele la piept.

Pentru o clipă pare gata să izbucnească în plâns, însă sfârşeşte prin a se uita în pământ şi atât.

Străbatem drumul de la şcoală până la mine acasă într-o tăcere mormântală. Nu-mi vine în cap nimic de zis şi mă simt complet neputincios. N-am experienţă în relaţiile de prietenie. Thomas pare fragil ca o frunză îngălbenită. Oricine altcineva ar şti cum să-l aline cu o glumă sau o povestioară. Ar şti ce să facă altceva decât să stea pe locul pasagerului într-o maşină, simţindu-se stânjenit.

Habar n-am dacă Thomas şi Carmel sunt implicaţi într-o relaţie romantică. Poate că, tehnic vorbind, ea nu l-a înşelat. Dar asta ar fi doar din punct de vedere tehnic. Pentru că ea şi eu şi toată lumea ştim că Thomas e îndrăgostit lulea de ea. Iar în ultimele şase luni ea a lăsat impresia că răspunde iubirii lui.

— Eu… ştii ceva Cas… dacă nu te superi, aş vrea să rămân un pic singur, zice

Thomas fără să se uite la mine. Nu-ţi face griji, n-o să mă arunc cu maşina de pe stânci, adaugă cu o încercare nereuşită de zâmbet. Doar că am nevoie să fiu singur.

— Thomas, dau să răspund. Îmi pun mâna pe umărul lui, dar mi-o îndepărtează cu blândeţe. Înţeleg apropoul. OK, dacă ai nevoie de mine ştii unde mă găseşti, spun în timp ce deschid portiera.

Ar trebui să găsesc ceva mai inteligent de zis. Dar tot ce reuşesc este să-mi ţin ochii îndreptaţi înainte şi să mă îndepărtez fără a mă uita în urmă.

Treisprezece

Casa e cufundată într-o tăcere tristă. Ăsta e primul lucru pe care îl remarc atunci când intru. Nimic din ce se află înăuntru nu rezonează în mine şi, într-un fel, asta nu îi conferă locuinţei mai multă siguranţă, ci mai degrabă un aer ireal. Sunetele casei, şoapta şi pocnetul uşii de la intrare atunci când o trântesc, scârţâitul scândurilor din podea sunt surde şi banale. Sau poate că mi se pare, pentru că mai am puţin şi clachez. În jurul meu totul s-a prăbuşit şi am senzaţia că nu pot găsi nicio soluţie pentru a îndrepta lucrurile. Thomas şi Carmel s-au despărţit, Anna e făcută bucăţi. Şi eu nu pot face nimic.

De la ultima noastră discuţie, când i-am povestit despre intenţia mea de a o aduce pe Anna din iad pe lumea asta, abia dacă am schimbat câteva vorbe cu mama, aşa încât, atunci când trec prin faţa ferestrei de la bucătărie şi o zăresc în curtea din spate, stând cu picioarele încrucişate în faţa cireşului ud, aproape că tresar surprins. E îmbrăcată într-o rochie de vară vaporoasă şi e înconjurată de câteva lumânări aprinse, trei la număr, din câte văd. Fuioare de fum degajate poate din tămâie se ridică deasupra capului ei şi se risipesc în aer. Nu recunosc vraja şi ies în curte prin uşa din spate. În ultima vreme, mama s-a concentrat mai mult pe vrăji făcute în scop comercial. Nu apelează la vrăji în propriul beneficiu decât în circumstanţe speciale. Dumnezeu să mă ajute, dacă încearcă să mă lege de casă sau să mă împiedice să mă rănesc, o să plec de acasă.

Nu zice nimic în timp ce mă apropii, nici măcar nu se întoarce atunci când umbra mea cade asupra ei. La baza copacului a aşezat o poză a Annei. E cea pe care am tăiat-o din ziar toamna trecută. Şi pe care o port întotdeauna cu mine.

— De unde o ai? o întreb.

— Am luat-o din portofelul tău azi-dimineaţă, înainte să pleci împreună cu Thomas, răspunde ea.

Vocea îi este tristă şi calmă, marcată încă de vrăjitoria pe care o face. Îmi las braţele să cadă pe lângă corp. Primul impuls a fost să smulg fotografia de sub pom, dar voinţa pare să-mi fi părăsit braţele.

— Ce faci aici?

— Mă rog, răspunde ea simplu, iar eu mă aşez lângă ea, în iarbă.

Mucurile de lumânare scot flăcări mici şi atât de nemişcate, încât par a fi solide. Fumul pe care l-am văzut înălţându-se deasupra capului mamei provine de la o bucată de răşină de ambră aşezată pe o piatră plată care arde liniştit cu o flacără albastru-verzuie.

— Crezi că o să funcţioneze? Anna o să simtă semnalele?

— Nu ştiu. Poate. Probabil nu, dar îmi păstrez speranţa. E atât de departe.

Dincolo de limite.

Tac. De mine este suficient de aproape şi de strâns legată, încât să îşi găsească drumul înapoi.

— Avem o pistă, îi spun. Pumnalul. S-ar putea să aflăm cum să ne folosim de el.

— Cum adică să vă folosiţi de el? Vorbeşte în propoziţii scurte; încă nu vrea să ştie tot.

— E posibil ca pumnalul să deschidă un portal. Sau să fie el însuşi o poartă. Pe care să o putem deschide. Clatin din cap. Thomas ştie să explice mai bine. Mă rog, de fapt nu ştie.

Mama oftează şi se holbează la poza Annei. Înfăţişează o fată de şaisprezece ani cu păr castaniu-închis, într-o bluză albă şi cu un zâmbet neconvingător întipărit pe faţă.

— Ştiu că trebuie să o faci, zice într-un final. Dar nu îmi doresc. Înţelegi ce îţi spun?

Dau din cap. Mai mult de atât nu voi obţine de la ea şi e mai mult decât am sperat. Mama trage aer adânc în piept şi stinge toate lumânările dintr-o singură suflare, fără să se întoarcă spre ele. Zâmbesc: este un truc vechi, de salon de vrăjitoare, pe care obişnuia să-l facă în copilăria mea. Stinge apoi răşina de ambră şi întinde mâna după fotografia Annei. Mi-o înmânează. O aşez înapoi în portofel şi mama îmi dă un plic alb subţire, ţinut până atunci sub genunchi.

— Ai primit asta azi, prin poştă, zice ea. E de la Gideon.

— Gideon? răspund eu absent, luând plicul. Ce ciudat.

De obicei, atunci când Gideon ne trimite ceva prin poştă, e un pachet mare cu cărţi şi clătitele acelea cu ciocolată pe care mama le adoră. Acum însă, când desfac plicul, din el nu cade decât o poză veche, ştearsă.

Mama strânge lumânările; se aude hârşâit de ceară pe ceară. Peste umăr îmi aruncă nişte cuvinte vagi în timp ce dă ocol cireşului şi stinge cenuşa de ambră călcând pe pietre. N-aud ce spune. Mă holbez la poza ţinută în mână.

În ea, o siluetă înveşmântată în robă şi cu glugă pe cap stă în faţa unui altar. În spatele său sunt alte personaje, îmbrăcate tot în robe roşii. E Gideon, care îndeplineşte un ritual ţinând în mână pumnalul meu. Nu asta mă face însă să încremenesc, ci faptul că celelalte siluete din fotografie par şi ele să ţină în mâini pumnalul meu. În imagine sunt pe puţin cinci pumnale identice.

— Ce-i asta? o întreb pe mama arătându-i poza.

— E Gideon, replică ea distrată, după care vede pumnalele şi-şi ia seama.

— Ştiu că e Gideon, spun. Dar cine sunt ceilalţi? Şi ce naiba sunt *alea?* întreb arătând cu degetul spre pumnale.

Aş vrea să cred că nu-s decât nişte cuţite false. Nişte imitaţii. Dar ce-i cu ele?

Şi dacă sunt reale? Pe lume mai sunt şi alţi oameni care fac ce fac eu? Şi dacă da, cum de n-am ştiut de ei? Astea sunt primele idei care îmi trec prin minte. Apoi meditez asupra posibilităţii ca personajele la care mă zgâiesc să fie cele care au făurit pumnalul. Dar nu. Şi tata şi Gideon m-au asigurat că pumnalul e vechi de când lumea.

Mama se holbează în continuare la fotografie.

— Poţi să-mi spui ce se petrece aici? o întreb, cu toate că mi-e foarte clar că habar n-are. De ce să-mi fi trimis Gideon fotografia? Şi fără explicaţii?

Mama se apleacă şi culege de pe jos plicul rupt.

— Nu cred că el a trimis-o. Adresa este a lui, dar nu şi scrisul.

— Când ai vorbit ultima oară cu el? întreb, îngrijorat că Gideon a păţit ceva.

— Ieri. Era bine când am vorbit la telefon. Nu mi-a zis nimic despre poză, spune mama şi se întoarce cu faţa spre casă. Mă duc să-l sun.

— Nu, o opresc. Nu-l suna. Îmi dreg glasul şi mă întreb cum să-i explic la ce mă gândesc, dar când oftează îmi dau seama că deja ştie ce se petrece în capul meu. Cred că ar fi mai bine să merg să discut cu el faţă în faţă, adaug.

Urmează o pauză scurtă.

— Vrei să-ţi faci pur şi simplu bagajele şi să pleci la Londra? clipeşte mama.

Nu e refuzul acela categoric la care m-am aşteptat. De fapt, în ochii ei citesc mai multă curiozitate decât mi-a fost probabil dat să văd vreodată. E din cauza pozei. Mama simte şi ea. Simte că persoana care a trimis-o a gândit-o ca pe o momeală. O momeală care, se vede treaba, funcţionează asupra amândurora.

— Vin cu tine, îmi zice. Mâine-dimineaţă o să rezerv biletele.

— Nu, mamă.

Îmi pun mâna pe braţul ei şi mă rog să pot să o fac să înţeleagă. Nu poate veni cu mine. Pentru că cineva sau ceva vrea să merg singur acolo. Abia acum simt şi eu magia despre care vorbea Morfran, furtuna care mă împinge şi mă trage totodată deoparte. Fotografia nu e de fapt o fotografie. Sunt firimituri de pâine lăsate să cadă şi pe care, dacă le voi urma, mă vor duce la Anna. Simt asta din toţi rărunchii.

— O să merg singur la Gideon. El o să-mi explice ce e cu poza şi o să aibă grijă de mine. Ştii bine că o va face.

Mama se uită la fotografie cu îndoială. Nu e pregătită să lase o imagine să schimbe tot ce ştim despre un om pe care îl cunoaştem practic de o viaţă. Sincer să fiu, nici eu nu sunt pregătit. Sigur Gideon îmi va oferi lămuriri.

— Crezi că personajele astea din fotografie ştiu despre pumnal? Despre originile lui?

— Da, răspund. Mai mult decât atât, am senzaţia că Gideon ştie şi el. Şi că a ştiut totul de la bun început.

— Şi crezi că vor şti cum să-l deschidă, aşa cum a spus Thomas?

— Da. Acum toate se leagă. Mama se uită spre rădăcina copacului, la pata neagră rămasă după rugăciunile ei.

— Cas, vreau să faci ceva pentru mine, rosteşte ea cu glas distant. Ştiu că vrei s-o salvezi pe Anna. Ştiu că ai sentimentul că e datoria ta. Dar atunci când va veni momentul, dacă preţul va fi prea mare, te rog aminteşte-ţi că eşti fiul meu. Îmi promiţi?

Zâmbesc chinuit.

— Ce te face să crezi că va exista un preţ de plătit?

— Pentru că întotdeauna există un preţ. Deci, îmi promiţi?

— Promit.

Clatină din cap şi-şi scutură rochia de praf şi murdărie, înlăturând odată cu asta şi gravitatea momentului precedent.

— Ia-i cu tine pe Thomas şi Carmel, zice. Pot să mă ocup şi de biletele lor.

— S-ar putea să fie o mică problemă, spun şi-i povestesc cele întâmplate la şcoală.

Pentru o clipă am senzaţia că e pe cale să-mi sugereze ceva – ce ar trebui eu să fac pentru a-i readuce pe Thomas şi Carmel împreună –, dar renunţă şi scutură din cap,

— Îmi pare rău, Cas, zice şi mă bate pe braţ, de parcă eu aş fi cel care a fost părăsit.

Trece o zi şi jumătate şi nu se întâmplă nimic, în afară că primesc un SMS de la Thomas. Mă surprind verificând telefonul la fiecare cinci minute, ca o şcolăriţă amorezată, şi întrebându-mă neîncetat cum ar fi mai bine: să-l sun sau să îl las în pace? Poate că între timp a reuşit să clarifice lucrurile cu Carmel. Şi-n cazul ăsta, n-ar trebui să intervin între ei. Totuşi capul o să-mi plesnească dacă nu-i povestesc mai repede despre pază. Şi despre călătoria la Londra. Unde s-ar putea nici să nu vrea să mă însoţească.

Sunt în bucătărie cu mama şi ne facem amândoi de lucru. Şi-a luat o zi liberă de la ocupaţia de vrăjitoare şi a decis să încerce o nouă reţetă de mâncare la cuptor. Pui cu fasole verde, o chestie de care nu sunt foarte încântat, însă din fericire gătitul îi mai distrage atenţia şi pare pusă pe fapte mari şi îndrăzneaţă în şorţul ei imprimat cu un cocoş, aşa că voi fi îndrăzneţ şi eu şi voi gusta mâncarea atunci când va fi gata. Deocamdată evităm să vorbim despre orice ar avea legătură cu Anna sau cu pumnalul, cu iadul ori cu Gideon. Faptul că avem şi alte subiecte de conversaţie ne mai linişteşte un pic.

Cineva ciocăne la uşă şi aproape că sar de pe scaun. Dar nu e Thomas. În prag stă Carmel. Are o privire vinovată şi uşor rătăcită, dar poartă haine asortate şi

părul îi stă perfect. În schimb, undeva în Thunder Bay e Thomas, complet distrus.

— Bună, zice ea.

Mama şi cu mine schimbăm priviri. Nu prea ne pricepem să ne prefacem; am împietrit amândoi, eu pe jumătate ridicat de pe scaun, ea pe jumătate aplecată peste aragaz şi cu mănuşile de bucătărie trase peste mâini.

— Putem să stăm puţin de vorbă? mă întreabă Carmel.

— Ai vorbit cu Thomas?

Îşi fereşte privirea.

— Poate c-ar fi mai bine să discuţi mai întâi cu el, spun eu.

Mă uit mai bine la ea şi n-am încotro, cedez. Carmel Jones se simte întotdeauna în largul ei, dar nu şi acum. Se foieşte, încercând să se decidă dacă să rămână sau să plece, cu o mână pe mânerul uşii şi cu cealaltă strângând atât de tare cureaua genţii, încât riscă să o rupă. Mama îmi face semn cu capul în sus, spre dormitorul meu.

— Dacă vrei, eşti binevenită să iei prânzul cu noi, Carmel, zice ea.

Carmel zâmbeşte uşor.

— Mulţumesc, doamnă Lowood. Ce aţi gătit?

— Habar n-am. O chestie pe care am inventat-o acum.

— Coborâm în câteva minute, mamă, zic eu şi trec pe lângă Carmel, luând-o înainte pe scări.

În drum spre dormitor îmi trec prin minte tot felul de întrebări. Ce caută aici Carmel? Ce vrea? De ce nu-şi rezolvă problemele cu Thomas?

— Cum a fost întâlnirea cu Derek? o întreb când închid uşa în urma noastră.

Ridică din umeri.

— A fost OK.

— Atunci ce rost a avut să-i frângi inima lui Thomas? scuip eu cuvintele.

Nu ştiu de ce mă simt trădat. Probabil fiindcă am fost aproape convins că întâlnirea cu Derek era de faţadă şi că nu a existat. Chestia asta mă scoate din sărite şi tare aş vrea să spună odată de ce a venit, să mă întrebe dacă putem rămâne prieteni, iar eu să îi răspund că nu, după care să se care naibii din casa mea.

— Derek nu e un băiat rău, zice Carmel, spre surprinderea mea. Dar nu despre el este vorba aici, adaugă.

Îmi vine să-i arunc în faţă o nouă insultă, dar în schimb închid gura. Carmel mă priveşte drept în ochi şi regretul pe care îl citesc pe faţa ei nu se referă doar la Thomas. Nu a venit ca să-mi ofere explicaţii. Nu a venit să mă întrebe dacă putem rămâne prieteni. A venit să-mi spună că n-am fost niciodată amici.

— Avea dreptate mama, mormăi. O *să îmi dea şi mie papucii*, îmi spun în

sinea mea.

— Poftim?

— Nimic. Care e treaba, Carmel?

Îşi trece greutatea de pe un picior pe celălalt. A pregătit un discurs, unul complex şi elocvent, numai că acum, că se află aici, l-a uitat. „Niciodată” şi „eu doar” e tot ce reuşeşte să scoată pe gură în timp ce eu mă reazem de şifonier. Va dura ceva până să se adune. Spre cinstea ei, Carmel nu se preface tristă, nu face scene lacrimogene şi nici nu încearcă să mă determine să-i pun întrebări pentru a-i face viaţa mai uşoară. E o tipă dură, aşa cum o ştiu dintotdeauna, şi tocmai de aceea ceea ce se întâmplă nu are sens pentru mine. Într-un târziu, mă fixează din priviri.

— Orice aş spune va suna egoist. Şi chiar e. Şi nu mă deranjează.

— OK.

— Nu-mi pare rău c-am fost cu tine şi cu Thomas. În afară de treaba cu crimele, se strâmbă ea, nu regret nimic.

Rămân tăcut, aşteptând să o aud rostind cuvântul magic *dar.* Care nu întârzie să vină.

— Dar ideea e că nu mai vreau să fac asta. Mi-am făcut planuri de viaţă, mi-am stabilit obiective care nu se împacă prea bine cu moartea şi cu morţii. Am crezut că pot să le fac pe ambele. Că pot să le am pe amândouă. Dar am greşit. Aşa că am ales cealaltă cale.

Ridică bărbia, pregătită de luptă; mă aşteaptă să o atac. Ciudat, dar nu o fac. Carmel nu e la fel de implicată în toată povestea asta ca mine sau ca Thomas. N-a fost crescută pentru a deveni vrăjitoare şi sângele nu i-a fost oţelit cu cine ştie câte secole în urmă. Se află în poziţia de a putea alege. Şi în ciuda prieteniei pe care i-o port lui Thomas, nu mă pot supăra pe ea pentru asta.

— Presupun că este şi o proastă sincronizare, cu toate care se întâmplă acum cu Anna, zice ea.

— E în regulă, îi răspund. Şi nu e o dovadă de egoism. Mă rog, este, dar… nu într-un sens rău. Rău e că i-ai aruncat lui Thomas în faţă chestia cu întâlnirea cu Derek.

Clatină din cap, vinovată.

— N-am ştiut cum altfel să îl fac să înţeleagă că trebuie să mă lase în pace.

— A fost o cruzime din partea ta, Carmel. Thomas te iubeşte. Ştii asta. Dacă ai vorbi cu el…

— Ce? Crezi că ar renunţa la tot? Zâmbeşte. Nu i-aş cere niciodată asta.

— De ce?

— Pentru că şi eu îl iubesc.

Îşi muşcă buzele şi se foieşte. Îşi ţine braţele atât de strânse peste piept, de

parcă s-ar îmbrăţişa. Nu mai dau doi bani pe farsa pe care a jucat-o la şcoală, mi-e foarte clar cât de greu i-a fost să ia decizia asta. Nici acum nu e sigură pe ea. Gândurile i se învălmăşesc în minte, se vede limpede. Ar vrea să mă întrebe dacă nu cumva a făcut o greşeală pe care o va regreta mai târziu, însă îi este teamă de ceea ce aş putea să-i răspund.

— Să ai grijă de el, zice.

— Promit să-i stau alături oricând va avea nevoie. Şi să-i păzesc spatele.

Zâmbeşte.

— Păzeşte-l şi pe al tău. Thomas poate face uneori tâmpenii mai mari decât el. Faţa i se încreţeşte şi se şterge iute pe obraz, poate pentru a îndepărta o lacrimă. O să îmi fie dor de el, Cas. Nici nu îţi poţi închipui cât de mult.

Replica asta vine ca un semn pentru mine să mă apropii şi să-i ofer o îmbrăţişare stângace, cea mai stângace de care a avut vreodată parte. O acceptă totuşi şi-şi lasă mai toată greutatea pe umărul meu.

— Şi nouă o să ne fie dor de tine, Carmel.

Paisprezece

— Thomas, eşti acasă?

Ciocăn de câteva ori, apoi încerc uşa şi văd că e descuiată. Vâr capul înăuntru şi nu observ nimic neobişnuit. Morfran şi Thomas ţin casa destul de curată şi ordonată pentru nişte burlaci. Singura problemă ar fi că omoară plantele de apartament. O fluier pe Stella, dar nu mă mir când nu-şi face apariţia. Maşina lui Morfran nu e parcată în faţa casei şi ştiu că ia întotdeauna căţeaua cu el atunci când merge la prăvălie. Închid uşa în urma mea şi intru în casă trecând prin bucătărie. Din spatele uşii închise a dormitorului lui Thomas se aud înăbuşit nişte acorduri muzicale.

— Thomas?

— Bună, Cas.

Scena care se desfăşoară în faţa ochilor mei mă ia prin surprindere. Thomas e complet îmbrăcat şi în mişcare: se fâţâie de la biroul în dezordine la patul şi mai plin de lucruri. Cărţi deschise zac prin cameră şi foi sunt împrăştiate peste tot. Are şi laptopul deschis şi aşezat între vreo trei scrumiere care sunt pline. Ce scârbos! Între degete îi atârnă o ţigară aprinsă şi o dâră subţire de fum îl urmează ca o umbră.

— Am încercat să te sun, îi spun făcând un pas în cameră.

— Mi-am închis telefonul, zice pufăind din ţigară.

Mâinile îi tremură şi îmi evită privirea. Continuă să întoarcă paginile unei cărţi. Aşa arată Thomas atunci când e posedat de o idee: fumează ţigară după ţigară şi se adânceşte în lectură. De când n-o mai fi mâncat? Sau dormit?

— Ar trebui s-o laşi mai moale, arăt eu spre ţigară, iar el pare că a uitat de ea, după care o îndeasă într-una din scrumierele care dau deja pe din afară de mucuri.

Gestul pare să-l fi adus cumva cu picioarele pe pământ şi îl văd cum se scarpină în cap, ca şi cum abia s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Cred c-am fumat prea mult, zice şi-şi linge buzele. Înghite şi se strâmbă la faţă, dezgustat, împingând scrumiera cât colo. Câh! Poate c-o să mă învăţ minte şi o să mă las de fumat.

— Mda, poate.

— Bun, deci ce-i cu tine aici?

Îl privesc neîncrezător.

— Am venit să văd ce mai faci, îi răspund. Nu mai ştiam nimic de tine de patru zile. M-am gândit că o să te găsesc cu părul vopsit negru şi ascultând formaţia Staind.

Zâmbeşte.

— Da, a fost cam haos pe aici în ultimele zile.

— Vrei să vorbim despre asta?

Scoate un „nu” atât de hotărât, încât aproape că fac un pas în spate. Dar apoi ridică din umeri şi clatină din cap.

— Scuze. Aveam de gând să te sun astăzi. Pe bune. Numai că am fost ocupat până peste cap cu hârţoagele astea. Am tot încercat să găsesc ceva util, dar până acum nu am avut noroc.

Aproape că scap porumbelul din gură cum că, după cele întâmplate, nu era cazul să se obosească aşa tare, dar felul spasmodic în care se scarpină în cap mă opreşte. Îmi face bine să am ceva de făcut, am nevoie de ceva care să mă ţină ocupat, zic gesturile lui. Aşa că scot din buzunar fotografia cu tânărul Gideon înveşmântat în robă.

— Eu în schimb am avut un pic de noroc, îi spun. Thomas ia poza şi o studiază. Ăla e Gideon, îi explic, pentru că e posibil să nu-l recunoască pentru că a văzut doar una sau două fotografii cu Gideon mult mai bătrân.

— Toate cuţitele din poză arată exact la fel ca pumnalul tău, remarcă Thomas.

— Foarte probabil unul din ele este al meu. Cred că oamenii ăştia sunt cei care mi-au creat pumnalul. Aşa îmi spune instinctul.

— Asta *crezi?* De unde ai poza?

— Cineva mi-a trimis-o prin poştă şi a pus pe plic, la expeditor, adresa lui Gideon.

Thomas cercetează din nou cu atenţie fotografia. Şi observă ceva ce îl face să ridice din sprâncene.

— Ce e, ce ai văzut? îl întreb când începe să cotrobăie prin dormitor, mutând de colo-colo vrafurile de hârtii şi de cărţi.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar am impresia că am mai văzut undeva aşa o chestie. Răsfoieşte printr-un morman de fotocopii şi îşi mânjeşte degetele cu cerneală. Am găsit! exclamă scoţând nişte hârtii prinse cu agrafa şi frunzărindu-le până ce faţa i se luminează. Uită-te la robe, adaugă arătând cu degetul. Nodul celtic din capătul cingătorii cu care au fost strânse robele, care se foloseşte şi la guler. E la fel şi în poză.

Mă uit la fotocopia unei fotocopii, dar are dreptate. Robele arată la fel. N-aş crede că pot fi cumpărate de la orice târg renascentist. Hainele astea sunt făcute la comandă. Şi sunt purtate exclusiv de un grup select care, se pare, se autointitulează Ordinul Biodag Dubh.

— De unde ai asta? îl întreb pe Thomas.

— Unul dintre prietenii vechi ai bunicului are o bibliotecă extraordinară de cărţi oculte. A copiat tot ce a crezut că m-ar putea interesa şi mi-a trimis pe fax.

Poza provine dintr-o ediţie veche a revistei *Fortean Times*. Ia paginile şi începe să citească, pronunţând fonetic denumirile galeze, ceea ce mai mult ca sigur este greşit. Ordinul Biodag Dubh. Ordinul Pumnalului Negru. Se presupune că acest grup controla o aşa-zisă „armă secretă”. Face o pauză şi se holbează la rucsacul în care îmi ţin pumnalul. Nu se ştie cu exactitate cum arăta această armă, însă se crede că Ordinul însuşi o făurise la data formării grupului, estimată a se situa între secolele al III-lea şi I î.H. Nu se cunoaşte nici ce putere deţinea această armă; totuşi, unele documente menţionează implicarea unui pumnal negru în uciderea unor monştri ai lacurilor, similari cu celebrul Nessie. Thomas se strâmbă şi-şi dă ochii peste cap. Continuă să citească. Totodată, nu se ştie dacă pumnalul negru şi arma secretă sunt unul şi acelaşi lucru. Răsfoieşte restul hârtiilor, în căutarea unei continuări, însă nu mai găseşte nimic

— E foarte vag.

— Mda. Celelalte articole sunt în general mult mai bune. Probabil că ăsta a fost scris de un colaborator ocazional. Totuşi trebuie să recunoşti că, în afară de partea cu monstrul din Loch Ness, aruncă ceva lumină. Referirile la o armă necunoscută, posibil un pumnal negru, plus cele două fotografii cu elemente comune – chestiile astea trebuie puse cap la cap.

Ordinul Biodag Dubh. Să fie ceva real? Ei să fi făurit pumnalul? Şi de ce Dumnezeu toate grupările astea îşi zic Ordine?

— Oricum, ce ştii de fapt despre Gideon Palmer? mă întreabă Thomas.

— E un prieten de-al tatei. Mi-a fost ca un bunic, îi răspund ridicând din umeri. Nu-mi place tonul lui. E prea suspicios, şi după ce am văzut poza, acum suspectez şi eu pe toată lumea. Uite ce-i, hai să nu ne pripim cu concluziile. Poza pe care am primit-o poate proveni de oriunde. Gideon s-a implicat din tinereţe în ocultism.

— Dar ăsta e pumnalul tău, nu-i aşa? zice Thomas verificând din nou poza.

— Nu ştiu, e greu să-mi dau seama, îl mint.

— Nu-i adevărat, nici tu nu crezi asta, îmi citeşte gândurile Thomas. Nu faci decât să te amăgeşti.

Poate că are dreptate. Poate că nu vreau să aflu nimic de rău despre Gideon.

— N-are rost să ne dăm cu presupusul, îi răspund. Putem să-l întrebăm faţă în faţă. Thomas tresare şi-şi ridică ochii. Mama face cinste cu două bilete de avion spre Londra. Vrei să vii cu mine?

— De ce? Ca să înfruntăm un străvechi ordin druid care doreşte cât se poate de clar ca tu să afli de existenţa sa? rânjeşte Thomas. Ochii îi fug către pachetul de ţigări, dar după o clipă îşi trece brutal mâna peste faţă. Când şi-o îndepărtează, văd că are ochii obosiţi, ca şi cum ar fi lăsat masca să-i cadă şi a ajuns la faza la care nu-i mai pasă. De ce nu? zice într-un final. Sunt sigur că o să

le venim noi de hac.

— Nu pricep de ce nu vrei să-l anunţ pe Gideon că veniţi, spune mama îndesând încă o pereche de şosete în valiză.

Valiză e deja plină până la refuz, numai că ea nu se dă bătută. Mi-a luat o jumătate de oră ca s-o conving să renunţe la pacheţelul cu rozmarin pentru a nu-i alerta pe câinii folosiţi în aeroporturi la depistarea drogurilor.

— Pentru că vreau să-i fac o surpriză.

E adevărat. Intenţionez să îl iau pe Gideon prin surprindere, pentru că de când am văzut fotografia, am senzaţia că m-a tras pe sfoară. Am avut încredere absolută în el. Întotdeauna, la fel ca tata. Gideon nu mi-ar face rău niciodată şi nu mi-ar pune viaţa în pericol. Sunt sigur. Sau poate că e o prostie din partea mea.

— O surpriză? repetă ea, aşa cum adesea fac mamele pentru a avea ultimul cuvânt.

Îşi face griji. Are cuta aceea mare între sprâncene şi în ultimele zile mi-a pregătit mâncăruri nemaipomenite. Preferatele mele, ca şi cum era pentru ultima oară când aş fi avut şansa de a le mânca. Îmi strânge şosetele ghem şi oftează, apoi închide valiza şi trage fermoarul.

Zborul e programat peste patru ore. Escală la Toronto, iar la Heathrow ar trebui să ajungem la 10 p.m., ora Londrei. În ultima oră şi jumătate, Thomas mi-a tot trimis SMS-uri, întrebându-mă ce să împacheteze, de parcă aş şti să-i răspund. N-am mai fost la Londra şi nu l-am mai văzut pe Gideon de când aveam patru ani. Şi din călătoria aceea păstrez o amintire vagă şi incompletă.

— O, era să uit, zice mama brusc.

Deschide fermoarul, întinde o mână şi se uită întrebător la mine.

— Ce-i?

Zâmbeşte.

— Theseus Cassio, doar nu-ţi închipui că te vor lăsa să urci în avion cu pumnalul în buzunar.

— Ai dreptate, spun eu vârând mâna în buzunarul pantalonilor.

Pare o greşeală prostească, dar una pe care mintea mea a comis-o intenţionat.

— Nu aş vrea să-mi pun pumnalul la bagajul de cală, riscând să fie pierdut. Nu ai putea să faci o vrajă? glumesc, însă numai pe jumătate. Să-l faci invizibil pentru detectoarele de metal?

— Nici vorbă, replică mama.

Îi întind pumnalul şi o urmăresc scrâşnind din dinţi cum îl îndeasă în fundul valizei, chiar în mijloc, şi îl acoperă cu haine.

— Gideon o să aibă grijă de tine, şopteşte ea, după care repetă, ca o incantaţie:

Gideon o să aibă grijă de tine.

Îndoieli îi dau târcoale ca nişte insecte care planează alene, însă îşi ţine braţele pe lângă corp nemişcate. În clipa aceea îmi dau seama că din cauza încăpăţânării cu care am refuzat să renunţ la Anna am legat-o pe mama de acest comportament al meu ca şi cu o funie.

— Mamă… dau să spun.

— Da, Cas?

O *să mă întorc*, îmi stă pe limbă să-i spun. Dar ăsta nu e un joc şi ar fi o promisiune pe care n-ar trebui să o fac.

Cincisprezece

Thomas se simte bine până la Toronto, însă în prima oră şi jumătate a zborului spre Londra se ţine cu mâinile încleştate de punga pentru vomă. Nu dă la boboci, însă e verde la faţă. După două sucuri îşi revine totuşi şi încearcă să se instaleze suficient de confortabil pentru a putea citi volumul cartonat de Joe Hill[9] pe care l-a adus cu el.

— Îmi fug ochii, se plânge după câteva minute şi închide repede cartea.

Se uită afară (i-am cedat locul de la geam) la întunericul sumbru care ne înconjoară.

— Ar trebui să încercăm să dormim, îi spun. Ca să nu cădem din picioare după ce aterizăm.

— Dar vom ajunge la Londra la zece seara. N-ar trebui să stăm treji ca să putem dormi după aceea?

— Nu. Nu se ştie când o să putem să ne odihnim. Să profităm acum.

— Uşor de zis, bombăne Thomas şi trage nişte pumni în perna incomodă, încercând să o înfoaie.

Săracul. Are pe cap o mulţime de lucruri, şi acum mai e şi frica de zbor. Nu mi-am făcut curaj ca să-l întreb dacă a vorbit cu Carmel, iar el nu a adus deloc subiectul în discuţie. Şi nici nu prea m-a chestionat în legătură cu ceea ce urmează să facem la Londra, ceea ce e foarte neobişnuit pentru el. Poate că vede călătoria drept o evadare convenabilă. Totuşi, este perfect conştient de pericolul la care ne expunem. Dovadă stă strângerea de mână prelungită cu care şi-a luat rămas-bun de la Morfran în aeroport.

Îşi întinde picioarele şi se întoarce pe o parte, încercând să-şi facă loc în spaţiul înghesuit. Thomas este excesiv de politicos din fire, aşa că nu-şi înclină scaunul pe spate. O să îşi simtă gâtul ca pe un covrig călcat în picioare atunci când o să se trezească, asta dacă va apuca să adoarmă. Închid ochii şi mă străduiesc să mă aşez cât mai comod. Nu reuşesc să adorm. Nu pot să nu mă gândesc la pumnalul ascuns printre ţoale în valiza aflată acum în burta avionului, sau măcar aşa sper. Nu pot să nu mă gândesc la Anna şi la sunetul vocii ei atunci când m-a implorat să o scot de acolo. Zburăm cu peste 800 de kilometri pe oră, dar nici pe departe pe cât de repede mi-aş dori.

Când aterizăm pe Heathrow, sunt oficial setat pe modul zombi. Somnul m-a cam ocolit; am mai aţipit câte o jumătate sau un sfert de oră şi de fiecare dată m-am trezit cu gâtul înţepenit. Nici Thomas nu s-a descurcat mai bine. Avem amândoi ochii roşii şi iritaţi şi aerul din avion a fost atât de uscat, încât suntem

pe cale să ne exfoliem şi să ne transformăm în nişte dune de nisip. Totul în jur îmi pare ireal, culorile prea strălucitoare şi podeaua nu suficient de solidă sub picioare. Terminalul e aproape gol la zece şi jumătate noaptea, ceea ce ne mai uşurează un pic situaţia. Măcar nu trebuie să înotăm printre puhoaiele de oameni.

Totuşi gândim cu încetinitorul şi după ce ne recuperăm bagajele (operaţiune dificilă, care m-a călcat pe nervi – aşteptarea lângă bandă, cu tălpile arzând de nerăbdare şi obsedat de posibilitatea ca pumnalul să fi fost rătăcit la zborul de legătură din Toronto sau ca cineva să îmi fure acum valiza), ne fâţâim prin aeroport, nesiguri unde să mergem mai departe.

— Am crezut că ai mai fost la Londra, zice nervos Thomas.

— Mda, când aveam patru ani, replic eu la fel de nervos.

— Ar trebui să luăm un taxi. Doar ai adresa lui Gideon, nu-i aşa?

Mă uit în jur şi citesc panourile indicatoare. Îmi propusesem să cumpăr carduri de călătorie ca să luăm metroul. Acum pare prea complicat. Totuşi nu vreau să îmi încep vizita la Londra cu un compromis, aşa că îmi târăsc valiza prin terminal şi urmez săgeţile către peron.

— Până la urmă nu a fost aşa de greu, nu-i aşa? îl întreb pe Thomas o jumătate de oră mai târziu, când ne aşezăm, epuizaţi, pe banca din metrou.

Ridică din sprâncene şi eu zâmbesc. După un schimb de trenuri numai un pic deconcertant, coborâm la staţia Highbury and Islington şi ne târâm în sus pe scări până la suprafaţă.

— Recunoşti locurile? întreabă Thomas privind în josul străzii cu trotuare şi vitrine iluminate de felinare.

Împrejurimile mi se par vag familiare, dar presupun că aşa mi s-ar părea toată Londra. Trag aer în piept. Este curat şi rece. Mai inspir o dată şi simt un iz de gunoi. Care mi se pare cunoscut, dar asta probabil numai pentru că nu e cu nimic diferit de mirosurile oricărei metropole.

— Încearcă să te linişteşti, îi răspund. O să ajungem cât ai clipi din ochi.

Răstorn valiza pe o parte şi desfac fermoarul. În clipa în care îmi bag pumnalul în buzunarul de la spate, simt cum sângele îmi pompează mai uşor în vene. Parcă îmi dă forţe proaspete. N-ar trebui totuşi să pierd vremea. Thomas pare obosit şi în stare să mă ucidă, să-mi scoată măruntaiele şi să îmi folosească pielea pe post de hamac. Din fericire, în gară am căutat adresa lui Gideon pe hărţile Google şi casa lui se află la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă.

— Haide, îi zic lui Thomas, care mârâie aprobator.

O luăm repede la pas, cu geamantanele hurducăind pe pavajul accidentat. Trecem pe lângă localuri indiene cu firmamente de neon şi puburi cu uşi din

lemn. După ce am parcurs patru străzi, simt că am ajuns la capătul puterilor. Străzile nu au plăcuţe cu nume, sau poate or avea, însă pe întuneric nu le văd eu. Pe cele lăturalnice felinarele aruncă o lumină mai slabă şi zona nu seamănă deloc cu cartierul lui Gideon. Garduri de sârmă pe o parte, iar de cealaltă un zid înalt din cărămidă. Doze de bere şi gunoaie în gura de canal şi totul în jur pare murdar. Poate că aşa arătau locurile astea dintotdeauna şi eu am uitat. Ori poate că de atunci lucrurile s-au schimbat şi aşa arată acum.

— OK, hai să ne oprim, gâfâie Thomas.

Aduce geamantanul în poziţie verticală şi se reazemă de el.

— Ce-i?

— Ne-am rătăcit.

— Nu ne-am rătăcit.

— Nu încerca să mă prosteşti, îşi duce el arătătorul la tâmplă. Ne învârtim în cerc.

Moaca lui încrezută mă scoate din sărite şi gândesc, un pic cam tare, *Porcăria asta a ta cu cititul gândurilor a devenit enervantă.* Thomas rânjeşte.

— Aşa o fi, dar tot se cheamă că ne-am rătăcit.

— Am făcut un ocol, atâta tot, îi răspund.

Are însă dreptate: trebuie să găsim un telefon sau să cerem indicaţii într-un pub. Ultimul pe lângă care am trecut părea promiţător; uşile deschise şi înăuntru lumini galbene. Oameni veseli care râdeau. Mă uit în spate şi zăresc o umbră mişcătoare.

— Ce e? întreabă Thomas.

— Nimic, răspund clipind mărunt. Doar că am ochii obosiţi. Picioarele refuză să mă ducă înapoi. Hai să mergem mai departe.

— OK, zice Thomas şi aruncă o privire peste umăr.

Continuăm să înaintăm în tăcere. Stau cu urechile ciulite la ceea ce se întâmplă în spate, fără să iau în seamă zdrăngănitul roţilor de la valize. În spate nu se întâmplă însă nimic. Oboseala îmi joacă feste şi am nervii încordaţi. Ba nu, nici eu nu cred asta. Paşii îmi răsună greu şi prea tare, ca şi cum cineva s-ar folosi de acest zgomot pentru a se furişa în urma noastră. Thomas a iuţit pasul ca să meargă alături de mine, nu în spate. Şi radarul lui este în alertă, sau poate doar se ia după mine. Nici că se poate loc mai rău în care ne-am putea afla decât aceste străzi lăturalnice întunecate şi pustii, cu alei tăiate între clădiri şi spaţii negre între maşinile parcate. Păcat că nu mai vorbim între noi, aş vrea ca ceva să spargă tăcerea sinistră care amplifică orice zgomot. Liniştea care ne înconjoară ne-a venit de hac. Nu ne urmăreşte nimeni. În spate nu se află nimic.

Thomas iuţeşte pasul. Pulsul creşte odată cu panica şi, cum opţiunile nu sunt decât două, lupta sau fuga, ştiu către care înclină el. Dar unde să fugim? N-avem

idee încotro ne îndreptăm. Cât de departe am putea ajunge? Şi cât din ceea ce simţim acum nu e decât rezultatul lipsei de somn şi al unei imaginaţii bogate?

La vreo trei metri în faţă, trotuarul dispare într-o umbră prelungă. Preţ de cel puţin douăzeci de metri ne vom afla în umbră. Vom fi nevoiţi să traversăm o zonă întunecată. Mă opresc şi mă uit în spate, cercetând spaţiile dintre maşinile parcate, în căutarea unei mişcări. Nimic.

— Nu te înşeli, şopteşte Thomas. Ceva e acolo, în spate. Cred că ne urmăreşte de când am ieşit din staţia de metrou.

— Poate că nu e decât un hoţ de buzunare, murmur eu.

Tot corpul mi se încordează ca un arc la auzul unui foşnet undeva, în faţă, în umbră. Thomas se împinge în mine, l-a auzit şi el. Acel ceva ne-a depăşit cumva. Sau poate că or fi mai mulţi. Scot pumnalul din buzunarul de la spate şi apoi din teacă, lăsând lumina felinarului să cadă peste lamă. Ştiu, e un gest pueril şi prostesc, dar poate că-i va speria pe intruşi. Epuizat cum sunt, nu pot face faţă la mai mult de un motan pe o alee, şi cu atât mai puţin oricărei alte chestii.

— Ce facem? mă întreabă Thomas.

Ce aş putea să-i răspund? Tot ce ştiu e că nu putem rămâne aici, sub felinar, până se crapă de ziuă. N-avem de ales, trebuie să mergem mai departe.

Sunt împins şi cad într-un genunchi. Mă gândesc că e Thomas, asta până îl aud ţipând „Ai grijă!”, cam cu trei secunde prea târziu. Alunec pe suprafaţa de beton şi mă ridic înapoi în picioare. În beznă, nişte ochi obosiţi clipesc. Îmi strecor pumnalul înapoi în buzunar. Ceea ce m-a pocnit nu e mort, iar cuţitul nu poate fi folosit asupra celor vii. Un obiect rotund zboară în direcţia mea; mă aplec şi se izbeşte cu zgomot de clădirea din spatele meu.

— Ce e? întreabă Thomas.

Este lovit şi azvârlit în spate, sau cel puţin aşa am eu impresia. Strada e întunecată şi clădirile sunt una lângă alta. Thomas e izbit de felinar, catapultat de pe o maşină parcată la bordură, apoi revine împleticit şi se ciocneşte de cărămizile din zid. Cu coada ochiului surprind o siluetă care îşi înfige zdravăn piciorul în pieptul meu. Aterizez în fund pe trotuar. Atacatorul loveşte din nou şi ridic braţul pentru a mă apăra, dar tot ce reuşesc este să-l îmbrâncesc un pic. Felul în care se mişcă, în smucituri iuţi alternând cu gesturi lente, mă dezorientează şi mă dezechilibrează.

Adună-te, Cas! Epuizarea e de vină, nu vreun drog. *Concentrează-te, revino-ţi!* La următoarea lovitură mă feresc şi parez, apoi îl pocnesc în cap şi îl azvârl înapoi învârtindu-se.

— Pleacă de aici! ţip.

Evit cu greu o încercare stângace de lovitură la picioare. Preţ de o clipă mă amăgesc că l-am speriat şi pus pe fugă. În schimb, îl văd cum se ridică şi se

înalţă cu vreo treizeci de centimetri. Nişte cuvinte îmi lovesc urechile, rostite în ceea ce cred a fi galeză, iar aerul din jur apasă cu putere asupra mea.

E un blestem. Nu ştiu ce fel de blestem, însă presiunea pe care o simt în urechi este de zece ori mai puternică decât cea din avion.

— Ce face ăsta, Thomas? strig eu.

E o greşeală. Nu ar fi trebuit să expir aerul. Simt o apăsare în plămâni şi nu pot inspira din nou. O incantaţie se aude şi pune stăpânire pe tot. Ochii mă ustură. Nu pot respira. Nici să inspir, nici să expir. Totul în jur îngheaţă. Trotuarul mă apasă pe genunchi. Mă prăbuşesc.

Mintea mea ţipă după ajutor, însă deja îl aud pe Thomas, care şopteşte o incantaţie pentru a o contracara pe cealaltă. Psalmodia atacatorului este lirică şi plină de pauze glotale; a lui Thomas e joasă şi melodioasă. Glasul lui Thomas creşte în volum, pentru a acoperi cealaltă voce, care sfârşeşte prin a tremura şi a geme. Îmi eliberez plămânii. Iureşul de aer care îmi pătrunde în gât şi de sânge în creier mă face să tremur.

Thomas nu se opreşte, cu toate că silueta atacatoare s-a ghemuit acum la pământ. Se apără fluturându-şi încet braţul şi trage aer în piept cu un fâşâit ascuţit.

— Gata!

Ridic mâna şi Thomas se opreşte din cântat. Nu eu sunt însă cel ce a vorbit.

— Stop, stop! strigă silueta făcându-ne semn să ne îndepărtăm. Gata, aţi câştigat! Aţi câştigat.

— Ce am câştigat? latru eu. Ce ai vrut să ne faci?

Silueta se dă înapoi încet. Printre icnete, discern ceva care seamănă a chicote de râs. Se retrage în lumina felinarului, cu mâinile strânse peste piept, şi-şi dă jos gluga hanoracului.

— E fată, se bâlbâie Thomas, iar eu îi dau un ghiont.

Are însă dreptate. Silueta este o fată care stă în faţa noastră cu o şapcă imprimată pe cap şi o expresie de inocenţă întipărită pe faţă. Mai mult, zâmbeşte.

— Aţi greşit strada, zice ea cu un accent asemănător cu al lui Gideon, numai că mai puţin puternic şi mai imprecis. Dacă îl căutaţi pe Gideon Palmer, atunci mai bine urmaţi-mă.

Şaisprezece

Fata se răsuceşte pe călcâie şi o ia iute la pas. Se îndepărtează pur şi simplu, ca şi cum nu ne-ar fi atacat în stradă cu numai două minute în urmă şi n-ar fi încercat să mă omoare. Se aşteaptă să o urmăm, ceea ce n-avem încotro şi trebuie să facem dacă vrem să ajungem acasă la Gideon înainte să ne cedeze picioarele. Aşa că o urmăm, deşi prudenţi. Comportamentul de acum, plus atacul, o califică drept neruşinată sau cel puţin obraznică. Nu aşa ar descrie-o Gideon?

— Eraţi la numai două străzi distanţă, zice ea. Dar pe aici, două străzi pot însemna mult. Arată cu mâna spre dreapta şi cotim cu toţii. Încolo sunt casele cumsecade.

Mă holbez la spinarea ei. Pe sub şapca imprimată, părul blond îi atârnă într-o coadă bine strânsă. Mersul ei, felul în care nu ne dă atenţie, aşa cum tropăim pe urmele ei, denotă încredere în sine. Acolo, pe trotuar, sub felinar, nu îşi ceruse scuze. Nu fusese câtuşi de puţin stânjenită. Nu în privinţa atacului, şi nici măcar pentru că fusese învinsă.

— Cine eşti? o întreb.

— Gideon m-a trimis să vă iau din staţie.

Nu e tocmai un răspuns, ci doar unul pe jumătate. Şi pe care îl ghicisem oricum.

— Mama l-a anunţat că venim.

Ridică din umeri.

— Poate da. Sau poate nu. Nu că ar fi contat. Gideon ar fi aflat şi singur. Ştie cam tot ce se petrece, nu-i aşa?

— De ce ne-ai atacat? întreabă Thomas printre dinţii încleştaţi.

Continuă să-mi arunce priviri tăioase. E de părere că nu ar trebui să avem încredere în fată. *Nu* am. O urmez doar pentru că n-avem încotro, ne-am rătăcit.

Fata izbucneşte în râs; este un sunet vesel şi feminin, dar nu strident.

— N-aveam de gând să vă atac. Însă când tu ai început să fluturi pumnalul, de parcă erai Crocodile Dundee[10], n-am rezistat tentaţiei de a vă şicana un pic.

Ştiu, e ridicol, dar simt un impuls să mă explic în faţa ei, să-i spun că de vină e diferenţa de fus orar şi faptul că nu dormisem decât o oră în avion. N-ar trebui să încerc să o impresionez. Şi nici n-o fac. Surâsul ei infatuat mă face să gândesc astfel.

Strada pe care ne aflăm acum îmi e mai familiară. Trecem pe lângă case cu garduri din cărămidă şi porţi joase din fier, delimitate de tufişuri frumos tunse şi cu maşini elegante parcate pe alei. Printre perdelele trase răzbat lumini albe şi

gălbui şi fundaţiile sunt înconjurate de straturi de flori cu petalele doar pe jumătate închise odată cu venirea nopţii.

— Am ajuns, ne anunţă fata şi se opreşte atât de brusc din mers, încât aproape că mă ciocnesc de ea.

Curbura obrazului o trădează: a făcut-o dinadins. Puştoaica asta e pe cale să mă scoată definitiv din pepeni. Însă când îmi zâmbeşte, cu mare greutate îmi las colţurile gurii în jos. Trage zăvorul de la poartă şi o deschide larg, într-un gest exagerat de bun venit. Rămân pe loc doar o secundă, cât să remarc că în casa lui Gideon nu s-au făcut schimbări majore, dacă nu cumva nu s-a schimbat nimic. Apoi fata o ia înainte spre uşă. O deschide şi intră fără a ciocăni.

Ne înghesuim cu toţii în vestibul, făcând aşa un zgomot, încât i-am face să pălească de invidie pe bivolii de apă, izbind valizele de pereţi şi scârţâind cu pantofii pe podeaua din lemn. În faţă e bucătăria, în care se intră printr-un culoar îngust. Zăresc un ceainic care fierbe pe aragaz. Gideon ne aştepta. Vocea ajunge la mine înainte să-l zăresc.

— I-ai găsit în cele din urmă, dragă? Tocmai voiam să sun la Heathrow ca să aflu dacă zborul nu a avut cumva întârziere.

— S-au rătăcit un pic, răspunde fata. Dar sunt teferi şi nevătămaţi.

Nu datorită ţie, îmi vine să ripostez, dar Gideon apare după colţ şi, la vederea lui, în carne şi oase după mai bine de zece ani, mă opresc.

— Theseus Cassio Lowood.

— Gideon.

— Nu ar fi trebuit să vii.

Înghit în sec. Vârsta înaintată nu i-a răpit vocea gravă.

— Cum ai aflat că o să vin? îl întreb.

— În acelaşi mod în care aflu totul, răspunde. Am iscoade pretutindeni. N-ai observat că ochii din tablourile de la tine de acasă te urmăresc?

Nu ştiu dacă e cazul sau nu să zâmbesc. A fost o glumă, deşi nu a sunat aşa. N-am mai călcat în casa asta de peste zece ani şi se pare că voi fi dat afară imediat.

— Ăăă… eu sunt Thomas Sabin, intervine salutar Thomas.

Lui Gideon nu îi rămâne decât să stea nemişcat în bucătărie preţ de câteva secunde, după care manierele englezeşti câştigă. Se apropie şi-i strânge mâna.

— Tipul ăsta e periculos, zice fata din bucătărie, unde stă în picioare, cu braţele petrecute peste piept.

În lumina becurilor văd acum că este cam de vârsta noastră, poate puţin mai mică. Are ochii verzi şi aruncă priviri iuţi.

— Am crezut că o să facă să-mi explodeze inima, adaugă ea. Deşi parcă îmi amintesc că mi-ai spus că nu practică magia neagră.

— Păi nici n-o practic, spune Thomas.

Se înroşeşte la faţă, dar măcar nu-şi lasă greutatea de pe un picior pe celălalt.

Gideon îşi întoarce în sfârşit privirea spre mine. Nu pot să-l înfrunt şi-mi plec ochii. După o pauză ce-mi pare să dureze ore în şir şi un oftat obosit, mă trage în cele din urmă spre el şi mă îmbrăţişează. Anii nu i-au slăbit forţa strânsorii. Am totuşi o senzaţie ciudată acum, când capul meu îi depăşeşte umerii şi nu mai stă lipit de stomacul lui. Şi o senzaţie totodată tristă, deşi n-aş şti cum s-o explic. Poate pentru că au trecut atâţia ani.

Când mă eliberează din strânsoare, în ochii lui citesc o bucurie de mă revedea pe care poziţia fermă a bărbiei împinse în faţă nu o poate masca. Chiar dacă încearcă.

— Arăţi neschimbat, îmi zice. Doar că te-ai mai înălţat un pic. S-o scuzi pe Jessy, continuă răsucindu-se pe jumătate şi făcându-i semn fetei să se apropie. Are obiceiul să sară la bătaie cu pumnii. Gideon întinde braţul şi fata se strecoară uşurel sub el. Presupun că, nepoliticoasă cum o ştiu, nu s-a prezentat, aşa că o s-o fac eu. Theseus, ea este Jestine Rearden. Nepoata mea de soră.

Singurul lucru care îmi trece prin minte este:

— N-am ştiut că ai o nepoată.

— N-am fost prea apropiaţi, ridică din umeri Jestine. Până de curând.

Gideon îi zâmbeşte, un zâmbet ca de gheaţă. E şi nu e real, şi dintr-odată mă întreb dacă Jestine nu e nepoata, ci iubita lui. Un gând care mă îngreţoşează.

— Acum lasă-ne singuri, dragă. Sunt convins că Thomas şi Theseus au nevoie de odihnă.

Jestine dă din cap aprobator şi surâde fără să îşi arate dinţii. Ochii ei amuzaţi zăbovesc asupra mea şi mă analizează. Nu ştiu de ce se holbează aşa. Toată lumea arată ca naiba după un zbor transatlantic. Iese fără a-şi lua revedere şi Thomas strigă tare după ea „Noaptea bună”, dându-şi ochii peste cap. Oricine ar fi Jestine asta, şi-a câştigat cu brio un loc pe lista lui neagră.

După ce Thomas şi cu mine ne luăm răgazul de a-i suna pe Morfran, respectiv pe mama pentru a-i anunţa că am ajuns cu bine, Gideon ne conduce la etaj, spre camera de oaspeţi în care am dormit în copilărie atunci când mama, cu tata şi cu mine am petrecut vara aici.

— Asta e tot? Nu vrei să ştii de ce am venit? îl întreb.

— Ştiu de ce ai venit, îmi răspunde pe un ton sumbru. Puteţi dormi în camera de oaspeţi. Iar mâine-dimineaţă o să plecaţi.

— Halal primire, mormăie Thomas după ce ne târâm valizele până la camera de oaspeţi de la etaj. Îmi înăbuş rânjetul. Atunci când este supărat, Thomas vorbeşte exact ca Morfran. N-am ştiut că are o nepoată, adaugă el.

— Nici eu n-am ştiut.

— Tipa e o mare figură.

Şi-a trântit valiza la picioarele patului mai bun. E ciudat, dar camera de oaspeţi pare să fi fost amenajată special pentru noi, cu două paturi de o persoană, nu unul dublu, aşa cum te-ai aştepta la o astfel de încăpere. Thomas trage cuvertura de pe pat şi se aşază, apoi îşi scoate pe rând pantofii cu degetele de la celălalt picior.

— Ce anume a vrut să-mi facă? întreb eu.

— Să arunce un blestem sau cam aşa ceva asupra ta. Oricum, ceva ce nu întâlneşti foarte des.

— Care m-ar fi ucis?

Ar vrea să spună da, dar rămâne cinstit şi atunci când este enervat.

— Nu, cu condiţia să se fi oprit după ce leşinai, răspunde într-un târziu. Dar cine ştie dacă s-ar fi oprit.

Da, s-ar fi oprit. Ceva în felul în care ne-a atacat şi s-a apucat să ne care pumni n-a fost decât un exerciţiu, un test. S-a văzut în tonul vocii, în modul în care a renunţat la luptă. Până şi faptul că a pierdut a amuzat-o.

— O să căpătăm răspunsurile mâine-dimineaţă, spun eu trăgând cuvertura de pe pat.

— Nu-mi place deloc. Nu mă simt în siguranţă în casa asta. N-o să închid un ochi. Poate c-ar trebui să dormim cu rândul.

— Thomas, n-o să păţim nimic, îl asigur în timp ce îmi scot pantofii şi mă întind în pat. Oricum, sunt sigur că, dacă ar fi fost cazul, ai fi oprit-o. Mai bine spune-mi de unde ai învăţat vraja aia.

Stând cu capul pe pernă, Thomas ridică din umeri.

— Morfran mi-a împărtăşit câte ceva din cunoştinţele lui de magie neagră. Îşi ţuguie buzele. Dar nu-mi place să mă folosesc de ele, adaugă. Mă face să mă simt nervos şi mârşav. Mă priveşte acuzator. Dar *ea* nu părea să aibă nicio problemă să o folosească.

— Hai mai bine să vorbim despre asta mâine-dimineaţă, Thomas, îi spun.

Mai bombăne puţin, apoi, în ciuda afirmaţiei că nu se simte în siguranţă în casa lui Gideon, începe să sforăie la treizeci de secunde după ce stingem lumina. Strecor uşurel pumnalul sub pernă şi încerc să-l imit.

A doua zi dimineaţa, când cobor, o găsesc pe Jestine în bucătărie. Stă cu spatele la mine şi spală vase. Nu se întoarce, dar îmi simte prezenţa. Acum nu mai poartă şapcă şi pletele de un blond auriu, lungi de vreo şaizeci de centimetri, îi cad pe spate. Sunt împestriţate cu şuviţe roşii, ca nişte panglici.

— Să-ţi pregătesc ceva de mâncare? mă întreabă.

— Nu, mersi, îi răspund.

Pe un coşuleţ de pe masă se află câţiva croasanţi. Iau unul şi rup un colţ.

— Nu vrei nişte unt? zice şi se întoarce cu faţa spre mine.

O vânătaie mare şi întunecată îi umbreşte maxilarul. Eu sunt vinovatul. Îmi amintesc când am făcut-o să se îndoaie de mijloc. Atunci nu ştiam cine e. Acum vânătaia se zgâieşte acuzator la mine. Dar de ce ar trebui să mă simt prost? Ea este cea care m-a atacat, aşa că a primit ce a meritat.

Se duce spre dulapul de bucătărie, scoate o farfurioară şi un cuţit de unt, după care aşază un calup de unt pe masă şi vâră capul în frigider, în căutarea gemului.

— Scuze pentru vânătaie, zic arătând vag cu mâna către faţa ei.

Zâmbeşte.

— Ba nu-ţi pare rău deloc. Aşa cum nici mie nu îmi pare rău că ţi-am scos aerul din plămâni. Am vrut să te testez. Şi sincer vorbind, nu m-ai impresionat prea tare.

— M-a afectat diferenţa de fus orar.

— Scuze, scuze… Se reazemă de blatul de bucătărie şi îşi strecoară un deget pe sub catarama de la blugi. De când am crescut şi am început să înţeleg ce se petrece în jur, am tot auzit poveşti despre tine. Theseus Cassio, marele vânător de fantome. Theseus Cassio, mânuitorul armei. Şi când ne-am întâlnit, te-am bătut măr pe o alee, zâmbeşte ea. Presupun totuşi că dacă eram moartă, altfel s-ar fi petrecut lucrurile.

— De la cine ai auzit poveştile alea despre mine? o întreb.

— Ordinul Biodag Dubh, îmi răspunde aruncându-mi săgeţi verzi din ochi. Deşi desigur, dintre membrii actuali, Gideon le ştie pe cele mai bune.

Rupe o bucată de croasant şi o îndeasă în gură ca o veveriţă. Ordinul Biodag Dubh. Până în urmă cu câteva zile nici n-auzisem de el. Şi acum iată că revine, şi pronunţat corect. Mă lupt să-mi păstrez vocea fermă.

— Care ordin? zic şi întind mâna după unt. Beedak Dube?

Zâmbeşte afectat.

— Faci mişto de mine?

— Un pic.

— Oh. Sau poate doar faci pe prostul?

— Şi asta un pic.

Ar fi o greşeală să-i dezvălui mai mult. Mai ales că asta ar însemna să-i divulg că nu ştiu nimic.

Jestine se întoarce cu faţa la chiuvetă, îşi vâră mâinile în apă şi termină de spălat ultimele vase.

— Gideon a ieşit să cumpere câte ceva pentru masa de prânz. Voia să se întoarcă înainte să vă treziţi voi. Scurge apa din chiuvetă şi se şterge pe mâini cu

prosopul. Uite ce-i, îmi pare rău dacă l-am speriat pe prietenul tău. Adevărul e că nu mi-am închipuit că puteam să te bat, ridică ea din umeri. Are dreptate Gideon. Îmi plac bătăile cu pumnii.

Dau din cap, însă Thomas va dori cu siguranţă mai mult decât o scuză anemică.

— Cine te-a învăţat să faci vrăji? Ordinul?

— Da. Şi părinţii.

— Cine te-a învăţat să te baţi?

Îşi ridică sfidător bărbia.

— N-am avut nevoie de lecţii. Unii oameni se nasc cu darul ăsta, nu-i aşa?

Am un nod în stomac în legătură cu fata asta şi firele trag în părţi opuse. Pe de o parte, îmi spun că e nepoata lui Gideon şi că numai pentru asta şi merită să am încredere în ea. Pe de alta, chiar dacă i-ar fi nepoată, Gideon nu ar putea s-o stăpânească. Nimeni nu ar putea. E o tipă cu personalitate şi asta se vede cu ochiul liber.

La etaj, Thomas s-a trezit şi s-a pus în mişcare. Podeaua scârţâie sub picioarele lui şi se aude zgomotul apei la duş. Am un sentiment straniu. A fi aici este aproape ca o experienţă extracorporală, ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis. Majoritatea lucrurilor sunt aşa cum mi le aminteam, până şi aranjamentul mobilierului. Altele însă sunt total diferite. Prezenţa lui Jestine, de exemplu. Se mişcă prin bucătărie, pune lucrurile la locurile lor, le şterge cu cârpa. Pare să se simtă aici ca acasă, ca şi cum ar face într-adevăr parte din familia lui Gideon. Nu ştiu de ce, dar acest sentiment al apartenenţei mă face să-mi fie dor de tata mai mult decât mi-a fost de mulţi ani.

Uşa se deschide şi după câteva secunde Gideon intră în bucătărie cu paşi mari. Jestine îi ia sacoşa plină de cumpărături şi începe să o golească.

— Cum ai dormit, Theseus? se răsuceşte Gideon spre mine.

— Grozav, îi răspund cu o minciună politicoasă.

În ciuda problemelor legate de diferenţa de fus orar şi a oboselii acumulate, prea multă nelinişte plutea prin aer. Rămăsesem treaz mult timp, ascultând sforăitul molcom al lui Thomas. Iar când somnul a venit în sfârşit, a fost presărat cu vise rele.

Gideon mă studiază. Încă arată tânăr. Adică arată bătrân, dar nu cu mult mai vârstnic decât în urmă cu zece ani, aşa că pentru mine este încă tânăr. Are mânecile cămăşii gri suflecate până la coate, deasupra pantalonilor kaki. O ţinută şmecherească, ceva gen Indiana Jones la pensie. Care mă face să regret că-mi stă pe limbă să-l acuz că e un membru mincinos al unei societăţi secrete, capabil să-ţi înfigă cuţitul în spate.

— Probabil că ar trebui să stăm de vorbă, zice şi-mi face semn să ieşim din

bucătărie.

Când ajungem în încăperea care îi serveşte drept birou, închide uşa în urma noastră, iar eu respir adânc. Se spune că mirosul constituie cea mai puternică amintire. Cred asta. Creierul nu uită niciodată un miros distinct, şi aşa este fără îndoială mireasma de pagini vechi, legate în piele care umple camera. Îmi plimb privirea peste rafturile încastrate în perete şi îndesate nu numai cu cărţi de ocultism, ci şi cu exemplare din literatura clasică. *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor, Poveste despre două oraşe* şi *Anna Karenina* îmi atrag atenţia. Vechea scară pe rotiţe este şi ea acolo, împinsă într-un colţ, aşteptând să fie călărită. Sau, mă rog, folosită.

Mă răsucesc pe călcâie, cu un zâmbet larg pe faţă. Mă simt ca la patru ani, însă senzaţia dispare iute atunci când remarc cât de jos şi-a lăsat Gideon ochelarii să-i alunece pe nas. Va fi genul acela de conversaţie în care se vor spune lucruri care nu vor putea fi mai târziu retrase şi, spre surprinderea mea, descopăr că încă nu doresc să o port. Ar fi plăcut să retrăiesc momente vechi, să îl ascult pe Gideon povestind despre tata şi despre lucrurile ce ne înconjoară. Aşa de plăcut…

— Ai ştiut că voi veni aici, spun. Ştii şi de ce?

— Presupun că mai toţi cei care se ocupă cu paranormalul ştiu de ce. Cercetările tale au fost făcute cu discreţia unui tropăit de elefant. Face o pauză şi îşi rearanjează ochelarii pe nas. Dar asta nu răspunde întru totul întrebării tale. Aş spune că ştiu ce urmăreşti. Dar nu şi cu ce scop exact ai venit aici.

— Am venit ca să îţi cer ajutorul.

Îmi aruncă un zâmbet.

— Şi cam ce fel de ajutor crezi că ţi-aş putea oferi?

— Dintr-acela care să ne permită lui Thomas şi mie să deschidem o uşă spre lumea cealaltă.

Ochii lui Gideon se îndreaptă către hol.

— Ţi-am mai spus, Theseus, zice el articulând cu grijă, că asta nu este posibil. Trebuie să-ţi iei gândul de la fată.

— Nu pot. După primul ritual de la ea acasă, când a fost tăiată, asta a legat-o cumva pe Anna de pumnal. Poate să treacă dincoace. Spune-mi cum să o scot de acolo şi totul va reveni la normal.

Sau măcar la normalul de dinainte, îmi spun în sinea mea.

— Tu chiar nu asculţi ce-ţi spun? se răsteşte el la mine. Ce te face să crezi că aş ştii aşa ceva?

— Nici nu cred că ştii, îi răspund.

Bag mâna în buzunar şi scot fotografia cu el şi restul membrilor Ordinului. Chiar şi având poza în mână, tot mi se pare de neconceput ca Gideon să fi fost implicat în aşa ceva şi să nu fi suflat o vorbă despre asta ani în şir.

— Dar cred că ei ştiu, adaug.

Gideon se uită la poză. Nu o ia în mâini. În fapt, nu face nimic. Mă aşteptasem la cu totul altceva. Furie sau măcar negare. În schimb, îl văd că-şi scoate ochelarii şi-şi freacă şaua nasului între degetul mare şi arătător.

— Cine sunt oamenii ăştia? întreb când tăcerea devine prea apăsătoare.

— Sunt membri ai Ordinului Biodag Dubh, îmi răspunde pe un ton trist.

— Creatorii pumnalului.

Gideon îşi pune ochelarii înapoi pe nas şi se aşază în fotoliul din spatele biroului.

— Da, creatorii pumnalului.

Asta bănuisem şi eu, dar tot mi se pare incredibil.

— De ce nu mi-ai spus nimic până acum? îl întreb.

— Tatăl tău mi-a interzis. A rupt legătura cu Ordinul înainte de a te naşte tu. Atunci când conştiinţa i-a spus că asta trebuie să facă. Atunci când a vrut să decidă el care fantome trebuie ucise şi care trebuie cruţate, spune Gideon cu patos. Apoi îşi îndulceşte tonul; arată ca un om înfrânt. Ordinul Biodag Dubh consideră că pumnalul are un scop pur. Nu e un instrument ce poate fi folosit potrivit voinţei cuiva. În ochii lor, tu şi cu tatăl tău l-aţi corupt.

Tata a corupt pumnalul? În viaţa mea n-am auzit aşa o porcărie. Pumnalul şi scopul său s-au aflat mereu în centrul existenţei mele. Pumnalul l-a costat viaţa pe tata. De data asta va servi scopurilor mele. Am câştigat acest drept.

— Văd ce se petrece în mintea ta, Theseus. Nu la fel de bine ca prietenul tău mediumul, dar văd totuşi. Cuvintele mele nu au ecou în mintea ta. Nimic din ce spun nu ajunge la tine. Ordinul a făurit pumnalul pentru a trimite morţii pe lumea cealaltă. Şi tu vrei să îl foloseşti pentru a aduce o fată înapoi pe lumea asta. Chiar dacă ar fi posibil, membrii Ordinului ar prefera să distrugă pumnalul decât să lase să se întâmple aşa ceva.

— Trebuie să o fac. Nu pot să o las să sufere acolo fără a încerca să o ajut, scrâşnesc eu din dinţi. O iubesc.

— Fata e moartă.

— Pentru mine asta nu înseamnă acelaşi lucru ca pentru toţi ceilalţi.

Pe faţa lui Gideon se întipăreşte o expresie goală care mă îngrijorează. Arată ca un condamnat adus în faţa plutonului de execuţie.

— Erai aşa de mic atunci când ai fost aici ultima oară, zice. Singurul lucru la care te gândeai tot timpul era dacă mama ta îţi va da voie să mănânci o porţie dublă de plăcintă cu mere.

Ochii îi fug spre scara cu rotiţe din colţul încăperii. Îşi aminteşte cum stăteam cocoţat pe ea şi râdeam în timp ce el o împingea printre rafturile cu cărţi.

— Nu mai sunt un copil, Gideon. Tratează-mă aşa cum îl tratai pe tata.

Nu ar fi trebuit să spun asta; mă priveşte chiorâş, de parcă l-aş fi pocnit în faţă.

— Nu pot s-o fac, zice, mai mult pentru sine.

Îşi flutură mâna, concediindu-mă. Se cocoşează atunci când se aşază la loc în fotoliu şi o parte din mine ar vrea să-l lase să se odihnească. Dar strigătul de ajutor al Annei îmi răsună şi acum în urechi.

— N-am timp pentru jocuri dintr-astea. Anna mă aşteaptă, îi spun, dar el închide ochii.

— Theseus, Anna e în iad. Pentru ea, timpul este lipsit de orice semnificaţie. Durerea şi frica rămân neschimbate şi vei vedea că minutele sau orele pe care i le acorzi în plus nu înseamnă nimic pentru ea.

— Gideon…

— Acum vreau să mă odihnesc. Şi oricum, ceea ce am de spus nu contează prea mult. Nu pricepi? Nu eu ţi-am trimis fotografia, ci Ordinul. Ca să te aducă aici.

Şaptesprezece

Uşa se închide încet în urma mea. Mă mir de propriul gest: aş fi vrut s-o trântesc, s-o izbesc de pereţi. Dar Gideon a rămas la el în birou, unde meditează acum în linişte, dacă nu cumva trage un pui de somn, iar vocea lui, care-mi răsună în cap, zice că nu ar fi frumos să fac o criză.

— Cum a mers? mă întreabă Thomas scoţând capul pe uşa de la bucătărie.

— Gideon trage un pui de somn, îi răspund. Ce-ţi zice asta?

Intru în bucătărie şi îi găsesc pe Thomas şi Jestine aşezaţi la masă. Împart o rodie.

— Gideon e bătrân, Cas, spune ea. Era bătrân încă de la ultima ta vizită aici. Nu e nimic ciudat că mai aţipeşte din când în când.

Îşi încarcă lingura cu o porţie zdravănă din fructul purpuriu şi mestecă atent, ca să nu se înece cu seminţele. În dreapta mea, Thomas crănţăne şi scuipă seminţele într-o cană.

— N-am traversat oceanul ca să stăm aici de pomană ori să ne dăm în The Eye[11], se zburleşte el.

Am impresia că mie mi se adresează, dar mă înşel. Pare iritat şi posac şi părul ud de la duş îl face să semene cu o pisică pe jumătate înecată.

— Hei, nu te lua de Jestine, spun eu. Nu-i vina ei.

Thomas îşi ţuguie buzele, iar Jestine zâmbeşte.

— Voi doi aveţi nevoie de puţină distracţie, hotărăşte ea şi se ridică de la masă. Să mergem. Gideon o să se trezească până ne întoarcem noi.

Cineva ar trebui să-i explice lui Jestine că treaba cu distracţia funcţionează numai atunci când nu ştii că vei fi distras. Cineva ar trebui să-i explice şi lui Thomas, care pare complet absorbit de Jestine; ei doi discută cu însufleţire despre proiecţiile astrale sau cam aşa ceva, nu ştiu exact. Conversaţia durează deja de ceva vreme de când am coborât din metrou la staţia London Bridge şi nu m-am străduit să ţin pasul cu ei. Jestine sfârşeşte prin a demonstra că are mai multe cunoştinţe despre vrăjitorii. Nu a stricat nici faptul că e o fată atrăgătoare. Cine ştie, poate că asta o să-l ajute pe Thomas s-o uite pe Carmel.

— Hai odată, Cas! Jestine se întoarce spre mine şi mă trage de tricou pentru a merge cot la cot cu ei. Aproape am ajuns. Mai avem un pic până acolo.

Acel „acolo” despre care vorbeşte se dovedeşte a fi Turnul Londrei, fortăreaţa-castel aflată pe malul nordic al Tamisei. E o chestie turistică şi istorică şi locul multor torturi şi execuţii, de la lady Jane Grey[12] la Guy Fawkes[13]. Privindu-l în timp ce traversăm Podul Turnului, mă întreb câte ţipete disperate au răsunat

dintre zidurile sale, cât sânge a rămas impregnat în pământul din jur. În vremurile acelea, capetele celor executaţi erau înfipte în ţepuşe şi etalate de-a lungul podului, unde rămâneau până cădeau în apă. Arunc un ochi spre râul maroniu. Undeva acolo jos poate că nişte oase vechi încă se zbat să iasă din mâl.

Jestine cumpără biletele şi intrăm în castel. Zice că nu avem de ce să aşteptăm ghidul; a fost aici de multe ori şi-şi aminteşte toate lucrurile interesante. O urmăm şi ea o ia înainte şi ne spune povestea corbilor negri şi graşi care se plimbă alene pe peluză. Thomas ascultă, zâmbeşte şi pune câteva întrebări politicoase, însă nu e prea atras de istoria locurilor. După vreo zece minute, îl surprind cum se holbează nostalgic la părul blond şi lung al lui Jestine cu o privire abătută. Părul îi aminteşte de Carmel, deşi n-ar trebui; al lui Jestine e înspicat cu şuviţe de un roşu aprins. În realitate, Jestine nu seamănă deloc cu Carmel. Carmel are ochi căprui şi calzi, ai lui Jestine sunt precum sticla verde. Carmel e o frumseţe clasică, Jestine una izbitoare.

— Cas, asculţi ce-ţi spun? zâmbeşte Jestine.

Prins pe picior greşit, îmi dreg glasul.

— Nu prea.

— Ai mai fost aici?

— Da, o dată. În vara când am stat la Gideon. Ne-a adus aici pe mine şi pe mama. N-ai de ce să te simţi jignită. Îmi amintesc că şi atunci m-am plictisit.

Nu facem decât să pierdem vremea, îmi spun, aşa că mă gândesc la Anna. Mi-o închipui în chinuri şi sufăr alături de ea. Mă torturez imaginându-mi tot ce e mai rău, cele mai atroce dureri. E singura penitenţă pe care pot s-o fac până o voi scoate de acolo.

În spatele nostru, un Beefeater[14] conduce un grup de vizitatori şi face comentarii fanteziste care le smulg hohote de râs. Aceleaşi glume răsuflate, spuse de douăsprezece ori pe zi. Jestine mă urmăreşte tăcută. După câteva clipe o ia înainte în sus, spre Turnul Alb.

— Nu sunt şi alte locuri de văzut, cu mai puţine trepte? întreabă Thomas când terminăm de făcut turul etajului al treilea.

E plin de scuturi şi de statui de cai şi cavaleri în zale şi armuri. Copiii exclamă încântaţi şi arată cu degetul. La fel şi părinţii. Întreg turnul vibrează de paşi şi sporovăială. Atmosfera s-a încins de la soarele de iunie şi de la prea multe trupuri, iar bâzâitul de muşte e perceptibil.

— Auzi bâzâitul? mă întreabă Thomas.

— Muşte, replic eu, iar el îmi aruncă o privire piezişă.

— Care muşte?

Mă uit în jur. Bâzâitul este puternic, de parcă ne-am afla într-un hambar, însă

în încăpere nu sunt de fapt muşte. Şi nimeni altcineva nu pare să fi remarcat zgomotul. În plus, în aer pluteşte un miros greu, metalic. Pe care l-aş recunoaşte dintr-o mie. Miros de sânge vechi.

— Întoarce capul, Cas, zice Thomas cu voce joasă.

Mă răsucesc şi în faţa mea văd o vitrină veche cu arme folosite. Nu au fost curăţate sau lustruite şi sunt pătate cu roşu închegat şi fragmente de ţesut. Jumătatea unei ghioage cu ţepi are atârnată în vârf o bucată de scalp cu păr. Arma a fost utilizată la scobirea capului cuiva. Bâzâitul muştelor-fantomă îl face pe Thomas să dea din mâini, deşi nu sunt reale. Restul expoziţiei e cam la fel. Vitrină după vitrină, toate pline cu relicve de război stropite şi pătate cu sânge. Pe sub o armură de cavaler se întrezăreşte un intestin încolăcit, elastic şi roz. Mâinile îmi fug spre buzunar şi pumnalul dinăuntru şi simt cum Jestine mă atinge pe spate.

— Nu-l scoate din teacă, mă avertizează ea.

— Ce se întâmplă aici? o întreb. Sala nu arăta aşa atunci când am intrat.

— Aşa erau folosite armele astea? Chiar aşa se petreceau lucrurile? întreabă Thomas.

Jestine cercetează din priviri scena sângeroasă şi ridică apoi din umeri.

— Nu ştiu. Presupun că da. Sau poate nu. Poate că zecile de chestii moarte care zburdă pe aici ca purtate de curent s-au vorbit să dea un spectacol de furie neputincioasă. Cum sunt aşa de multe, n-au voci separate. Şi nu mai au idee cine sunt de fapt. Aşa că se manifestă în felul ăsta.

— Îţi aminteşti să fi văzut aşa ceva când ai fost aici, Cas? mă întreabă Thomas, iar eu clatin din cap.

— Ar fi trebuit să le observi, zice Jestine. Dar poate că nu ţi-au fost arătate. Majoritatea oamenilor nu le văd, desigur, însă ultima oară când am fost aici o fetiţă a intrat în sală şi imediat a început să plângă. Nimeni nu a putut să o oprească. N-a vrut să spună ce o supărase, dar eu mi-am dat seama. A făcut turul împreună cu părinţii plângând tot timpul, iar ei încercau să o facă să se uite la cavalerul eviscerat, de parcă vederea lui ar fi putut să o înveselească.

Thomas înghite în sec.

— Ce tulburător!

— Tu când ai văzut chestia asta prima dată? o întreb curios pe Jestine.

— Părinţii m-au adus aici când aveam opt ani.

— Ai plâns?

— Deloc, zice ea ridicându-şi bărbia. Dar am înţeles ce se petrecea. Arată cu capul spre uşă. Deci ce ziceţi? N-aţi vrea să mergeţi s-o cunoaşteţi pe regină?

Regina este în capelă. Stă aşezată tăcută în primul rând de bănci, în capătul

îndepărtat din stânga. Părul castaniu-închis îi atârnă pe spate şi stă dreaptă, cu corpul strâns într-un corsaj. Chiar şi de acolo, din spate, de la nouă metri distanţă, n-ai cum să nu-ţi dai seama că e moartă.

Capela se află într-o pauză între tururi la acest moment şi un cuplu tocmai poza un vitraliu când am intrat. Acum am rămas singuri.

— Nu ştiu ce regină este, spune Jestine. Se spune că ar fi fantoma lui Anne Boleyn, a doua soţie a lui Henric al VIII-lea. Dar la fel de bine ar putea fi lady Jane Grey. Oricum, nu scoate o vorbă. Şi nu seamănă cu niciun portret.

Ciudat. Am în faţă o femeie moartă, aşa cum am văzut zeci până acum. Numai că e vorba de o regină, o femeie faimoasă. Dacă e posibil să fii fascinat de celebrităţi moarte, atunci asta mi se întâmplă.

Jestine se îndreaptă spre uşa din partea din spate a capelei.

— Regina vorbeşte? o întreb.

Deşi este puţin probabil. Nu are corp; dacă ar avea, ar vedea-o toată lumea, iar cuplul care a zăbovit aici mai devreme ca să facă fotografii nu era conştient că are companie. Mă întreb totuşi dacă nu va apărea în unele poze de-ale lor, oferindu-le o poveste numai bună de spus amicilor şi vecinilor.

— Nu cu mine, asta-i cert, îmi răspunde Jestine şoptit în timp ce regina se răsuceşte încet către mine.

E o mişcare regală sau poate doar făcută cu precauţie. Ori amândouă. Îşi ţine în echilibru pe gât capul tăiat. Mai jos de tăietură e toată numai sânge dar mai e ceva. Aud foşnetul rochiei care se freacă de bancă. Nu mai e doar un abur.

Nu am văzut portretele despre care vorbea Jestine, aşa că nu-mi pot da cu părerea despre asemănări şi diferenţe. Totuşi, femeia care stă acum cu faţa întoarsă către mine nu e de fapt decât o fată. Minionă, cu buze subţiri şi ten palid. Ochii limpezi, de culoare întunecată, sunt singura ei trăsătură frumoasă. Are un soi de demnitate delicată şi ochii îi trădează şocul. Aşa s-ar comporta orice regină care s-ar pomeni faţă în faţă cu un puşti cu părul căzut în ochi şi haine şifonate.

— N-ar trebui să fac o reverenţă? întreb din colţul gurii.

— Ar trebui să te grăbeşti, asta ar trebui să faci, zice Jestine scoţând capul pe uşă. Următorul grup de vizitatori o să ajungă aici în două minute.

Schimb priviri cu Thomas.

— Să mă grăbesc ca să ce? întreb eu.

— Ca s-o extermini, şopteşte Jestine ridicând din sprâncene. Foloseşte pumnalul.

— A ucis oameni regina asta? întreabă Thomas. Sau măcar a făcut rău cuiva?

Mă îndoiesc. Mă îndoiesc că a înspăimântat vreodată pe cineva. Nu-mi pot imagina ca fata asta, această fostă regină să fi reprezentat o ameninţare pentru

cineva. Este un personaj sobru şi ciudat de împăcat cu soarta. E greu de explicat, dar cred că dacă ar şti de pumnal ar considera întreg conceptul ca fiind nepoliticos şi deplasat. Ideea de a o înjunghia, sau de a o „extermina”, aşa cum zice Jestine, mă face să roşesc.

— Hai să ieşim de aici, mormăi şi mă îndrept spre uşă.

Cu coada ochiului îl surprind pe Thomas schiţând o reverenţă stângace în timp ce mă urmează. Arunc apoi o privire în spate. Regina nu mai stă cu faţa spre noi. A rămas acolo, în biserică, nepăsătoare la cei vii, balansându-şi capul pe gâtul distrus.

— Ce-mi scapă? întreabă Jestine când ajungem afară.

O iau înainte şi mă grăbesc spre ieşire. Gideon s-a trezit probabil din somn şi m-am săturat până peste cap de Turnul Londrei.

— Hei, exclamă ea şi mă prinde de braţ. Te-am jignit cumva? Am greşit cu ceva?

— Nu, îi răspund. Inspir şi expir adânc. Jestine e băgăreaţă şi cam prea insistentă din fire. Totuşi nu uit că şi-a cerut scuze şi că are obiceiul să sară la bătaie cu pumnul fără să stea pe gânduri. Doar că… eu nu „extermin” fantome decât dacă reprezintă o ameninţare pentru cei vii.

Îmi aruncă o privire realmente surprinsă.

— Bine, dar nu ăsta ar trebui să fie scopul tău.

— Ce?

— Tu eşti instrumentul. Mânuitorul armei. Importantă este voinţa armei, nu a ta. Şi pumnalul nu face distincţii.

Ne-am oprit înaintea treptelor de lângă poarta de ieşire şi stăm faţă în faţă. Jestine a vorbit cu toată convingerea. Crede în părerile ei. A fost probabil îndoctrinată cu regulile astea de când se ştie. Mă provoacă din ochi să o contrazic. Chiar dacă asta nu ar face-o să-şi schimbe părerile.

— Ei bine, aşa cum ai spus chiar tu, eu sunt mânuitorul. Pe lamă este sângele meu. Aşa că din moment ce pumnalul se află acum în mâna mea, înseamnă că poate face distincţii.

— Ia stai un pic. Nu cumva Jestine e membru al… zice Thomas.

— Membru al Ordinului bla-bla-bla. Ba da, cred că este. Jestine îşi ridică sfidător bărbia. Nu a făcut nimic pentru a-şi acoperi vânătăile de pe maxilar. N-a folosit farduri. Dar nici nu se făleşte cu ele.

— Sigur că sunt, rânjeşte ea. Cine credeai că ţi-a trimis poza aia?

Lui Thomas îi cade falca.

— Dar nu te-ai gândit că-ţi superi unchiul? o întreb.

Jestine ridică din umeri. Am impresia că are obiceiul să facă gestul ăsta mai des decât mine.

— Ordinul a considerat că a sosit momentul ca să afli, zice ea. Nu te supăra totuşi pe Gideon. Nu mai face propriu-zis parte din Ordin de zeci de ani.

Probabil că s-a retras odată cu tata.

— Dacă nu mai e membru al Ordinului, atunci ce ne facem? întreabă Thomas.

— Oh, eu nu mi-aş face griji, răspunde Jestine. Ştiam că veţi veni şi ne-am pregătit.

În biroul lui, Gideon se holbează îndelung la noi trei. Într-un târziu, îşi fixează privirea asupra lui Jestine.

— Ce le-ai spus? o întreabă.

— Nimic din ceea ce nu ştiau deja, răspunde ea.

Simt că Thomas îmi face semn din ochi, dar nu mă întorc. Dacă m-aş întoarce, n-aş face decât să amplific senzaţia de vertij *hitchcock-ian* care mi se tot adună în gât de când am părăsit Turnul Londrei. E sentimentul că nu eu mă aflu la butoane. Toată lumea pare să ştie mai multe decât mine şi faptul că mă găsesc la capătul cel mai puţin adânc al bazinului cu informaţii a început să mă calce pe nervi.

Gideon răsuflă adânc.

— Ăsta e punctul de întoarcere, Theseus, zice uitându-se în jos spre masa de studiu.

Are dreptate, ca de obicei. O simt. Am simţit-o încă din clipa în care am decis să vin la Londra. Dar iată-ne aici. Este ultimul moment, ultima secundă în care Thomas şi cu mine am putea reveni la Thunder Bay fără ca să se schimbe nimic. Am rămâne aşa cum suntem, iar Anna ar rămâne şi ea acolo unde este.

Mă uit la Jestine. Îşi ţine capul plecat, dar are pe faţă o expresie ciudată, plină de înţelesuri. Ca şi cum ar şti că am trecut de punctul de întoarcere în urmă cu câteva ţări.

— Spune-mi ceva, zic eu. Ce anume e Ordinul ăsta al… Pumnalului Negru?

Jestine strâmbă din nas la anglicizare, dar n-am niciun chef să-mi plimb limba prin gură şi să măcelăresc galeza.

— Sunt descendenţi ai celor care au făurit pumnalul, răspunde Gideon.

— Ca mine.

— Nu, intervine Jestine. Tu eşti descendentul războinicului pe care l-au legat de pumnal.

— Sunt urmaşii stăpânilor puterii. Magicieni. Pe vremuri li se spunea druizi şi clarvăzători. Acum nu mai au nume.

— Iar tu ai fost unul din ei, adaug, însă Gideon scutură imediat din cap.

— Nu în sensul tradiţional. M-au cooptat după ce m-am împrietenit cu tatăl tău. Sigur, familia mea are legături cu membrii Ordinului. Ca majoritatea

familiilor vechi. După mii de ani, totul s-a diluat şi s-a degradat, clatină el din cap, pierdut în amintiri.

Pare c-ar vrea să spună că lumea e mică, numai că mie mi-a luat şaptesprezece ani ca să ajung aici. Mă simt de parcă aş fi fost învârtit pe loc, legat la ochi, după care, când mi s-a smuls bandajul, am fost împins afară în plină lumină a zilei. Nu m-am gândit niciodată că aş fi un outsider pentru acest club străvechi. Am crezut că *eu* eram clubul. Eu. Sângele meu. Pumnalul meu. Punct.

— Dar ce-i cu pumnalele acelea din fotografie, Gideon? Sunt doar obiecte de recuzită sau există alte pumnale exact ca al meu?

Gideon întinde mâna.

— Dă-mi-l te rog, Theseus. Numai pentru o clipă.

Thomas clatină din cap, dar e în regulă. Am ştiut dintotdeauna că Gideon are secrete. Foarte probabil mult mai multe. Asta nu înseamnă că n-am încredere în el.

Bag mâna în buzunarul de la spate, scot pumnalul din teacă şi îl aşez încetişor în palma lui Gideon. Îl acceptă solemn şi se întoarce spre un scrin din lemn întunecat de stejar. Aud sertare care se deschid şi se închid. Gideon încearcă să mascheze scrinul cu corpul său, însă întrezăresc o strălucire de oţel. Se răsuceşte cu faţa către noi, ţinând în mâini o tavă pe care se află patru cuţite identice. Toate copii fidele ale pumnalului meu.

— Pumnalele tradiţionale ale Ordinului, spune el. Nişte obiecte de duzină, s-ar zice, poate doar o idee mai scumpe. Nu, nu sunt nici pe departe la fel de valoroase ca pumnalul tău care este unic.

Îi face semn lui Jestine să se apropie încovoindu-şi degetul. Fata se conformează şi expresia de veneraţie de pe faţa ei aproape că mă face să pufnesc dispreţuitor. În acelaşi timp însă mă simt şi un pic ruşinat. E atât de… respectuoasă. Nu cred că mi-am privit vreodată pumnalul în felul ăsta.

Gideon aşază tava pe marginea mesei de lucru şi rearanjează pumnalele, mutându-le şi jonglând cu ele precum un dealer de alba-neagra. Când Jestine vine să stea în faţa tăvii, îi porunceşte să-l aleagă pe cel adevărat.

Deşi pumnalul meu n-are crestături sau zgârieturi care să-l facă să iasă în evidenţă, îl recunosc imediat. Este al treilea din stânga. Sunt aşa de convins, de parcă mi-ar fi făcut el semn. Jestine n-are idee care e pumnalul, însă ochii verzi îi strălucesc la gândul provocării. Respiră de câteva ori adânc, întinde mâna pe deasupra tăvii şi o plimbă încet înainte şi înapoi. Pulsul mi se accelerează când văd că ezită deasupra altui pumnal. Vreau să greşească. Ştiu, e meschin din partea mea, dar asta simt.

Jestine închide ochii. Gideon îşi ţine respiraţia. După treizeci de secunde de încordare, Jestine deschide brusc ochii şi zâmbeşte, apoi întinde mâna şi ia de pe

tavă pumnalul meu.

— Bravo, o felicită Gideon, dar fără a părea prea încântat.

Jestine dă din cap şi-mi înapoiază pumnalul. Îl bag în teacă şi încerc să nu arăt ca un copil căruia i s-a stricat jucăria.

— Mda, foarte amuzant, dar nu înţeleg ce legătură are asta, zic. Uite ce-i, Ordinul ştie cum se poate trece dincolo sau nu?

— Sigur că ştie, răspunde Jestine. E îmbujorată după trucul ăla de salon făcut pentru a identifica pumnalul. Pe vremuri, au trecut dincolo. Şi sunt dispuşi să o facă din nou pentru tine, dacă vei accepta să plăteşti preţul.

— Ce preţ? întrebăm eu şi cu Thomas într-un glas.

Gideon şi Jestine îşi ţin însă buzele strânse, de parcă n-ar fi auzit.

— O să-i contactez, spune Gideon, iar când Jestine îi aruncă o privire lungă, repetă propoziţia cu un glas şi mai ferm.

Nu se uită nicio clipă înspre mine, ci se concentrează asupra falselor pumnale: le şterge cu o cârpă moale, de parcă ar fi cine ştie ce obiecte importante, apoi le aşază înapoi în sertare.

— Du-te şi odihneşte-te, Theseus, adaugă pe un ton care sugerează că voi avea mare nevoie să fiu în formă.

Sus, la etaj, în camera de oaspeţi, Thomas şi cu mine ne aşezăm fiecare pe patul lui. Thomas nu se simte în largul lui şi nu-l învinovăţesc. Totuşi nu am venit la Londra ca să stau degeaba. Anna mă aşteaptă. Încă îi aud vocea, ţipetele.

— Ce crezi că va face Ordinul? mă întreabă el.

— Ne va ajuta să deschidem uşa către iad, asta dacă avem noroc, îi răspund. Noroc. Ha, ha. Ce ironie!

— Jestine a zis că va trebui să plăteşti preţul cerut. Crezi că ştie despre ce vorbeşte? Şi ai vreo idee despre ce ar putea fi oare vorba?

— Nu, n-am. Dar întotdeauna există un preţ care trebuie plătit, doar ştii asta. Nu cu trocuri dintr-astea vă ocupaţi voi, vrăjitorii? A da şi a lua, pentru a păstra echilibrul lumii, trei găini pentru o livră de unt?

— N-am menţionat niciodată trocuri cu produse de fermă, zice Thomas, şi îmi dau seama după ton că zâmbeşte.

Poate c-ar fi mai bine să îl trimit acasă mâine. Înainte să i se întâmple ceva sau să se vâre până peste cap într-o problemă care, după seara asta, simt tot mai mult că va fi numai treaba mea.

— Cas?

— Da?

— Nu cred c-ar trebui să ai încredere în Jestine.

— De ce?

— Pentru că, îmi explică Thomas cu blândeţe, atunci când a făcut identificarea

pumnalului, se gândea cât de mult îl doreşte pentru sine. Se gândea că îi aparţine.

Clipesc mărunt. Şi *ce dacă?* Îmi vine să răspund. E o dorinţă irealizabilă. O fantezie. Pumnalul e al meu şi aşa o să rămână.

— Thomas?

— Da?

— Tu ai fi putut identifica pumnalul?

— Nu. Nici într-o mie de ani.

Optsprezece

Stau cu Anna la o masă rotundă de lemn şi ne uităm la o întindere mare de iarbă verde neatinsă de lama vreunei maşini de tuns. Mugurii albi şi galbeni ai buruienilor şi florilor sălbatice se unduiesc într-o adiere de vânt pe care eu n-o simt, strânşi ciorchine pe bucăţi de pământ în culori pestriţe. Ne aflăm pe o verandă, poate pe veranda vechii ei case victoriene.

„Ador soarele”, spune Anna, şi e într-adevăr frumos, de un alb strălucitor şi puternic, iar razele pe care le trimite pe pământ transformă iarba în răzoare argintii.

Totuşi căldura lipseşte. N-o simt în corp, după cum nu conştientizez existenţa scaunului sau a băncii pe care se presupune că stau aşezat, iar dacă aş întoarce capul să mă uit dincolo de faţa Annei, nu aş găsi nimic. În spatele nostru nu este nicio casă. Ci doar iluzia unei case în mintea mea. Totul există numai în mintea mea.

„E aşa de rar”, spune ea, şi iată, în fine, pot s-o văd.

Schimb perspectiva şi ea e acolo, cu faţa în umbră. Părul întunecat îi cade şi acum pe umeri, în afară de câteva şuviţe răzleţe adunate în jurul gâtului şi care se răsucesc în adierea vântului. Întind mâna peste masă, convins că nu suficient de departe, sau că blestemata de masă îşi va pierde dimensiunea spaţială, însă palma mea se plimbă în sus pe umărul Annei şi îi simt părul negru şi rece între degete. Este aşa o uşurare s-o ating. Anna e în siguranţă. E teafără. Soarele i se joacă pe chip.

„Anna.”

„Uite”, zice ea zâmbind.

Acum în raza mea vizuală se ivesc şi copacii care mărginesc un luminiş. Printre trunchiuri zăresc silueta unui cerb. Apare şi dispare, o formă întunecată ce mă duce cu gândul la liniile de cărbune de desen şterse de pe o schiţă. După care totul se face nevăzut şi lângă mine stă Anna. Prea aproape pentru a fi de partea cealaltă a unei mese. Cu corpul lipit de mine.

„Aşa ar trebui să fie?” o întreb.

„Aşa este”, îmi răspunde.

Mă uit la mâna ei şi îndepărtez un cărăbuş care i se târăşte în sus pe braţ. Aterizează pe spate, cu picioarele zbătându-se în aer. O îmbrăţişez. Îi sărut umărul, curbura gâtului. Pe scândurile de podea, cărăbuşul nu mai e decât o cochilie goală. Alături zac încheieturile, cu cele şase picioruşe rupte. Anna îşi apasă obrazul rece de faţa mea. Aş vrea să nu se termine niciodată.

„Niciodată”, îmi şopteşte ea. „Dar ce preţ vei plăti?”

„Ce?”

„Ce preţ îţi vor cere ei să plăteşti?” repetă ea.

„Care ei?” întreb, iar Anna se foieşte în braţele mele.

Are carnea tare şi încheieturile relaxate i se leagănă. Se prăbuşeşte cu un zornăit la pământ şi în clipa aceea văd că nu era decât o marionetă din lemn, îmbrăcată într-o rochie de hârtie cenuşie. Are faţa nedefinită şi goală, cu excepţia unui cuvânt ars în lemn şi scris cu un negru intens, izbitor.

ORDINUL.

Mă trezesc cu corpul pe jumătate atârnând în afara patului şi cu mâna lui Thomas pe umărul meu.

— Eşti bine, omule?

— Am avut un coşmar, murmur eu. Ceva tulburător.

— Tulburător? Thomas prinde între mâini marginile păturii. Nu am crezut că e posibil ca cineva să transpire în asemenea hal. Mă duc să îţi aduc un pahar cu apă.

Mă ridic în fund şi aprind veioza.

— Nu e nevoie, mă simt bine.

Dar nu-i adevărat şi văd asta din expresia de pe faţa lui. Îmi vine să vomit sau să ţip, sau ambele simultan.

— Ai visat-o pe Anna?

— Pe cine altcineva?

Thomas tace şi eu mă holbez la podea. N-a fost decât un vis. Un coşmar, aşa cum am dintotdeauna. Nu înseamnă nimic. N-are cum. Anna nu ştie nimic despre Ordin; nu ştie nimic în general. Nu vede şi nu simte decât durerea. Când mă gândesc la ea cum stă acolo cu rămăşiţele din Obeahman, îmi vine să lovesc cu pumnul în orice mi-ar ieşi în cale până ce-mi fărâm toate oasele mâinii. De zeci de ani suferă în urma unui blestem şi totuşi a rămas ea însăşi, dar asta o va distruge cu siguranţă. Dacă, atunci când voi ajunge la ea, nu va şti cine sunt sau chiar cine e ea? Dacă ce voi găsi acolo nu va mai fi o fiinţă omenească?

Preţul? Un târg? Îl voi încheia. Aş face orice. Aş…

— Hei, zice Thomas brusc. Aşa ceva n-o să se întâmple. O să o scoatem de acolo, îţi promit. Întinde braţul şi mă scutură zdravăn. Nu te mai gândi la prostii, zâmbeşte el strâmb. Şi nu mai gândi atât de tare. Îmi dai migrene.

Mă uit la el. Jumătatea stângă a părului lui e moale. Jumătatea dreaptă stă lipită în şuviţe îndreptate în sus. Pare dintr-un film cu Sabretooth[15]. Totuşi promisiunea de a o aduce pe Anna înapoi a fost făcută cu toată seriozitatea. E speriat, practic face pe el de frică. Numai că aşa e el, mereu înspăimântat. Important este că teama asta nu e înrădăcinată adânc în el. Şi nu-l împiedică să-şi

facă treaba. Thomas e un puşti curajos.

— Eşti singurul care mă susţine, spun eu. De ce?

Ridică din umeri.

— N-am cum să vorbesc în numele celorlalţi. Dar… este vorba de Anna ta, zice repetând gestul cu ridicarea din umeri. Ţii la ea, e importantă pentru tine. Îşi trece mâna cu brutalitate peste faţă şi peste şuviţele de păr care îi stau în sus. Dacă ar fi fost… dacă ar fi fost Carmel, şi tu ai fi făcut la fel pentru mine.

— Îmi pare rău pentru chestia cu Carmel, spun eu, iar Thomas flutură din mâini, de parcă n-ar conta.

— N-am prevăzut ce o să se întâmple. Deşi probabil că ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ea nu… Lasă restul frazei să plutească în aer şi surâde trist.

Aş putea să-i explic că n-a fost vina lui. Că şi Carmel îl iubeşte. Dar asta n-ar face lucrurile mai uşoare şi cel mai probabil nici nu m-ar crede.

— Deci ăsta-i motivul pentru care te ajut, zice Thomas şi se îndreaptă de spate. Ce-i? Doar nu-ţi închipuiai c-o fac doar pentru tine? Că mă faci pur şi simplu să devin sentimental?

Izbucnesc în râs. Urmele coşmarului au început să-mi dispară din sânge. Însă chipul din lemn şi literele arse scrijelite îmi vor rămâne mult timp în memorie.

Am senzaţia că Jestine nu se ocupă cu nimic altceva în casă decât cu pregătirea micului dejun. Mirosul de ouă prăjite în unt a invadat tot parterul, iar când intru în bucătărie zăresc pe masă o mulţime de feluri de mâncare: un castron cu terci de ovăz, ouă jumări şi fierte moi, cârnaţi şi şuncă, un coş cu fructe, o grămăjoară de felii de pâine prăjită şi întreg stocul de gemuri al lui Gideon (inclusiv pe cel făcut din cereale pe care ei îl numesc Marmite. Dezgustător).

— Tu şi Gideon administraţi cumva în secret o pensiune? o întreb, iar ea îmi aruncă un zâmbet pieziş.

— De parcă Gideon ar lăsa nişte străini să-i intre în casă. Nu, pur şi simplu îmi place să gătesc şi să-l hrănesc bine. Dar nu te aşeza încă, zice aproape împungându-mă cu o spatulă în piept. Gideon e la el în birou, se pregăteşte să iasă. Probabil că ar trebui să îi urezi noroc.

— De ce? E în pericol?

Nu citesc răspunsul în ochii lui Justine. Pe faţa ei nu se clinteşte nimic. Mintea îmi spune că n-ar trebui s-o plac pe Justine. Şi totuşi o plac.

— OK, replic după o secundă.

Din birou nu răzbate niciun zgomot, însă când deschid încet uşa, Gideon este acolo, aşezat la masa de lucru. Deschide un sertar şi-şi trece degetele uşurel

peste conţinut. Nu îmi aruncă decât o privire, fără a-şi întrerupe mişcările concentrate ale mâinii.

— Mâine trebuie să plecaţi, zice el. Eu o să plec azi.

— Unde te duci?

— Să iau legătura cu Ordinul, bineînţeles, răspunde el răspicat.

Ştiam asta. Voiam să aflu locul, să primesc un fel de indicaţii pe hartă. Iar el înţelegea probabil la ce mă referisem.

Deschide alt sertar şi scoate pumnalele false din caseta căptuşită cu catifea roşie. Le vâră pe rând în câte o teacă, apoi într-o punguţă de mătase, după care leagă punguţele la gură şi le bagă într-o servietă deschisă. N-am observat-o până acum, stă sprijinită de spătarul scaunului său.

Un sentiment straniu de uşurare îmi relaxează muşchii încordaţi de săptămâni în şir. Ba nu, de luni de zile. E uşurarea de a vedea că am o oportunitate, că pot întrezări luminiţa de la capătul tunelului.

— Jestine a pregătit micul dejun, îl anunţ. Ai timp să mănânci înainte de plecare, nu-i aşa?

— Nu tocmai.

Mâinile îi tremură în timp ce aşază câteva cămăşi împăturite peste celelalte lucruri din servietă.

— Păi atunci… mă opresc eu, nesigur pe ceea ce aş putea să-i spun.

Tremuratul ăsta mă îngrijorează. Îmi arată cât de bătrân este Gideon, iar modul în care s-a aplecat peste scaun pentru a aranja lucrurile în servietă nu ajută nici el: pare gârbovit.

— I-am promis tatălui tău, şopteşte el. Dar ai fi continuat să insişti. Nu eşti genul care să renunţe. Ai moştenit asta de la el. De fapt, de la amândoi părinţii.

Dau să zâmbesc, dar îmi dau seama că nu a fost un compliment.

— De ce n-am merge împreună? îl întreb, iar el mă priveşte pe sub sprâncene.

Tu ai început, asta spun ochii lui. Aşa că nu voi claca. Nu-l voi lăsa să vadă ce emoţii am în legătură cu aventura în care sunt pe cale să mă îmbarc.

— Deci cum ajungem acolo? E departe?

De cum scot vorbele din gură, înţeleg cât de ridicol sunaseră. Ca şi cum aveam să ne suim în metrou, să coborâm la a patra staţie şi de acolo să aterizăm direct pe pragul casei unui vechi ordin druid. Deşi poate că aşa şi este. Doar suntem în secolul al XXI-lea. Şi la fel de ciudat ar fi ca în casa aia să dăm peste nişte boşorogi în robe maronii.

— Jestine o să te conducă, zice Gideon. Ştie drumul.

Întrebări mi se învârtejesc prin minte, gonind către visatul cu ochii deschişi şi datul cu presupusul. Îmi imaginez cum aş găsi Ordinul. Mi-o imaginez pe Anna şi cum aş întinde braţul spre ea printr-o poartă făcută între două dimensiuni. Între

imagini se intercalează chipul din lemn al păpuşii, iar literele negre scrijelite îmi sar în faţa ochilor precum scena cu guiţatul victimei atunci când e tăiată cu ferăstrăul într-un film horror.

— Theseus.

Ridic privirea. Gideon s-a îndreptat de spate şi servieta e închisă.

— Niciodată nu aş fi ales calea asta, zice. Dar de când ai ajuns aici, m-ai legat de mâini şi de picioare.

— E un test, nu-i aşa? întreb eu, iar Gideon îşi pleacă privirea. Cât de rău poate fi? Ce ne poate aştepta acolo în timp ce tu călătoreşti într-un tren privat ori pe bancheta din spate a unui Rolls cu şofer?

Gideon nu pare să mă asculte. Îşi întoarce ceasul de buzunar.

— Nu-ţi faci griji pentru Jestine?

Îşi ia servieta.

— Jestine, zâmbeşte el dispreţuitor în timp ce trece pe lângă mine. Jestine îşi poate purta şi singură de grijă.

— Nu e nepoata ta, nu-i aşa? Se opreşte chiar înainte de a deschide uşa glisantă. Atunci cine e?

— Încă nu ţi-ai dat seama? E fata pe care au pregătit-o să-ţi ia locul.

— Cârnaţii ăştia sunt nemaipomeniţi, spune Thomas cu gura plină.

— *Bangheri*[16], îl corectează Justine. Aşa li se spune pe aici.

— De ce Dumnezeu le-aţi spune aşa? întreabă Thomas dezgustat în timp ce înfulecă restul.

— Nu ştiu, râde Jestine. Pur şi simplu aşa le spunem.

Nu prea ascult. Îmi îndes mecanic mâncarea în gură şi încerc să nu mă holbez la Jestine. Zâmbetul ei, râsetele aparent spontane, felul în care l-a cucerit pe Thomas în ciuda suspiciunilor lui iniţiale, toate aceste lucruri se suprapun peste cuvintele rostite de Gideon. Jestine e… drăguţă. Nu ne-a ascuns informaţii, nu ne-a minţit. Nici măcar nu s-a comportat de parcă meritam să fim minţiţi. În plus, pare să ţină la Gideon, deşi desigur, este în primul rând loială Ordinului.

— M-am umflat, declară Thomas. Mă duc să fac un duş. Se ridică de la masă şi apoi ezită, cu o expresie chinuită pe chip. Dar mai întâi o să te ajut să strângi masa.

Jestine râde.

— Du-te, zice şi-i dă o palmă peste mână pentru a o îndepărta de farfurie. O să mă ajute Cas cu spălatul vaselor.

După ce se asigură că vorbeşte serios, Thomas ridică din umeri în direcţia mea şi o ia în sus pe scări.

— Nu pare prea îngrijorat, remarcă Jestine în timp ce strânge farfuriile şi le

duce spre chiuvetă. Şi are dreptate, Thomas nu pare să-şi facă griji. E întotdeauna aşa de… nesăbuit? continuă ea. De când vă cunoaşteţi?

Nesăbuit? Niciodată nu mi-a trecut prin cap că Thomas ar fi nesăbuit.

— De ceva vreme. Poate că încă nu s-a obişnuit cu toate astea.

— Dar tu? Tu te-ai obişnuit?

Oftez şi mă ridic ca să pun gemurile şi jeleul la locul lor în frigider.

— Nu. N-ai cum să te obişnuieşti vreodată.

— Cum e? Vreau să spun, ţi-e frică de fiecare dată?

Stă cu spatele la mine când îmi pune întrebarea. Înlocuitoarea mea îmi cere informaţii. Ca şi cum aş arde de nerăbdare să-i fiu mentor, să o antrenez înainte să îmi expire preavizul de două săptămâni. Mă priveşte peste umăr, în aşteptarea răspunsului.

Inspir adânc.

— Nu. Frică nu e cuvântul potrivit. Doar ţinut mereu în priză. Parcă ai curăţa locul unei crimei. O chestie interactivă.

Chicoteşte. Şi-a legat părul la spate ca să nu-i alunece vreo şuviţă în chiuvetă, şi îi atârnă pe şira spinării într-o funie lungă, roşie-aurie. Mă face să îmi amintesc cum arăta în noaptea în care am ajuns la Londra şi ne-a atacat. S-ar putea să fiu nevoit să o dobor pe fata asta.

— De ce zâmbeşti? mă întreabă.

— Fără motiv. Dar nu ştii deja tot ce e de ştiut despre fantome? Cei din Ordin nu te-au învăţat?

— Am avut parte de câteva întâlniri. Şi dacă va fi cazul, voi şti cum să le nimicesc. Clăteşte o ceaşcă de cafea şi o aşază în uscător. Dar nu am experienţa ta, adaugă în timp ce îşi vâră mâinile în apa plină de clăbuci şi scoate un scâncet.

— Ce-i?

— M-am tăiat la deget, murmură şi ridică mâna ca să-mi arate.

Între prima şi a doua încheietură atârnă ceva şi sângele de un roşu aprins amestecat cu apa îşi croieşte drum spre palma ei. Era un ciob în farfurioara de unt.

— Nu e nimic grav, ţi se pare din cauza apei.

Ştiu asta, dar tot înşfac un prosop şi-i înfăşor degetul în el, apăsând bine. Simt cum îi pulsează tăietura prin ţesătura subţire.

— Unde ţii plasturii?

— Nu e aşa de grav pe cât pare, zice ea. Imediat se opreşte sângerarea. Totuşi, poate că termini tu de spălat vasele. N-aş vrea ca rana să mă usture, rânjeşte Jestine.

— Sigur, rânjesc şi eu.

Cu capul plecat, îşi pipăie rana şi suflă peste ea. Îi adulmec parfumul. Încă o

mai ţin de mână.

Soneria sună ascuţit şi brusc; mă retrag cu o tresărire, aproape târând prosopul după mine. Nu ştiu de ce, dar pentru o clipă creierul meu şi-a închipuit că este Anna, care va scoate uşa din balamale bătând în ea cu pumnii ei cu vene negre ca să mă prindă cu pantalonii în vine. Dar nu facem decât să spălăm vasele. Pantalonii stau bine strânşi pe mine.

Jestine se duce să răspundă şi eu îmi vâr mâinile în apa înspumată, căutând cu grijă ciobul din farfurioara de unt. Nu mă interesează deloc cine a sunat. Tot ce contează este că nu e Anna, şi chiar dacă ar fi, sunt complet nevinovat şi nu fac decât să curăţ tigaia de ouă. Aud însă vocea lui Jestine ridicându-se şi vocea care îi răspunde e una feminină. Pe ceafă mi se zburlesc fire de păr pe care nu ştiam că le am. Întind gâtul şi arunc o privire pe după colţ, la ţanc pentru a o vedea pe Carmel năvălind în vestibul.

Nouăsprezece

— L-ai târât după tine jumătate de glob? bate Carmel din picior indignată. Şi unde l-ai adus? Într-un loc în care nu cunoaşte pe nimeni, nu beneficiază de niciun avantaj? L-ai băgat în cine ştie ce poveste îngrozitoare? Mijeşte ochii. Mi-ai promis că o să ai grijă de el.

— De fapt, Carmel, am spus că…

— Oh, nu-mi pasă ce ai spus!

— Mă rog, mai bine spune-mi cum ai dat de noi? o întreb, şi în sfârşit trage aer în piept.

Dă buzna în casă, un torent în cizme înalte până la genunchi pe care pare că derapează. Aud cum apa de la duş se opreşte brusc la etaj. Sper ca Thomas să nu alunece şi să-şi spargă capul în graba de a coborî la parter. Şi mai sper să nu uite să se înfăşoare într-un prosop.

— Mi-a spus Morfran, zice Carmel. Şi mama ta.

Căldura dar şi răceala au dispărut din vocea ei, dar măcar n-o mai ridică. Ochii îi zăbovesc pe mâinile mele, pe mânecile suflecate şi pe clăbucii de detergent de vase din care apa se scurge pe podea. O mică scenă domestică la care nu se aştepta. Nici vorbă de pericolele la care se aştepta. Îmi şterg repede mâinile pe pantaloni.

Jestine se strecoară înăuntru, atentă să rămână cu spatele la Carmel, o necunoscută pentru ea. E încordată şi gata să sară la bătaie, dacă e cazul. Şi-a învăţat bine lecţiile şi a avut profesori buni. Se mişcă la fel ca mine şi e de două ori mai suspicioasă. Îi prind privirea şi clatin din cap. Carmel nu trebuie să aibă parte de aceeaşi primire ca noi, cu blesteme şi aer extras din plămâni.

— Mi-a zis că te cunoaşte, spune Jestine. Înţeleg că aşa este.

— Sigur că da, zice Carmel de lângă mine şi o măsoară de sus până jos. Îi întinde mâna. Sunt Carmel Jones. Prietena lui Thomas şi Cas.

Îşi strâng mâinile şi nodul din stomacul meu dispare. Jestine e doar curioasă, iar Carmel are ce are cu mine, nu cu ea. Ce ciudat, instinctul îmi spunea că ele două s-ar fi înţeles precum şarpele cu mangusta.

— Pot să îţi iau bagajul? întreabă Jestine arătând spre geanta de voiaj supradimensionată a lui Carmel, un produs de firmă de culoare albă, împodobit cu fermoare şi catarame.

— Sigur, zice Carmel şi i-l întinde. Mersi.

Ne uităm unul la altul şi ne abţinem de la alte comentarii până ce Jestine urcă la etaj şi nu ne mai poate auzi. Mi-e greu să îmi păstrez mina serioasă. Carmel a arborat cea mai reuşită expresie a ei de supărare şi frustrare, însă în realitate ar

vrea să mă îmbrăţişeze. Ştiu asta. În schimb, mă îmbrânceşte atât de tare, încât mă împiedic şi mă prind de braţul canapelei ca să nu cad.

— De ce nu mi-ai spus că plănuiai să ajungi la Londra? mă întreabă ea.

— Am avut impresia că nu voiai să ştii.

Se încruntă.

— Nu voiam să ştiu.

— Atunci ce cauţi aici?

Ne ridicăm privirea în acelaşi timp. Thomas e la jumătatea scărilor. A coborât treptele în tăcere. Mă aşteptasem să tropăie în jos. Şi mă temusem să nu cadă şi să aterizeze la picioarele noastre cu şamponul în păr şi gol puşcă. O urmăresc cu atenţie pe Carmel. Arată fericită, dar genul acela de fericire când ştii că nu ai dreptul să fii fericit.

— Pot să vorbesc cu tine? întreabă ea.

Pulsul i se accelerează în gât în clipa în care îşi muşcă buzele. Însă amândoi îl cunoaştem bine pe Thomas. Nu e el tipul care să lase o fată să traverseze oceanul şi s-o trimită pe urmă pachet acasă.

— Afară, răspunde el şi trece printre noi, îndreptându-se către uşă.

Carmel îl urmează şi eu îmi întind gâtul pe la toate ferestrele în timp ce ei doi dau ocol casei.

— Pare ceva complicat, îmi şopteşte Jestine în ureche. Tresar. E ceva tare neplăcut; toată lumea se furişează în casa asta. Crezi că o să vină şi ea cu noi?

— Da, aşa cred. Şi sper.

— Atunci ei doi ar face bine să-şi rezolve treburile. Dramele, angoasele şi deciziile proaste sunt ultimul lucru de care avem acum nevoie.

Îşi încrucişează braţele la piept şi se întoarce în bucătărie pentru a termina de strâns ce a rămas de la micul dejun.

Ar trebui probabil s-o întreb cu ce anume ne vom confrunta, însă Thomas şi Carmel au dispărut din raza mea vizuală. Venirea lui Carmel m-a luat prin surprindere. E ceva aproape supranatural, o bucată de Thunder Bay lipită pe tablou. După cele ce îmi spusese în ziua aceea la mine în dormitor, crezusem că o pierdusem definitiv. Că alesese o viaţă pe care Thomas şi cu mine nu vom putea să o avem niciodată. Mă bucurasem pentru ea. Însă în timp ce o urmăresc din ochi pe Jestine în bucătărie, o piatră mi se ia de pe inimă şi constat cu uşurare că oamenii de care mi-ar fi greu să mă despart au aceeaşi dificultate când vine vorba de mine.

Mă uit pe fereastră; dacă mă aplec suficient de mult spre stânga, îi pot zări în colţul vestic al casei, cel care dă în curtea din spate. E o scenă plină de intensitate: contact vizual direct, mâini care gesticulează. Numai că, fir-ar să fie, nu ştiu să citesc pe buze.

— Eşti ca o babă ahtiată după bârfe, glumeşte Jestine. Ia-ţi nasul de pe geam şi vino să mă ajuţi cu vasele. Îmi vâră un burete în mână. Tu speli, eu şterg.

Spălăm în tăcere vasele preţ de un minut şi rânjetul se adânceşte pe faţa ei. Presupun că îşi închipuie că încerc să trag cu urechea la ceea ce vorbesc Thomas şi Carmel.

— Ar trebui s-o luăm din loc dimineaţa devreme, zice ea. Avem un drum lung de făcut cu trenul şi pe urmă de mers mult pe jos. O călătorie de două zile.

— Spre ce, exact?

Întinde mâna după o farfurie.

— Nu *exact.* Ordinul nu are un punct anume fixat pe hartă. E undeva în Scoţia, în Highlands. În partea de vest, la nord de Loch Etive.

— Deci înţeleg că ai mai fost acolo? Iau tăcerea ei drept răspuns afirmativ. Atunci explică-mi ce căutăm acolo.

— Nu ştiu. Mulţi pini şi poate vreo două ciocănitori.

Ce e cu ea, a devenit brusc maliţioasă? Iritarea creşte în mine şi mi se întinde pe braţ, începând cu degetele vârâte în apa fierbinte şi terminând cu maxilarul încleştat.

— Detest să spăl vasele, o informez. Şi urăsc ideea de a fi târât de colo-colo prin Scoţia de o persoană pe care abia am cunoscut-o. Ordinul vrea să mă pună la încercare. Măcar ai putea să-mi spui în ce fel o vor face.

Jestine e deopotrivă surprinsă şi impresionată.

— Zău aşa, continui eu. E destul de limpede. Din ce alt motiv n-am plecat împreună cu Gideon? Deci despre ce este vorba? Sau poate că nu ai voie să îmi spui?

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? zice ea şi aruncă nervoasă cârpa de vase pe blatul de bucătărie. Eşti aşa de transparent. Se apleacă şi mă studiază mai de aproape. Provocarea te stârneşte. La fel şi încrederea că vei trece testul.

— Lasă vrăjeala, Jestine.

— Nu-i nicio vrăjeală, *Theseus Cassio.* Nu pot să-ţi spun pentru că nu ştiu. Se întoarce cu spatele la mine. Nu eşti singurul supus testelor. Tu şi cu mine suntem la fel. Am ştiut asta de la început. Numai că n-am ştiut cât de mult semănăm.

După o oră Thomas şi Carmel se întorc în casă şi mă găsesc tolănit pe canapeaua din livingul lui Gideon, butonând între canalele BBC1 şi BBC2. Carmel se aşază lângă mine, iar Thomas pe un scaun. Arată stânjeniţi, inconfortabil reconciliaţi, ca un machiaj care nu s-a lipit încă de faţă. Dintre ei doi, Carmel arată mai obosită, dar e posibil să fie doar efectul decalajului de fus orar.

— Deci cum rămâne? întreb. Suntem din nou o mare familie fericită?

Mă privesc amândoi cu acreală. Pesemne că remarca mea nu a sunat aşa precum intenţionasem.

— Cred că mă aflu în perioada de probă, zice Carmel.

Arunc o privire spre Thomas. Pare fericit, dar prudent. Adică exact aşa cum ar trebui să fie. Încrederea i-a fost zdruncinată. În minte mi se învălmăşesc fraze ciudate. Îmi vine să-mi încrucişez braţele şi să rostesc chestii gen: „Nu te întoarce dacă n-ai de gând să rămâi!" sau: „Dacă îţi închipui că nu s-a schimbat nimic, află că te înşeli." Probabil însă că Thomas le-a rostit deja. Nu eu am fost iubitul lui Carmel. Şi nu ştiu de ce aş vrea să pot să ţip şi eu la ea.

Iisuse. Am devenit un fel de a cincea roată la căruţă.

— Ce este, Cas? se încruntă Thomas.

— Mâine plecăm, îi răspund. Ca să ne întâlnim cu Ordinul bla-bla-bla.

— Ce Ordin? întreabă Carmel.

Tac şi Thomas intervine şi îi oferă el explicaţiile. Ascult, dar numai pe jumătate, chicotesc la pronunţiile lui şi furnizez date suplimentare atunci când mi se cer.

— Călătoria va fi un test, le spun eu. Şi cred că nu ultimul.

Comentariul lui Jestine cum că îmi plac provocările îmi tot răsună în cap. Cum adică îmi plac? Ce ar putea să-mi placă? Şi totuşi îmi plac oarecum, şi exact din motivele descrise de ea. Şi dacă stai să te gândeşti, chestia asta este cam bizară.

— Hai să facem o plimbare, le propun.

Thomas şi Carmel se ridică şi schimbă o privire. Au sesizat vibraţia de rău augur.

— Dar să fie o plimbare scurtă, te rog, mormăie Carmel. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea de am plecat la drum în cizmele astea.

Soarele a răsărit şi cerul e senin. Ne îndreptăm spre crâng, la adăpost de ochii curioşilor.

— Bun, deci ce se petrece? întreabă Thomas când ne oprim.

— Gideon mi-a zis ceva înainte să plece. Ceva despre Ordin şi Jestine. Mă foiesc, deloc în largul meu. Pare aşa de imposibil. Mi-a spus că Jestine a fost pregătită să-mi ia locul.

— Ştiam eu că nu trebuie să ai încredere în ea, exclamă Thomas. Se întoarce spre Carmel. Am ştiut de când l-a blestemat acolo, pe alee.

— Uite ce-i, faptul că au pregătit-o pentru asta nu înseamnă că Jestine va încerca să mă înlocuiască. Nu ea este problema. Putem avea încredere în ea. Thomas crede că mi-a luat Dumnezeu minţile. Carmel e mai rezervată. Sau mă rog, cred că putem avea, continui. Mai bine zis, să sperăm că este demnă de încrederea noastră. Mâine o să ne ducă în Scottish Highlands.

Carmel îşi dă capul pe spate.

— Nu-i cazul să te maimuţăreşti când rosteşti „Scottishhighlands”. Ştii la fel de bine ca şi noi că nu-i de glumit. Cine sunt oamenii ăştia? În ce bucluc vrei să ne bagi?

— Nu ştiu. Tocmai asta este problema. Dar nu mă aştept să se bucure la vederea mea.

Puţin spus. Totuşi nu-mi ies din cap spusele lui Jestine la ieşirea din capela de la Turnul Londrei şi felul reverenţios în care se uită la pumnal. În ochii acestor oameni, eu am comis sacrilegii.

— Dacă Ordinul doreşte ca Jestine să-ţi preia îndatoririle, atunci cu tine cum rămâne? întreabă Carmel.

— Habar n-am. Încerc să mă amăgesc cu ideea că respectul lor faţă de pumnal se extinde, măcar parţial, şi asupra urmaşilor războinicului. Mă uit la Thomas. Însă când vor afla ce vreau să fac cu Anna, nu vor fi de acord. Nu ar strica să avem de partea noastră reţeaua de voodoo a lui Morfran.

Thomas dă din cap aprobator.

— O să vorbesc cu el.

— Şi după aia ar trebui să rămâneţi amândoi aici, acasă la Gideon, şi să mă aşteptaţi. El o să-mi păzească spatele. Nu vreau să vă amestecaţi în toată tărăşenia asta.

Pălesc amândoi. Carmel îşi vâră mâna tremurândă în mâna lui Thomas.

— Cas, zice ea blând, fixându-mă din ochi. Taci din gură.

Douăzeci

Călătoria cu trenul pare să dureze la nesfârşit. Fapt care n-are sens. Ar trebui să am senzaţia că e prea scurtă şi totodată prea din scurt, nervii mei ar trebui să fie întinşi la maximum şi să mă întreb fără încetare ce mama naibii voi găsi la capătul drumului. Discursurile de avertizare rostite de mama, de Morfran şi de Gideon mi se derulează continuu în urechi. Îl aud şi pe tata: îmi repetă că a nu te teme este impardonabil. Teama e cea care te ţine în priză, care te face să te agăţi de viaţă, aşa îmi spunea. Bătăile rapide ale inimii te fac să nu uiţi asta. Este probabil unicul său sfat pe care nu l-am urmat. După moartea lui, am avut totuşi parte de momente în care mi-a fost teamă. În plus, atunci când îmi amintesc de tata, nu-mi place să mă gândesc că a murit cu frica în oase.

Afară peisajul constă doar din întinderi verzi mărginite de copaci. Suntem la ţară şi totul în jur s-a păstrat rural. Dacă aş vedea o căruţă pe unul din câmpurile astea, nu m-aş mira deloc. Este un spaţiu atât de vast, încât pare să nu se mai termine. După ce am plecat din gara Kings Cross, oraşul a dispărut rapid în urma noastră.

Stau lângă Jestine, care s-a închis în sine şi e încordată ca un arc. Probabil că asta a aşteptat toată viaţa. Să mă înlocuiască. Chestie care îmi stă în gât. Dar dacă acesta ar fi preţul pentru salvarea Annei, aş fi dispus să-l accept? Dacă atunci când vom ajunge acolo, tot ce-mi vor cere va fi să-i înmânez politicos pumnalul tatei lui Jestine, oare o voi face? Nu ştiu. Nu am crezut niciodată că nu voi şti dinainte ce o să fac într-o asemenea situaţie.

De partea cealaltă a compartimentului, Carmel şi Thomas stau unul lângă celălalt. Din când în când mai schimbă câte o vorbă, dar în majoritatea timpului se uită pe fereastră. De la întoarcerea lui Carmel ne prefacem toţi trei, încercând să reînviem vechea dinamică dintre noi, care a fost în mod evident stricată. Vom continua totuşi să încercăm, până ce totul va fi în regulă.

Mintea îmi fuge la Anna şi imaginea ei năvăleşte cu atâta forţă în simţurile mele, încât aproape că-i zăresc reflecţia în geam. Mă forţez să clipesc din ochi ca s-o înlătur.

— De ce nu vrei să te gândeşti la ea? mă întreabă Thomas.

Tresar. Acum e aşezat în spatele meu, aplecat peste despărţitoarea dintre scaune. Zgomotul roţilor de tren e de vină, de asta nu l-am observat când s-a mişcat. Carmel s-a întins pe banchetă, iar lângă mine Jestine s-a culcat şi ea, făcută ghem, cu capul rezemat pe geanta de voiaj.

— Doar pentru ea suntem aici, zice Thomas. Şi atunci de ce te simţi vinovat?

Îmi mijesc ochii spre el. Are obiceiul enervant să îmi citească gândurile în cele

mai nepotrivite momente.

— Carmel va avea o viaţă insuportabilă.

— Carmel a descoperit o cale ca să mă blocheze în mare parte. Nu şi tu, ridică Thomas din umeri. Deci ce se întâmplă?

— Nu ştiu, oftez eu. Probabil că mă simt vinovat pentru că atunci când mă gândesc la Anna de obicei îmi ies din cap o grămadă de lucruri.

— Ca de exemplu?

Ştie foarte bine că n-am niciun chef să discut despre asta. Fiindcă abia dacă reuşesc să-mi pun gândurile în ordine.

— N-ai vrea să mă laşi în pace cu toate tâmpeniile care îmi trec aiurea prin cap şi să te mulţumeşti să-mi citeşti gândurile?

— Asta ar însemna să-mi curgă nasul tot timpul, rânjeşte el. Hai… vorbeşte!

De parcă ar fi aşa simplu. Cuvintele mi s-au îngrămădit în gât şi dacă deschid gura, o să se reverse.

— Bine, dacă aşa vrei. Să vorbim, de pildă, despre Obeahman. Dacă nu mă înşel, e şi el acolo, cu Anna. Şi n-am uitat niciunul din noi cum m-a bătut măr ultima dată. Iar acum o sfârtecă pe ea. În al doilea rând, cu ce plan machiavelic o să mă prezint în faţa Ordinului? Jestine mi-a spus că va trebui să plătesc un preţ, şi sigur nu m-a minţit. Şi pe urmă mai e şi încercarea asta în care ne-am vârât cu toţii orbeşte.

— N-avem de ales, zice Thomas. Ceasul ticăie. Prudenţa a devenit un lux.

Pufnesc pe nări. Dacă prudenţa a devenit un lux pentru mine, atunci aşa să fie. Sunt dispus să plătesc. Thomas şi Carmel nu se află însă în aceeaşi situaţie, dar s-ar putea să fie târâţi alături de mine în povestea asta urâtă.

— Ascultă, zice Thomas. Suntem în ceaţă. Poate chiar în bezna cea mai adâncă, dacă preferi exprimările dramatice, zâmbeşte el. Dar nu te simţi vinovat la gândul că te bucuri că o vei revedea. Şi *eu* mă bucur.

În ochii lui nu se citeşte nicio îndoială. E ferm convins că planul va merge şnur şi totul se va termina cu bine. Ca şi cum ar fi uitat câţi oameni au murit din vina mea toamna trecută.

Am schimbat trenul la Glasgow şi într-un târziu am ajuns la Loch Etive, un nesfârşit luciu de lac albastru în care cerul se reflectă straniu de nemişcat. În timp ce traversam lacul spre malul nordic, nu am putut să-mi scot din cap imaginea adâncimii de sub vapor, ideea că reflecţia cerului şi norilor masca în fapt o lume întreagă de întuneric, grote şi creaturi acvatice. Mă bucur când debarcăm şi simt pământul sub picioare. Ne aflăm într-o zonă plină de muşchi de pădure, iar aerul umed îmi curăţă plămânii. Peste umăr simt totuşi şi acum prezenţa lacului, nemişcat şi sinistru. Prefer Lacul Superior, cu valurile şi

furtunile lui. Măcar el nu-şi ţine ascunsă violenţa.

Jestine şi-a scos telefonul din rucsac. Şi-l verifică periodic pentru a vedea dacă nu a primit vreun SMS de la Gideon, deşi în realitate nu se aşteaptă să primească. „Telefoanele mobile nu prea au acoperire în nordul ţării”, aşa ne-a spus. Îşi închide celularul, îşi roteşte capul şi se întinde ca să se dezmorţească după orele petrecute în tren dormind încolăcită sub forma literei Q. Şi-a lăsat părul să cadă pe umeri. Suntem cu toţii îmbrăcaţi comod, cu pantofi sport în picioare şi rucsacuri fixate pe spinare, şi arătăm ca nişte excursionişti oarecare, des întâlniţi, din câte am înţeles, pe aici. Singurul lucru care ne diferenţiază de ei este anxietatea de pe feţele noastre, aerul de străin-într-un-loc-străin pe care îl degajăm. Eu unul sunt obişnuit să mă descurc în locuri noi. Dumnezeu ştie cât de des m-am mutat. Dar poate că rădăcinile pe care le-am plantat în Thunder Bay m-au mai înmuiat. Nu ajută nici faptul că sunt nevoit acum să mă bazez în întregime pe Jestine, însă nu am avut de ales. Totuşi trebuie să recunosc faptul că se descurcă de minune cu Thomas şi Carmel: reuşeşte să-i facă să uite de ceea ce ne aşteaptă spunându-le poveşti locale pline de culoare. Ne vorbeşte despre eroi vechi şi ogari fideli stăpânilor, despre tipul din *Braveheart*[17] şi locurile în care se întâlnea cu aliaţii săi. Când ne oprim la un pub să luăm burgeri şi cartofi prăjiţi, îmi dau seama că m-a făcut şi pe mine să-mi iau gândul de la toate problemele.

— Mă bucur că v-aţi împăcat, spune Jestine uitându-se peste masă la Carmel şi Thomas. Sunteţi un cuplu simpatic.

Carmel zâmbeşte şi-şi aranjează părul, strâns într-o coadă de cal elegantă.

— Nah, zice ea dându-i un ghiont cu umărul lui Thomas. Tipul ăsta drăguţ nu e de nasul meu.

Thomas rânjeşte, îi ia mâna şi i-o sărută. Cum abia s-au împăcat, sunt dispus să le trec cu vederea aceste manifestări de afecţiune în public.

Jestine rânjeşte şi ea, apoi răsuflă adânc.

— Am putea să rămânem aici peste noapte şi să pornim la drum mâine-dimineaţă. La etaj sunt camere de închiriat şi ne aşteaptă un drum lung. Ridică din sprâncene spre Thomas şi Carmel. Cum vreţi să stăm? Voi doi într-o cameră şi eu cu Cas în cealaltă? Sau fetele cu fetele şi băieţii cu băieţii?

— Băieţii cu băieţii, mă grăbesc eu să răspund.

— OK. Mă întorc într-un minut.

Jestine se ridică de la masă ca să facă aranjamentele şi mă lasă cu prietenii mei, rămaşi cu gura căscată.

— Ce-a apucat-o? întreabă Carmel.

— Cum adică ce-a apucat-o?

Ca de obicei, nu prea am succes atunci când vreau să fac pe prostul.

— Se întâmplă ceva aici de care nu ştiu eu? gesticulează Carmel în direcţia lui Jestine. Nu, imposibil, îşi răspunde ea singură, dar continuă să o măsoare din ochi pe Jestine şi să aprecieze cât este de atrăgătoare.

— Sigur că nu, îi întăresc eu spusele.

— Sigur că nu, repetă şi Thomas ca un ecou. Cu toate că, îşi mijeşte el ochii, Cas are o slăbiciune pentru fetele capabile să-l bată măr.

Izbucnesc în râs şi arunc cu un cartof în el.

— Jestine nu m-a bătut măr. Şi spune-mi, Carmel n-ar fi în stare să te bată măr pe tine?

Zâmbim toţi trei şi, cu inimile ceva mai uşoare, continuăm să mâncăm. Totuşi, când Jestine se întoarce la masă, îi ocolesc privirea, ca să mă fac şi mai bine înţeles.

Este beznă când deschid ochii. Încăperea nu e practic luminată, doar nişte dâre slabe albăstrii se strecoară prin fereastră. Thomas sforăie în patul de lângă mine, dar nu cât să zguduie pereţii. Nu el m-a trezit din somn. Şi nici n-am avut vreun coşmar. Nu simt adrenalina pulsându-mi în vene, şi nici furnicături pe spinare sau picior. Şoapte. Îmi amintesc nişte şoapte, dar nu pot să le separ de vis sau de sunetul care m-a făcut să mă deştept. Ochii îmi fug spre fereastră şi către lacul de afară. Dar nu el este vinovatul. N-are cum. Doar n-o să iasă din maluri şi să urce aici, după noi, oricâte fiinţe a înecat de-a lungul timpului.

Probabil că de vină sunt gândurile care mă frământă. Şi totuşi picioarele mi se mişcă fără voie; cobor din pat, îmi trag pe mine blugii şi scot pumnalul de sub pernă. *Urmează-ţi instinctul* este crezul care m-a ajutat până acum cel mai mult, şi instinctul îmi spune că există un motiv pentru care m-am trezit brusc în mijlocul nopţii. Şi de aceea nu mă deranjează câtuşi de puţin podeaua rece pe care păşesc cu picioarele goale.

Deschid uşa camerei. Holul este complet cufundat în tăcere. Asta nu se întâmplă aproape niciodată; întotdeauna există un zgomot, scârţâitul construcţiei care se mişcă pe fundaţie, bâzâitul îndepărtat al unui frigider. Însă în clipa asta nimic nu se aude şi pare că clădirea s-a ascuns sub o manta.

Lumina nu e suficientă. Deschid ochii larg, dar nu pot cuprinde totul cu privirea şi nu îmi amintesc, de când am urcat, decât vag dispunerea camerelor pe hol. Thomas şi cu mine am cotit de două ori la stânga. Carmel şi Jestine au mers mai departe; camera lor e după colţ. Pumnalul se mişcă în palma mea; lemnul mi se lipeşte de piele.

Aud un ţipăt şi mă reped în direcţia sunetului. Carmel e cea care strigă după mine. După care, la fel de brusc, zgomotul încetează. În clipa în care nu-i mai aud vocea, adrenalina mă împinge de la spate. În două secunde sunt pe pragul

uşii lor; o găsesc deschisă şi mijesc ochii ca să mă apăr de lumina veiozei de pe noptiera lui Jestine.

Carmel s-a dat jos din pat şi s-a ghemuit la perete. Jestine e tot în pat, dar în şezut. Stă cu ochii fixaţi pe ceva din cameră şi buzele i se mişcă rapid. Rosteşte o incantaţie în limba galeză şi vocea îi iese uniformă şi plată din gâtlej. În mijlocul încăperii se află o femeie îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lungă şi albă. O claie de păr blond-alb i se revarsă în bucle pe umeri şi mai jos, pe spate. E moartă, fără umbră de îndoială. Are pielea mai mult purpurie decât albă, cu adâncituri mari în ea, ca nişte riduri, numai că femeia nu e bătrână, şi e zbârcită, de parcă ar fi fost lăsată să putrezească într-o cadă de baie.

— Carmel, spun şi întind mâna spre ea.

Mă aude dar nu reacţionează; probabil că nu se poate mişca din cauza şocului. Vocea lui Jestine creşte treptat în intensitate şi fantoma se ridică de la podea. Şi-a dezgolit dinţii şi cu fiecare clipă se enervează tot mai tare. Se zvârcoleşte şi începe să împrăştie apă rău mirositoare. Carmel scoate un scâncet şi-şi acoperă faţa cu braţele.

— Cas! Nu mai pot s-o reţin mult timp, zice Jestine, şi în clipa următoare vraja se rupe şi fantoma se repede spre pat.

Nu stau pe gânduri, arunc pumnalul. Pleacă din mâna mea şi se izbeşte de pieptul ei cu un zgomot sec, *trosc,* ca de copac despicat. Şi fantoma cade la podea.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Thomas şi năvăleşte pe la spatele mele, grăbindu-se spre Carmel.

— Bună întrebare, îi răspund şi fac un pas înăuntru pentru a închide uşa în urma mea.

Jestine stă aplecată peste marginea patului şi se holbează la cadavru. Înainte să apuc să zic ceva, întinde mâna şi îl răsuceşte cu faţa în sus şi cu mânerul pumnalului iţindu-se drept din piept.

— N-ar trebui să se… dezintegreze sau aşa ceva? mă întreabă înclinându-şi capul pe umăr.

— Uneori explodează, îi răspund, iar ea se dă iute înapoi. Era deja eviscerată, îi explic, dar când am înfipt pumnalul în ceea ce mai rămăsese, măruntaiele au… ţâşnit afară. Dar nu s-au fărâmat în bucăţi.

— Câh! se strâmbă Jestine.

— Cas, zice Carmel şi clatină din cap.

Tac, dar adevărul e că dacă se aştepta la chestii delicate, atunci nu ar fi trebuit să ne însoţească. Mă apropii de cadavru. Ochii nu mai sunt vizibili; fie au dispărut, fie au căzut înapoi în interiorul craniului. E o imagine scârboasă – pielea putrezită şi felul în care străluceşte de parcă tocmai ar fi fost scoasă din

apă, dar cu nimic mai rea decât altele văzute. Dacă asta este în concepţia Ordinului o încercare, atunci mi-am făcut griji degeaba. Împung fantoma cu degetele de la picioare, aşa, de probă. Nu mai e decât o cochilie. Se va dezintegra în felul ei propriu, şi dacă nu, presupun că nimic nu ne va împiedica să o cărăm pe spinare şi să o aruncăm în lac.

— Ce s-a întâmplat? o întreb pe Jestine.

— A fost ceva ciudat, îmi răspunde. Dormeam şi dintr-odată m-am trezit. Ceva se mişca prin cameră. Şi pe urmă s-a aplecat peste patul lui Carmel. Dă din cap înspre Carmel, care stă în picioare lângă uşă, cu braţul lui Thomas petrecut pe după umeri. Aşa că am început să rostesc o vrajă, continuă Jestine.

Mă uit către Carmel, pentru confirmare. Ridică din umeri.

— Când m-am trezit, am văzut-o lângă pat. Şi Jestine rostea ceva. Totul s-a petrecut foarte repede, spune Carmel şi se reazemă de Thomas.

— Ce incantaţie ai rostit? întreabă Thomas.

— Nimic special, o vrajă galeză pe care o ştiu de când eram mică, ridică din umeri Jestine. Nu pe asta îmi planificasem s-o folosesc, dar a fost prima care mi-a venit atunci în minte.

— Cum adică nu pe ea îţi planificaseşi s-o rosteşti? De ce îţi propuseseşi să rosteşti o incantaţie? o întreb.

— Păi nu-mi propusesem, mă rog, nu tocmai. Ştiam că locul ăsta este bântuit, dar n-aveam cum să ştiu dacă stafia o să-şi facă apariţia. Aşa că atunci când am trecut pragul am spus câteva vorbe, ca s-o ademenesc încoace, după care m-am culcat şi am sperat că o să se arate.

— Eşti complet ţicnită? ţipă Thomas.

Ridic mâna şi-i fac semn să vorbească mai încet. Thomas îşi ţuguie buzele şi se holbează la mine.

— Vrei să zici că ai făcut-o intenţionat? o întreb.

— M-am gândit că ar fi un bun prilej pentru a exersa. Şi recunosc, eram curioasă. Am fost învăţată cum să folosesc pumnalul, dar nu l-am văzut niciodată în acţiune.

— Data viitoare când te mai roade curiozitatea, ai face bine să-ţi previi colega de camera, se răsteşte la ea Carmel.

Thomas o sărută pe vârful capului şi o strânge şi mai tare la piept. Mă uit la cadavru. Mă întreb cine a fost. Dacă era o fantomă pe care ar fi trebuit s-o extermin. Jestine stă nepăsătoare la căpătâiul patului. Îmi vine să o strâng de gât până când ochii i-ar ieşi din orbite pentru că pune lumea în pericol. În schimb, întind mâna ca să scot pumnalul din pieptul fantomei. Când degetele mele strâng mânerul, şovăie, iar stomacul meu face un mic salt atunci când sunt nevoit să îl smucesc pentru a scoate lama din oase.

Cuţitul alunecă afară, acoperit cu o dâră slabă de sânge purpuriu. Când lama se curăţă, rana se măreşte, îndepărtând pielea încreţită în straturi şi străpungând falsa ţesătură a cămăşii de noapte. Pielea se lipeşte de oase, oasele se înnegresc şi apoi se transformă în praf; muşchii, tendoanele, hainele şi părul dispar în cinci secunde.

— Să nu-mi mai pui prietenii în pericol! îi spun.

Jestine îşi încrucişează privirile cu mine, sfidătoare ca de obicei. După câteva secunde, dă din cap şi-i cere scuze lui Carmel. Însă în acele câteva secunde mi-am dat seama ce gândeşte. Şi anume că sunt un ipocrit.

Douăzeci şi unu

Mutăm lucrurile fetelor la noi în cameră, dar după aceea nimeni nu mai adoarme. Thomas şi Carmel stau aşezaţi pe patul lui, cuibăriţi unul în altul şi fără să spună mare lucru. Jestine se vâră în patul meu, iar eu petrec ultimele ore ale nopţii la fereastră, pe un scaun, zgâindu-mă la suprafaţa neagră a lacului.

— Aruncarea aia a fost de milioane, mă complimentează la un moment dat Jestine, probabil în încercarea de a face pace.

Scot un soi de mârâit afirmativ, încă nepregătit să port o discuţie cu ea. Cred că ar fi adormit la loc dacă nu s-ar fi simţit vinovată văzând cât de tulburată este Carmel. De cum se luminează de ziuă, începem cu toţii să ne pregătim de plecare.

— Camerele sunt deja plătite, spune Jestine îndesându-şi pijamaua în rucsac. Presupun că putem lăsa cheile la bar şi să o luăm din loc.

— Eşti sigură că până seara o să ajungem să ne întâlnim cu cei din Ordin? o întreabă Carmel aruncând o privire afară la întinderea de ceaţă şi copaci.

E foarte întuneric, nu se zăreşte nimic altceva şi peisajul pare nesfârşit.

— Da, ăsta-i planul, răspunde Jestine în timp ce ne punem cu toţii rucsacurile în spate.

Coborâm scările, încercând să facem cât mai puţin zgomot. Presupun că nu e cazul să ne străduim aşa de tare, având în vedere tărăboiul pe care l-am făcut la trei dimineaţa. Mă aşteptasem să se aprindă toate luminile şi hangiul să năvălească pe uşă afară cu o bâtă de baseball în mână. Numai că în ţara asta nu se joacă baseball. Atunci poate o bâtă de crichet sau un băţ mare, ştiu şi eu?

La baza scărilor întind mâna, pregătit să las cele două seturi de chei pe tejghea, lângă casa de marcat.

— Sper că n-aţi spart nimic azi-noapte.

Vocea răsună atât de neaşteptat, încât Thomas alunecă pe ultimele trepte şi e nevoie ca Jestine şi Carmel să îl prindă. Este proprietara hanului, o femeie solidă, cu păr cenuşiu-închis şi îmbrăcată într-o cămaşă din bumbac. Stă în spatele barului, holbându-se la noi în timp ce şterge paharele cu un prosop alb.

Mă apropii de bar şi-i întind cheile.

— Nu, îi răspund. N-am spart nimic. Îmi cer scuze dacă v-am trezit din somn. Prietena noastră a avut un coşmar şi a reacţionat exagerat.

— A reacţionat exagerat, repetă femeia, dându-şi capul pe spate. Ia cheile, de fapt le înşfacă, practic mi le smulge din mână. Mormăie pe un ton jos; vorbeşte în dialect, cu accent pronunţat, şi scobitoarea care i se iţeşte din colţul gurii îi face vorbele şi mai de neînţeles. Ar trebui să vă taxez pentru încă o noapte,

spune ea. Pentru eforturile suplimentare pe care va trebui să le facem de acum încolo.

— Ce eforturi suplimentare? o întreb.

— Toate hanurile scoţiene au nevoie de o stafie, îmi răspunde punând jos un pahar pentru a se ocupa de altul. De o poveste de spus turiştilor. De nişte paşi pe holuri în toiul nopţii. Mă sfredeleşte din priviri. Presupun că de acum încolo va trebui să fac toate astea singură.

— Îmi pare rău, îi spun, şi chiar vorbesc serios.

Scrâşnesc din dinţi şi îmi înăbuş cu greu impulsul de a mă răsuci pentru a mă uita la Jestine. Ştiu însă că asta nu ar rezolva nimic. Jestine ar clipi din ochi, nevinovăţia întruchipată, convinsă că totul e în regulă. Nu-mi place ideea de a mă ţine după ea într-o ţară care îmi e nefamiliară. Mai ales că este suficient de şireată, încât să mă determine să-mi încalc propriile reguli.

— Ce naiba a fost asta? întreabă Thomas când ieşim din han. Cum de a ştiut proprietăreasa?

Nu îi răspunde nimeni. Eu unul n-am idee. Locul ăsta e tare ciudat. Oamenii se uită la tine clipind rar şi au cu toţii o afinitate cu magia, de parcă ar fi veri de-ai doilea cu Merlin[18]. Hangiţa era o femeie obişnuită, şi totuşi parcă vorbisem cu un hobbit. Acum, afară, până şi răcoarea din aer pare ciudată şi siluetele negre ale copacilor par prea întunecate. Totuşi nu avem ce altceva să facem decât să o urmăm pe Jestine, iar ea ne conduce pe un drum pavat cu pietre de forme neregulate, unde ne umplem sticlele cu apă de la o fântână, iar mai apoi pe o cărare cu pietricele şi prundiş care străbate pădurea.

După ce pornim zdravăn la drum iar soarele se ridică în sfârşit pe cer, vizibil printre coroanele copacilor, lucrurile par mai clare. Înaintăm fără probleme pe o potecă bine întreţinută, printre câteva dealuri cu pante domoale. Pe lângă noi trec grupuri mici de excursionişti care se întorc la lac sau merg mai departe. Sunt cu toţii veseli, bronzaţi şi normali, echipaţi în haine sport şi cu şepci kaki pe cap. Păsări şi mamifere mici mişună printre tufişuri şi crengi şi Jestine ni le arată pe câteva dintre cele mai frumos colorate. Când ne oprim pentru prânzul constând din batoane de fructe şi cereale, până şi lui Carmel i-a revenit culoarea în obraji.

— Mai avem câteva ore de mers pe poteca asta, apoi ieşim de pe ea şi traversăm pădurea, zice Jestine.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

— Că după o jumătate de zi pe potecă, vom vedea semnul.

— Ce semn?

Ridică din umeri şi Thomas, Carmel şi cu mine schimbăm priviri între noi. Carmel întreabă dacă e vorba despre Ordin, deşi eu ştiu că nu la el se referă

Jestine. Nu ştie nici ea în ce va consta semnul.

— Dar ai spus că ai mai fost pe aici, zic, iar ea cască ochii mari şi nevinovaţi. Ai spus că ştii drumul, insist eu.

— Nu, n-am spus asta. Am fost în vizită la Ordin, dar nu ştiu cu exactitate cum să ajung acolo, şi mai ales nu pe jos, spune ea şi muşcă dintr-un baton cu cereale al cărui crănţănit aduce cu zgomotul scos de nişte oase rupte.

Dau filmul înapoi. Are dreptate, Gideon e cel care mi-a spus că Jestine cunoaşte drumul. Însă probabil că voise să spună că i se explicase despre el, nu că îl parcursese efectiv.

— Cum se poate să fi fost acolo şi să nu ştii unde e? Practic nu acolo ai fost crescută? o întreb.

— Am fost crescută de părinţi, ridică ea din sprâncene. Am fost de câteva ori acolo, dar de fiecare dată legată la ochi.

Thomas şi cu mine ne uităm unul la altul, amândoi convinşi că suntem traşi pe sfoară.

— E o tradiţie, ne explică Jestine observându-ne privirea. Nu toată lumea o încalcă, adaugă, şi n-am nevoie să o întreb la ce face aluzie.

— Jestine, ceea ce ai făcut la han a fost o porcărie.

— Zău? Femeia era moartă şi pumnalul a exterminat-o. E foarte simplu, ridică ea din umeri.

— Nu e deloc simplu, replic eu. Fantoma aia probabil că n-a făcut rău celor vii în viaţa ei de după moarte.

— Şi ce dacă? Nu avea ce căuta la han. Era moartă. Şi nu te mai holba la mine de parcă mi s-ar fi spălat creierul. Nu deţii adevărul absolut şi nu eşti moralitatea întruchipată.

— Dar nu te întrebi unde ajung fantomele exterminate? zice Thomas în încercarea de a readuce conversaţia la normal, pentru că mie-mi vine să-i arăt degetul sau să scot limba la ea.

— Pumnalul le trimite acolo unde le este locul, răspunde iritată Jestine.

— Cine ţi-a spus asta? Ordinul?

Ne înfruntăm din ochi. O să o fac să-şi mute privirea prima, chiar dacă ar fi să mi se usuce globurile oculare.

— Ia staţi aşa! zice Carmel. Să revenim la ceea ce ne interesează pe moment. Vreţi să spuneţi că nu ştim încotro mergem? Se uită în jur; expresiile goale de pe feţele noastre îi confirmă bănuiala. Deci se presupune că trebuie să părăsim poteca asta marcată şi bine întreţinută ca să traversăm aiurea o pădure?

— Există un semn! răspunde calmă Jestine.

— Ce fel de semn? Un steguleţ sau ce? Nu sunt dispusă să orbecăi printre copaci, fără o cărare şi fără marcaje după care să mă ghidez. Se răsuceşte spre

mine. Azi-dimineaţă te-ai uitat pe fereastră. Ai văzut că pădurea se întinde pe mile întregi. N-avem nici măcar o busolă la noi. Uite aşa mor oameni.

Are dreptate. Sunt oameni care mor aşa. Mai mulţi decât ne-am imagina noi. Dar Gideon ştie că venim. Dacă nu apărem la timp, va trimite pe cineva să ne caute. În plus, simt instinctiv că *nu* ne putem rătăci. Mă uit la Jestine şi văd că şi ea crede la fel. Dar cum aş putea să îi explic asta lui Carmel?

— Thomas, ai fost înscris în clubul cercetaşilor? îl întreb. Mijeşte ochii. Sigur că n-a fost. Uite ce-i, dacă vreţi, voi doi puteţi să vă întoarceţi la han; e simplu, o luaţi înapoi pe potecă.

Thomas se încordează, dar Carmel îşi încrucişează braţele peste piept.

— Nu plec nicăieri, anunţă ea încăpăţânată. M-am gândit doar să subliniez că ceea ce facem este o prostie şi că foarte probabil vom muri cu toţii.

— OK, am înţeles, zic eu în timp ce Jestine zâmbeşte.

Un zâmbet care mă face să mă simt din nou în largul meu. Jestine nu este ranchiunoasă din fire; chiar dacă nu eşti de acord cu ea, nu înseamnă că te consideră automat duşman. De când am cunoscut-o, mi-a venit de nu ştiu câte ori s-o strâng de gât, dar e o senzaţie care nu mi-a displăcut.

— Ar trebui s-o luăm din loc, ca să profităm cât mai e lumină, zice ea.

După încă o oră şi cine ştie câţi alţi kilometri, Jestine încetineşte pasul. Din când în când se opreşte şi se uită în toate direcţiile. Consideră că am mers suficient pe poteca marcată şi se teme că nu vom găsi semnul. Ajungem pe culmea unui deluşor, ne dăm cu toţii rucsacurile jos de pe spinare şi ne aşezăm, lăsând-o să cerceteze din ochi împrejurimile. Deşi avem bocanci buni şi suntem relativ în formă, am obosit. Carmel îşi freacă dosul genunchilor, iar Thomas umărul. Sunt palizi amândoi şi au pielea lipicioasă.

— Uite-l! exclamă Jestine pe un ton care îmi spune că se aştepta la asta.

Se răsuceşte triumfătoare către noi, cu o sclipire răutăcioasă în ochi. Văd şi eu semnul, îl disting printre copacii care mărginesc poteca: o fundă neagră legată de un trunchi, la patru metri şi jumătate deasupra pământului.

— O să părăsim poteca, spune Jestine. De cealaltă parte a dealului e Ordinul. Gideon mi-a zis că de la semn drumul nu durează decât două ore. Mai sunt doar câţiva kilometri.

— Hai că putem, îi încurajez eu pe Thomas şi Carmel, care se ridică, se uită spre fundă şi încearcă să-şi stăpânească nervozitatea.

— Măcar cred că pământul va fi mai moale acolo, prin pădure, zice Thomas.

Jestine zâmbeşte.

— Corect. Hai să mergem.

Douăzeci şi doi

— E o pădure bătrână şi nebătută de oameni, remarcă Jestine în timp ce peisajul trece treptat de la pajişti şi pini la foioase şi trunchiuri acoperite de muşchi.

— E frumoasă, spune Carmel.

Aşa e. Copacii se înalţă deasupra capetelor noastre şi picioarele parcă şoptesc când păşim pe pătura de ferigi scunde şi muşchi. Totul în jur e verde sau gri. Acolo unde se întrezăreşte, solul este negru ca smoala. Lumina se strecoară printre frunze, reflectându-se pe suprafeţele lor netede, pictând totul în imagini îngheţate şi limpezi. Suntem singurii care facem zgomot, intruşi neruşinaţi ce ne croim drum tropăind grosolan, cu rucsacurile noastre din pânză aspră pe spinare.

— Uite acolo e alt semn, ne atenţionează Thomas.

Ridic privirea. O bucată mică de lemn a fost agăţată de un trunchi de copac. Şi pe ea a fost vopsit cu alb mesajul: *în lume sunt multe locuri frumoase*.

— Cam ciudat, comentează Thomas şi noi ceilalţi ridicăm din umeri.

— Şi modest. De parcă ar vrea să spună că pădurea asta este frumoasă, dar nu *cea mai frumoasă*, adaugă Carmel.

Remarca îi smulge un zâmbet lui Jestine, însă după ce trecem de semn simt o furnicătură undeva, într-un colţ al minţii. Prin creier mi se derulează imagini, fără legătură între ele, imagini false cu locuri în care nu am fost, ca nişte desene dintr-o carte.

— Ştiu locul, rostesc eu încet exact în clipa în care Thomas ne arată ceva şi zice: „Uite alt semn”.

De data asta pe bucata de lemn stă scris: *Gândeşte-te cât de mult te iubeşte familia.*

— Nu prea are sens, zice Carmel.

— Ba da, dacă ştii unde te afli, spun eu, şi toţi trei mă fixează încordaţi.

Ce o fi fost în capul lui Gideon de ne-a trimis aici? mă întreb în sinea mea. Când o să-l găsesc acolo, cu ceilalţi din Ordin, s-ar putea să-i răsucesc gâtul. Trag aer adânc în piept şi ascult cu atenţie: un vid imens îmi loveşte timpanele. Niciun ciripit de păsările ori fojgăit de veveriţe cu fălci. Nici măcar vreun sunet scos de vânt. Briza e înăbuşită de copacii deşi. Sub stratul de aer curat, nasul meu abia o detectează, amestecată cu lutul şi vegetaţia în descompunere. Moartea a pătruns aici, a îmbibat locul. N-am auzit de el decât de la şarlatani precum Daisy Bristol şi ştiu că a fost decăzut la rolul de subiect de poveşti de spus în jurul focului de tabără.

Este Pădurea Sinucigaşilor. Străbat nenorocita de Pădure a Sinucigaşilor cu

două vrăjitoare după mine şi un cuţit care se luminează în prezenţa morţilor ca un blestemat de far.

— Pădurea Sinucigaşilor? chirăie Thomas. Cum adică „pădurea sinucigaşilor”?

Ceea ce declanşează, desigur, o mulţime de întrebări din partea lui Carmel, plus câteva chiar şi de la Jestine.

— Vreau să spun că aşa se pare, replic eu holbându-mă posomorât la semnul vopsit care nu îi ajută în fapt cu nimic pe oameni să se răzgândească. E un loc în care oamenii vin ca să moară, le explic eu. Sau, mai corect spus, vin ca să se sinucidă. Vin aici de pretutindeni. Ca să ia o supradoză, să-şi taie venele ori să se spânzure.

— Groaznic, exclamă Carmel. Se cuprinde cu braţele şi se trage mai aproape de Thomas, care face câţiva paşi spre ea şi e la fel de verde la faţă precum muşchiul de pădure. Eşti sigur, Cas?

— Cam da.

— E oribil. Şi altceva n-au aici decât semnele astea jalnice? Ar trebui să fie patrule… sau cineva să le acorde… ajutor de orice fel.

— Presupun că patrule sunt, spune Jestine. Însă din alea care strâng cadavrele, nu previn sinuciderile.

— Cum adică presupui? o întreb. Nu-mi spune că n-ai ştiut în ce ne bagi. Dacă eu am ştiut de la jumătate de glob distanţă, cred că tu ar fi trebuit să ştii mai bine ce se petrece în curtea ta din spate.

— Am auzit de pădure, admite ea. De la fetele de la şcoală şi aşa mai departe. Dar nu am crezut niciodată că există în realitate. Ca în povestea aia cu bona care răspunde la telefon şi apelul venea din casă. În mintea mea pădurea era un fel de bau-bau.

Thomas clatină din cap, dar nu avem motive să n-o credem. Poliţia sigur nu ar vrea să facă reclamă unei chestii precum Pădurea Sinucigaşilor. Pentru că nu ar face decât să atragă şi mai mulţi oameni.

— Nu vreau să traversez pădurea asta, declară Carmel. Mi se pare că… nu-i în regulă. Va trebui s-o ocolim.

— Nu există niciun drum ocolitor, spune Jestine, deşi aşa ceva e imposibil. Doar nu e înconjurată de vid. Trebuie să o traversăm, continuă ea hotărâtă. Dacă nu o facem, s-ar putea să ne rătăcim şi ai avut dreptate când ai observat că pădurea se întinde pe mile întregi şi că unii oameni mor în astfel de locuri. Nu vreau să mă gândesc la mine ca la un alt posibil cadavru în pădure.

Fraza din urmă îi convinge pe Thomas şi Carmel, care îşi pleacă ochii în pământ, apoi studiază copacii care ne înconjoară. Decizia stă acum în mâinile mele. Dacă voi încerca să găsesc un drum ocolitor, Jestine va veni cu noi. Şi

poate că aşa ar trebui să fac. Dar nu. Şi asta pentru că stafia aia de la han nu a fost încercarea la care a vrut să mă supună Ordinul. Pădurea este. Şi am ajuns prea departe ca să renunţ acum.

— Staţi unul lângă celălalt, îi sfătuiesc şi speranţa dispare de pe faţa lui Carmel. Probabil că n-o să fie cine ştie ce, doar câteva trupuri moarte. Mergeţi în spatele meu.

Schimbăm formaţia, cu mine în frunte şi Jestine în spate, iar Thomas şi Carmel la mijloc. Trecem de al doilea semn şi nu reuşesc să scap de sentimentul că suntem pe cale să plonjăm într-o gaură neagră. E totuşi o senzaţie cu care ar trebui probabil să mă obişnuiesc.

Trec zece minute până dăm de primul cadavru. Carmel icneşte, dar nu este decât un morman de oase, o cuşcă toracică şi mare parte dintr-un braţ acoperit de muşchi.

— E în regulă, o linişteşte în şoaptă Thomas în timp ce eu îmi ţin ochii fixaţi pe cadavru ca să mă asigur că n-are de gând să se recompună.

— Ba nu, nu e, şopteşte Carmel. Şi o să fie şi mai rău. Nu ştiu de ce, dar aşa simt.

Are dreptate, pădurea şi-a pierdut frumuseţea. A fost redusă la suferinţă şi tăcere. Nu-mi vine să cred că cineva ar vrea să îşi petreacă aici ultimele clipe de viaţă şi mă întreb dacă pădurea nu îi ademeneşte cumva cu false adieri de vânt şi raze de soare şi dacă nu poartă o mască a liniştii care ascunde o întreagă reţea blestemată de rădăcini şi crengi atârnătoare cu care îi pândeşte pe oameni ca să îi prindă ca într-o pânză de păianjen.

— O să ieşim curând din pădure, zice Jestine. Probabil că mai avem de mers circa o milă. Nu trebuie decât s-o ţinem spre nord-est.

— Are dreptate, o aprob sărind peste un buştean căzut la pământ. Încă o jumătate de oră şi scăpăm.

Cu colţul ochiului zăresc alt cadavru, unul mai proaspăt, încă purtând haine şi având corpul intact. Atârnă de o creangă de copac. Nu-l văd decât din lateral şi îmi ţin ochii îndreptaţi în faţă, chiar dacă sunt atent la orice mişcare, în ideea ca gâtul frânt să nu se smucească brusc în direcţia noastră. Nimic. Trecem mai departe. E doar un suflet pierdut.

Ne continuăm drumul prudenţi, încercând să nu facem zgomot când păşim, cu toate că ne vine să o luăm la goană. Pădurea este plină de cadavre, unele aşezate în mormane, altele împrăştiate în bucăţi. Un bărbat în costum cu cravată zace sprijinit de o buturugă, cu gura căscată şi orbitele negre. Simt impulsul de a întinde braţul în spate pentru a o lua de mână pe Carmel. Am putea să ne legăm cu toţii de o funie şi să înaintăm astfel ancoraţi.

— Mai spune-mi o dată de ce vrei cu tot dinadinsul să treci prin chinurile astea, o aud pe Jestine vorbind. Gideon mi-a zis câte ceva, Thomas l-a completat, dar tot nu înţeleg. De ce atâta bătaie de cap pentru o fată moartă?

— Fata aia moartă ne-a salvat vieţile, ripostez eu.

— Bun, am priceput. În semn de recunoştinţă, n-ai decât să aprinzi câte o lumânare din când în când şi s-o saluţi când o vezi. Nu e nevoie să traversezi oceanul şi o pădure a morţilor ca să găseşti o cale de a trece dincolo pentru a o aduce înapoi. Doar a făcut-o intenţionat, nu-i aşa?

Mă uit în jur. Pentru moment în raza noastră vizuală nu apare niciun trup.

— Nu ca ei. Ea a făcut ceea ce trebuia să facă. Şi a ajuns într-un loc în care nu are ce căuta.

— Oriunde ar fi, şi-a meritat soarta, declară Jestine. Ştii asta. Ştii bine că locul în care se află nu este cel pe care majoritatea oamenilor l-ar descrie ca fiind raiul sau iadul. Ea este pur şi simplu în afară. Dincolo de orice. De reguli, de logică, de legi. Într-un loc care nu este nici bun, nici rău. Care nu are legătură cu dreptatea sau nedreptatea.

Iuţesc pasul, cu toate că-mi simt picioarele ca pe nişte tăieţei fierţi.

— Cum de ştii toate astea? o întreb pe Jestine, iar ea râde, cu răsuflarea tăiată.

— Nu ştiu. E ceea ce am fost învăţată; ceea ce mi s-a spus.

Arunc o privire în spate către Thomas, care ridică din umeri.

— Fiecare doctrină are propriile teorii, zice el. Unele sunt corecte. Altele nu. Cine sunt eu să le judec? Doar nu sunt vreun filosof.

— Mă rog, dar ce ar spune Morfran?

— Ar spune că suntem nişte idioţi, din moment ce traversăm Pădurea Sinucigaşilor. Măcar eşti sigur că ne aflăm pe drumul bun?

— Mda, îi răspund, însă de când îmi pune întrebarea, convingerea mi se clatină.

Lumina cade ciudat aici şi soarele nu se vede. Pare că am înaintat în linie dreaptă, însă o linie care poate coti înapoi dacă mergi pe ea suficient de mult. Şi am mers destul.

— Deci, zice Jestine după câteva minte de tăcere încordată, sunteţi cu toţii prieteni cu fata aia moartă?

— Da, răspunde repede Carmel pe un ton tăios ca să-i închidă gura.

Nu pentru că s-ar simţi jignită, ci fiindcă este de părere că ar trebui să ne concentrăm atenţia pe copaci şi cadavre. Deocamdată totuşi, n-am întâlnit decât nişte cadavre oarecare. Hectare de cadavre în descompunere. Imagini tulburătoare, dar nimic periculos.

— Poate mai mult decât prieteni?

— Ai vreo problemă cu asta, Jestine? o repede Carmel.

— Nu. Nu tocmai. Deşi mă întreb ce rost are. Chiar dacă nu veţi muri în încercarea asta şi reuşiţi cumva să o aduceţi înapoi, doar nu credeţi că ea şi Cas o să se aşeze la casa lor ca să-şi întemeieze o familie?!!

— Ce-ar fi să facem linişte şi să traversăm pădurea asta? mă răstesc eu, cu ochii aţintiţi în faţă.

Ce naiba ne-a apucat de discutăm despre chestii dintr-astea când în copaci stau atârnaţi oameni ca nişte podoabe de Crăciun? Prezentul pare mult mai important decât orice divagaţie pe subiecte teoretice.

Însă Jestine nu tace. Continuă să pălăvrăgească, dar nu cu mine. Pe un ton scăzut, vorbeşte cu Thomas despre Morfran şi magie. Poate că vrea să demonstreze că nu-i sunt şef. Cu toate că impresia mea este că vrea să îşi mascheze nervozitatea tot mai accentuată. Mergem de prea mult timp şi capătul drumului nu se întrevede. Totuşi înaintăm şi sentimentul general este că nu mai avem mult. Poate că dacă ne forţăm să gândim aşa, până la urmă se va adeveri.

După încă aproape un kilometru Carmel şopteşte:

— Nu ne îndreptăm în direcţia bună. Ar fi trebuit să ajungem până acum.

Mi-aş fi dorit să nu fi spus nimic. Pe frunte panica mi-a înşirat broboane de sudoare. De cel puţin cinci minute mă bat aceleaşi gânduri. Am mers prea mult. Fie Jestine s-a înşelat în privinţa distanţei, fie Pădurea Sinucigaşilor se face din ce în ce mai mare. Pulsul din gât îmi spune că e a doua variantă şi că ne-am aruncat cu capul înainte în mijlocul pădurii, care nu are de gând să ne dea drumul. La urma urmei, poate că nimeni nu vine aici cu planul gata făcut ca să se sinucidă. Poate că unii oameni recurg la acest gest extrem pentru că pădurea îi scoate din minţi.

— Staţi, zice Carmel şi mă trage de tricou pe la spate. Mergem în cerc.

— Nu mergem în cerc, o contrazic eu. Om fi luat-o noi razna, dar măcar atâta lucru ştiu. Am mers în linie dreaptă şi din câte am verificat ultima dată, am picioarele de aceeaşi lungime.

— Ia uită-te, îşi duce ea braţul în sus, peste umărul meu, arătând spre copaci.

În stânga, un corp atârnă de un trunchi, sugrumat cu o funie neagră. Poartă o vestă de pânză şi un tricou maro zdrenţuit. Îi lipseşte un picior.

— Am trecut pe aici. Am văzut cadavrul ăsta. Mi-l amintesc bine. Mergem în cerc. Nu ştiu cum e posibil, dar aşa e.

— Rahat. Carmel are dreptate. Şi eu îmi amintesc cadavrul. Dar n-am idee cum ne-am întors pe propriile urme.

— Imposibil, zice Thomas. Am fi simţit dacă am fi mers aşa de mult în cerc.

— Nu vreau s-o iau de la capăt, scutură din cap Carmel. Are ochii sălbatici şi albi pe margini. Trebuie să încercăm alt drum. Altă direcţie.

— Nu există decât un singur drum spre Ordin, intervine Jestine, iar Carmel se

întoarce furioasă spre ea.

— Ei bine, poate că nu acolo mergem! Poate că de la bun început nu acolo se presupune că ar fi trebuit să ajungem, adaugă Carmel cu un glas ceva mai liniştit.

— Să nu ne panicăm!

Ăsta e singurul lucru care îmi vine în minte acum. Şi singurul cu adevărat important. Nu înţeleg cum de se măreşte pădurea. Nu înţeleg cum m-am îndepărtat atât de mult de la drumul bun, încât am ajuns unde am plecat. Ştiu însă că dacă unul dintre noi intră în panică, atunci s-a isprăvit. Cel care o va lua primul la fugă va stârni spaima în ceilalţi, precum un foc de armă, şi o vom lua cu toţii la sănătoasa. Şi fără să ne dăm seama, ne vom rătăci prin pădure şi unul de altul.

— Rahat!

— Ce e? îl întreb pe Thomas.

Mă uit la el. A căscat ochii cât cepele în spatele ochelarilor. Se holbează undeva, peste umărul meu.

Mă răsucesc pe călcâie. Cadavrul este în continuare acolo, atârnat de copac, cu maxilarul inferior pe jumătate căzut şi pielea încreţită. Îl privesc; nu mişcă nimic. Corpul atârnă pur şi simplu acolo. Numai că… este mai mare. Nu, nu mai mare. Ci mai aproape.

— S-a mişcat, şopteşte Carmel şi mă prinde strâns de mânecă. Nu era aici înainte. Era acolo, arată ea cu degetul. Sunt sigură că era mai departe.

— Poate că nu, zice Jestine. Poate că ochii îţi joacă feste.

Sigur că dai îmi spun în sinea mea. Uite o explicaţie logică, taman de asta aveam nevoie ca să nu fac pe mine şi să o iau la goană urlând. Am stat prea mult în blestemata asta de pădure, atâta tot, şi realitatea a început să se deformeze.

Ceva se mişcă în spatele nostru, foşnind printre frunze şi trosnind crenguţele. Ne întoarcem instinctiv: este primul zgomot făcut de copaci de când am intrat în pădure. Indiferent ce este, nu se află suficient de aproape ca să-l puteam vedea. Câteva ferigi la baza unui frasin par să se unduiască, dar nu-mi dau seama dacă e aşa cu adevărat sau totul se petrece în imaginaţia mea.

— Fereşte-te!

Mă încordez la strigătul lui Thomas şi mă întorc. Cadavrul s-a mişcat din nou. S-a apropiat cu cel puţin trei copaci şi de data aceasta atârnă cu faţa către noi. Ochii lui spălăciţi, dezintegraţi ne privesc cu ceva ce pare o urmă de interes. În spatele nostru, copacii foşnesc iar, dar nu mă întorc spre ei. Ştiu ce s-ar întâmpla dacă aş face-o. Ochii aceia albi s-ar apropia şi mai mult de faţa mea.

— Să înaintăm în cerc, rostesc pe un ton cât pot eu mai controlat.

Timpul ne este limitat. De jur împrejur, mişcările din copaci continuă. Toate cadavrele pe lângă care am trecut se îndreaptă către noi. Ne-au urmărit probabil

în tot acest timp şi nici nu vreau să mă gândesc cum îşi întorceau capetele ca să se uite după noi atunci când le depăşeam.

— Ţineţi-vă ochii larg deschişi, le spun când le simt umerii lipiţi de mine. Să înaintăm cât putem de repede, dar fiţi atenţi să nu vă împiedicaţi. În partea stângă o simt pe Carmel cum se apleacă şi culege de pe jos un ditamai băţul. Vestea bună este că nu am mers în cerc, adaug. Aşa că vom ieşi curând din pădure.

— Vai, ce mai veste bună! comentează sarcastic Carmel, şi în ciuda a tot ce se întâmplă, îmi smulge un zâmbet cu remarca ei.

Atunci când e speriată, se enervează rău.

Pornim mişcându-ne la unison, mai ezitant la început, apoi mai iute. Dar nu aşa de iute încât să dăm senzaţia că ne grăbim. Cadavrelor le-ar plăcea la nebunie să alerge după noi.

— Uite încă unul, exclamă Thomas, însă eu îmi ţin privirea fixată pe tipul cu ochii spălăciţi. Fir-ar să fie, încă unul!

— Şi încă doi pe partea mea, adaugă Jestine. Nu pot să le mai ţin socoteală, nu-i văd decât cu coada ochiului.

Înaintăm şi îmi desprind, în fine, privirea de pe Ochi Lăptoşi ca să mă uit în faţă. Sper ca altcineva din grup să-l fi luat sub supraveghere, însă când zăresc alte trei cadavre, două atârnând în copacii din faţă şi al treilea rezemat de un trunchi mai îndepărtat, îmi dau seama că nu avem suficienţi ochi.

— Nu rezolvăm nimic aşa, constată Jestine.

— Cât de departe e marginea pădurii? întreabă Carmel. Nu am putea s-o luăm la fugă?

— Ne-ar ajunge din urmă, unul câte unul. Nu trebuie să stăm cu spatele la ei, zice Thomas.

Totuşi n-avem cum să nu le întoarcem spatele, e inevitabil, întrebarea care se pune este cum să procedăm. Să încerc să tai eu o potecă? Ori să ne mişcăm toţi deodată? Trioul de cadavre din faţa noastră se holbează la mine cu orbitele goale. Feţele lor total lipsite de expresie mă provoacă. Nu am văzut niciodată cadavre atât de *nerăbdătoare,* ca nişte câini care aşteaptă să fie eliberaţi din lese.

Carmel scoate un ţipăt; aud pocnetul ascuţit al băţului pe care îl manevrează şi un schelet cade la pământ, lângă noi. Cercul se rupe în momentul în care face un pas înapoi. Loveşte din nou cadavrul, abătând băţul peste şira spinării lui şi rupând-o. Abia când zăresc scheletul în spatele lui Thomas şi simt strânsoarea spongioasă a unei mâini în jurul gâtului îmi dau seama de greşeala comisă. Am lăsat cu toţii garda jos. Ne-am întors cu spatele.

Mă smucesc din strânsoarea degetelor care încearcă să-mi frângă traheea şi îmi ridic orbeşte cotul pentru a le bloca. Pumnalul îmi apare imediat în mână:

lama se înfige în cadavrul din spate, care pare că se prăvale la pământ în bucăţi. Spintec scheletul doborât de Carmel, care se lichefiază şi se scurge în sol.

Doi la zero pentru noi, dar mai e mult până departe. Cadavrele împânzesc copacii. Par nemişcate şi nu fug; pur şi simplu *sunt* acolo şi de fiecare dată când ne luăm ochii de la ele, se apropie. Carmel mârâie şi mormăie continuu şi-şi flutură băţul spre orice se apropie. Îi aud pe Jestine şi Thomas care rostesc incantaţii în limbi diferite şi n-am idee ce fac. Cuţitul meu despică gaura neagră a unei orbite şi cadavrul se dezintegrează într-un nor ce pare a fi de sol granulat.

— Sunt prea mulţi, strigă Carmel şi are dreptate, e o iluzie că am putea să îi îndepărtăm pe toţi.

— Fugiţi! strig eu, însă Jestine şi Thomas rămân pe loc.

Vocea lui Thomas îmi răsună în urechi. Felul în care intonează îmi aminteşte de Morfran, de Obeahman. Este voodoo pur. La trei metri în faţă, un corp pe jumătate putrezit, rezemat de o creangă joasă, se prăbuşeşte dintr-odată. În clipa următoare din el nu mai rămâne decât un morman de cenuşă.

— Nu-i rău deloc, Thomas, îl încurajez.

Se uită peste umăr şi alt cadavru îi răsare în faţă, prea iute pentru a-l fi observat la timp. Îşi înfundă dinţii adânc în carnea de pe gâtul lui Thomas, care scoate un urlet.

Jestine mormăie ceva în galeză şi-şi trece braţul peste piept; cadavrul îi dă drumul din strânsoare lui Thomas şi cade la pământ zbârcindu-se.

— Fugiţi, strigă ea, şi de data asta o luăm la goană, zdrobind sub picioare frunzele căzute şi ferigile.

Pe cât posibil stau în faţa lor şi despic tot ce ne iese în cale. În stânga mea, Carmel îşi canalizează aptitudinile de Prinţesă Războinică[19], folosind cu destul succes băţul cu un singur braţ. Cu braţul celălalt îl sprijină pe Thomas, căruia sângele i-a înroşit toată partea de sus a tricoului. Are nevoie de un doctor. Nu e în stare să fugă. Însă în faţă vedem o lumină şi copacii s-au rărit. Aproape că am ieşit din pădure.

— Ai grijă, Cas!

Avertizat de Jestine, întorc repede capul, la ţanc pentru a vedea ochii spălăciţi acolo unde mă temusem. La cinci centimetri de faţa mea. M-a prins sub el.

Greutatea cu care mă apasă mă ia prin surprindere. Mă simt de parcă aş fi fost călcat de un vapor cu aburi. În ciuda forţei sale, are braţele elastice şi moi; nasul meu se află mult prea aproape de gâtul lui. Îi aud dinţii ciocnindu-se şi în jurul nodului frânghiei de care a atârnat, pielea s-a întins şi s-a înnegrit, aşa că arată ca un cauciuc prea umflat. În timp ce mă rostogoleam la pământ, pumnalul s-a blocat într-un unghi prost. Nu pot să-l smulg ca să-l înfig în măruntaiele tipului,

şi nici nu-l pot ţine departe de măruntaiele mele. Împing capul scheletului într-o parte cu cealaltă mână, dar se smuceşte şi mă muşcă de degete. Dinţii lui spongioşi se înfig în oase şi din reflex îmi încolăcesc braţul în jurul maxilarului lui. Împung cu degetele într-o substanţă moale şi grăunţoasă. E limba lui.

— Nu vă opriţi din fugă! strigă Jestine.

Picioarele i se împiedică de cutia toracică a scheletului. Nu îl dărâmă, însă acea fracţiune de secundă îmi dă răgazul necesar pentru a manevra cuţitul. Când cadavrul se ridică, lama pătrunde pe sub sternul lui şi cadavrul se împrăştie într-un nor din cea mai urât mirositoare materie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Eşti bine? mă întreabă Jestine.

Dau din cap şi ea mă trage repede în sus. După ce am simţit limba cadavrului şi am adulmecat izul acela de gaz de mlaştină, îmi vine să vomit. Ne clătinăm pe picioare, dar continuăm să fugim. Copacii fac loc unui luminiş, unei zile senine şi unei pajişti verzi unde Carmel e îngenuncheată lângă Thomas, care s-a prăbuşit la pământ. De cealaltă parte a luminişului, stă Gideon împreună cu alţi doi bărbaţi în faţa unei maşini negre lungi.

Douăzeci şi trei

Mă simt de parcă m-aş fi trezit dintr-un coşmar căzând din pat. Ieşim împleticindu-ne din Pădurea Sinucigaşilor, ameţiţi, plini de sânge şi pe jumătate târându-ne în genunchi. Ajungem într-o zonă cu iarbă moale de zece centimetri înălţime, mijim ochii în lumina caldă a soarelui şi ne holbăm la nişte feţe calme care ne privesc încurajator.

Ţin şi acum pumnalul în mână. Mă uit înapoi spre pădure şi mă aştept să văd un şir de feţe palide iţindu-se printre copaci şi zgâindu-se la noi precum prizonierii înghesuiţi într-o cuşcă. Dar nu zăresc decât copaci, frunze şi muşchi. Când am ieşit din pădure, cadavrele s-au retras şi s-au întors în locurile în care atârnau sau zăceau unele peste altele.

— Se pare că aţi avut dreptate, domnule Palmer. Au răzbit, se aude o voce.

Mă uit în direcţia maşinii. Bărbatul care a vorbit este un pic mai scund şi mai tânăr decât Gideon. Nu-mi dau seama totuşi ce vârstă are. Părul lui blond e înspicat cu fire albe şi coama linsă pare argintie. Poartă o cămaşă neagră încheiată cu nasturi până sus şi pantaloni largi închişi la culoare. Măcar nu e gătit într-o robă maronie şi nu vântură o cădelniţă.

— Nu vă faceţi griji, zice el apropiindu-se. Nu vor îndrăzni să traverseze pajiştea.

Tonul lui nepăsător mă irită şi Carmel mă prinde de braţ exact în clipa în care dau să-i spun clovnului ăluia unde să-şi bage pajiştea.

— Sângerează, zice Carmel.

Mă uit la Thomas. Respiră bine şi sângele i se prelinge în dâre subţiri printre degetele apăsate de Carmel pe rană, şi nu într-un şuvoi. Cred că în mare parte este extenuat după vraja pe care a rostit-o în pădure, şi nu din cauza muşcăturii cadavrului, dar nici prin cap nu-mi trece să-i spun asta acum lui Carmel care pare că scuipă foc pe nări.

Lângă noi, bărbatul şi-a aşezat mâinile pe umerii lui Jestine şi o priveşte cu afecţiune.

— Te-ai descurcat bine, zice el, iar Jestine îşi pleacă un pic capul. Nicio zgârietură. Bravo!

— Băiatul ăsta are nevoie de un doctor, sâsâi eu, iar când domnul Măgar Îngâmfat se face că nu aude, Jestine intervine:

— Sângerează. Nu-i pe aici doctorul Clements?

— Ba da, răspunde bărbatul, dar fără a da semne de grabă. Zâmbeşte, un rânjet care îmi aminteşte de un şarpe care se întinde pentru a înhăţa şoarecele. Fii liniştit, complexul nostru nu este departe. O să ne ocupăm de amicul tău. Şi de

tine. Ochii îi fug spre degetele mele fărâmate şi jur că-i văd colţurile gurii ridicându-se. Numele meu este Colin Burke.

Are tupeul de a-mi întinde mâna. Carmel o plesneşte şi o îndepărtează, lăsându-i o urmă roşie pe palmă.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin cum te cheamă, şuieră ea. Şi nu-mi pasă cine eşti. Dacă nu aduci imediat pe cineva care să se ocupe de el, o să vă ard din temelii coşmelia.

Burke nu pare prea afectat de spusele ei, însă Gideon reacţionează în sfârşit şi-i spune lui Carmel că se ocupă el de Thomas. Îl ajută să se ridice în picioare şi-l sprijină în drum spre maşină, evitându-mi în tot acest răstimp privirea.

— Puneţi o pătură peste banchetă, zice Burke, şi *pe cuvânt* că-n clipa aia îmi vine să-i pocesc mutra.

Dar Thomas are nevoie de ajutor, aşa că tac şi mă îndrept către maşină.

Călătoria cu maşina este scurtă, pe un drum parţial pavat şi în rest de pământ, printre copacii aliniaţi de-a lungul unei laturi a pajiştii. Şoferul nu se grăbeşte deloc. Nu a scos o vorbă şi înclin să cred că nu este decât un şofer, numai că am senzaţia că nimeni aici nu este „doar” ceva. Îi arunc o privire lui Jestine. A scos din rucsac o bucată de pânză pe care i-a dat-o lui Carmel ca să o ţină apăsată pe gâtul lui Thomas. E îngrijorată, se vede asta după fruntea încreţită.

Urcăm un deluşor şi maşina începe să încetinească. Ascuns într-o mică vale verde, în faţă ne apare Ordinul. Complexul arată ca o staţiune dintr-acelea fiţoase şi exclusiviste, gen Aspen, şi e format din câteva clădiri din lemn roşiatic, cu panouri solare şi pereţi făcuţi în întregime din sticlă fumurie. Investiţia a costat probabil mai multe milioane de dolari, dar are totuşi un aspect mai puţin izbitor decât o fortăreaţă din piatră cenuşie ori o mănăstire. Thomas simte că sunt confuz, căci se saltă cu greu din poala lui Carmel pentru a se uita pe geam afară. Aproape că nu mai sângerează. O să se facă bine, dar numai cu condiţia să nu fi căpătat vreo infecţie de la incisivii creaturii moarte.

— Bine aţi venit, ne întâmpină un tip venit să deschidă portiera când maşina opreşte în faţa intrării principale.

E tânăr şi spilcuit, îmbrăcat într-un costum negru, şi pare descins direct dintr-o ediţie a GQ[20]. Ar putea fi frate geamăn cu şoferul. Ceea ce este cam ciudat, un fel de Femboţi[21] pe invers. Pun pariu că se pricepe şi la gătit, la fel ca ei.

— Robert, du-te te rog să-l chemi pe doctorul Clements, zice Burke. Spune-i că are de pus câteva copci. Robert pleacă în căutarea doctorului şi Burke se întoarce cu faţa către mine. Membri juniori, explică el. Învaţă regulile Ordinului prin observaţie şi totodată fac practică.

— Am înţeles, replic eu ridicând din umeri.

Totul este al naibii de bizar, dar bănuiesc că domnul Burke ştie deja asta.

Mă uit în jur şi am senzaţia că am fost stropit cu apă rece. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar categoric nu la asta. Cred… cred că mă aşteptasem să dau peste alţi Gideoni. Bărbaţi bătrâni în pulovere comode, agitându-se pe lângă mine ca nişte bunici. În schimb, am dat de Burke şi animozitatea reciprocă dintre noi s-a instalat instantaneu, ca un curent static. Gideon, pe de altă parte, îşi fereşte în continuare privirea. Îi e ruşine, şi pe bună dreptate. Am reuşit să ajungem aici teferi şi nevătămaţi, dar a fost cât ce s-o păţim.

— Ah, uite-l pe doctorul Clements, zice Burke.

Ei da, ăsta e genul de figură la care mă aşteptasem. Un bărbat cărunt, cu barbă, îmbrăcat într-un pulover roşu şi pantaloni kaki. Se duce direct la Thomas şi desface cu blândeţe bandajul de pânză, dând la iveală o tăietură în formă de semilună. Un nod mi se pune în stomac când prin faţa ochilor îmi defilează imagini cu Will şi Chase şi altele, închipuite, cu tatăl meu. Naiba să le ia de răni de muşcătură!

— Rana va trebui spălată şi va fi nevoie să-i pun câteva copci, spune doctorul. Cu un pansament cu ierburi, se va vindeca bine, fără să rămână cicatrici. Pune înapoi pânza peste rană şi Thomas o ţine apăsată. Sunt doctorul Clements, se prezintă el şi îmi întinde mâna. Când i-o strâng, îmi răsuceşte palma şi îmi studiază degetele. N-ar fi totuşi rău să-ţi pun şi ţie nişte copci, adaugă.

— Nu e nevoie.

— Măcar spală bine rana. Degajă un miros urât.

Se întoarce cu spatele la mine, îl ia de braţ pe Thomas şi îl conduce afară. Îi urmez, cu Carmel imediat în spate. Jestine rămâne cu Burke, ceea ce nu mă miră deloc.

După ce Thomas e tratat, iar mâna mea e curăţată cu iod, suntem conduşi spre un şir de încăperi dispuse în jurul unei zone comune. Agitat, fac un duş şi-mi bandajez din nou rana. Nu-mi place câtuşi de puţin acest loc, n-am încredere în nimeni de aici şi nu mă simt în apele mele să-i las singuri pe Thomas şi Carmel, chiar şi numai pentru douăzeci de minute.

Camera care mi-a fost dată e spaţioasă, dotată cu un mic şemineu şi un pat mare, acoperit cu o cuvertură care pare scumpă. Îmi aminteşte de o cabană de vânătoare văzută într-un film. Singurele lucruri care lipsesc sunt capetele împăiate pe pereţi.

— Cred că dacă ar avea nişte capete împăiate pe pereţi, ar fi de oameni, glumeşte Thomas, care intră ţinându-se de mână cu Carmel.

— Nu mai spune, rânjesc eu.

În zid au fost tăiate ferestre şi tavanul arcuit e prevăzut cu o lucarnă. Probabil că în complex sunt milioane de ferestre, dar asta nu îl face să arate ca un spaţiu deschis sau luminos, ci ca unul supravegheat.

Gideon ciocăneşte în uşa lăsată deschisă şi Thomas se întoarce prea repede ca să vadă cine e; se cutremură de durere şi-şi duce mâna la bandaj.

— Îmi pare rău, flăcăule, zice Gideon bătându-l pe umăr. Doctorul Clements se pricepe grozav la comprese cu măselariţă. Peste o oră n-o să mai simţi durerea.

Dă din cap spre Carmel, aşteptând să-i fie prezentat.

— Gideon, Carmel – Carmel, Gideon, fac eu prezentările.

— Deci tu eşti Gideon, îşi mijeşte Carmel ochii. Era prea greu să iei o maşină şi să ne aştepţi la feribot la lac sau oriunde naibii în altă parte?

Îi întoarce spatele dezgustată, fără să aştepte răspunsul.

— Nu pot să cred că ne-ai trimis aici, îi spun eu lui Gideon în clipa în care îşi fixează ochii, fără să clipească, asupra mea.

Are un aer solemn, poate un pic încărcat de regrete, dar nu mai pare ruşinat, asta dacă s-a căit cu adevărat, şi nu doar am avut eu impresia.

— Te-am prevenit, replică el. Hotărăşte-te odată, Theseus, dacă eşti copil sau bărbat.

Naiba să-l ia, cu tot cu avertismentele lui.

— N-am vrut să vii aici. Am vrut să-mi ţin promisiunea făcută părinţilor tăi, să te ţin departe de primejdii. Dar eşti fiul tatălui tău. Aşchia nu sare departe de trunchi. Mereu pe marginea prăpastiei.

Îmi vorbeşte cu un glas afectuos, aproape sentimental. Şi are dreptate. Decizia mi-a aparţinut. Întotdeauna a fost decizia mea, din clipa în care, la paisprezece ani, am luat pentru prima oară pumnalul în mână.

— Colin vrea să te vadă, adaugă Gideon şi-şi pune mâna pe umărul lui Thomas, pentru a-i semnala că se doreşte ca întrevederea să aibă loc între patru ochi.

Probabil că şi-ar pune celălalt braţ pe umărul lui Carmel, numai că se teme să nu fie muşcat. Oricum ar fi, văd bine că nu are de gând să-i lase singuri. Aşa că cel puţin pentru moment, n-am de ce să-mi fac griji pentru ei.

O femeie mă conduce pe holuri şi în sus pe scări până la locul în care mă aşteaptă Burke. E prima pe care o văd aici şi simt un fel de uşurare că în complex sunt şi femei, cu toate că asta are un aer cam straniu. Are în jur de cincizeci de ani şi păr blond-cenuşiu tuns bob. M-a aşteptat la ieşirea din cameră şi a zâmbit şi dat din cap cu politeţea distantă a unei femei de lume. Trecem pe lângă încăperi cu uşi duble late şi cu câte un şemineu aprins. În stânga, văd un

grup de oameni aşezaţi în cerc. Întorc cu toţii capetele către mine. Absolut toţi. Şi în acelaşi timp.

— Ăăă, ce fac ăia acolo? întreb eu.

— Se roagă, îmi zâmbeşte ea.

Aş vrea să o întreb la ce, însă mi-e teamă că mi-ar răspunde că se roagă la pumnal. Mi-e greu să mi-o închipui pe Jestine crescând cu astfel de oameni. Sunt cu toţii bizari. Până şi doctorul Clements, atunci când mi-a curăţat şi bandajat mâna, s-a uitat la sângele meu ca la Sfântul Potir. Probabil că va arde bandajul într-un alămar cu salvie sau aşa ceva.

— Am ajuns, îmi spune escorta şi rămâne în faţa uşii, cu toate că îi fac semn că poate să plece.

Ciudat.

Intru în cameră şi îl găsesc pe Colin Burke stând în picioare în faţa unui şemineu. Cum altfel? Îşi ţine vârfurile degetelor împreunate, într-un gest total lipsit de sinceritate, şi flăcările aruncă scânteieri roşii-portocalii pe pomeţii săi. Brusc mă gândesc la Faust.

— Deci tu eşti Theseus Lowood, zice el zâmbind.

— Şi tu eşti Colin Burke, răspund. După care ridic din umeri. De fapt, n-am auzit de tine până acum.

— Foarte bine. Se îndepărtează de şemineu şi se postează în picioare lângă un fotoliu înalt din piele. Unii oameni ştiu să-şi păstreze secretele mai bine decât alţii.

Aha, deci ăsta ţi-e jocul.

Îmi duc degetul mare şi arătătorul la bărbie şi îl scrutez cu un aer gânditor.

— Şi totuşi am mai auzit numele ăsta undeva. Burke[22]. Un criminal în serie englez, nu-i aşa? îl întreb răsucindu-mi palma. Ţi-e rudă cumva?

În spatele zâmbetului blând îl văd cum scrâşneşte din dinţi. Bine. Şi totuşi într-un colţ al minţii mele persistă ideea că nu ar trebui să mi-l fac duşman. Că sunt aici pentru a-i cere ajutorul. Pe de altă parte, nimic din ceea ce aş face nu ar avea cum să îl întărâte şi mai mult.

Burke îşi întinde braţele în lături şi surâde, într-un gest tulburător de dezarmant. Un gest plin de căldură, aproape sincer.

— Ne bucurăm să te avem aici, Theseus Cassio Lowood, îmi zice. De mult timp ne dorim să te întorci la noi, zâmbeşte el şi mai călduros. Războinicul întors acasă.

Măgulirile astea false nu mă fac să uit că este un nemernic. Deşi unul charismatic, trebuie să recunosc.

— Te bucuri? Înseamnă că nu ştii de ce mă aflu aici.

Burke se uită în jos cu o privire aproape tristă şi ochii îi sclipesc la fel de cenuşii precum părul.

— Vii de departe, ai mers mult pe jos şi ai avut o zi grea. Putem să discutăm despre asta mai târziu. La cină, poate. Am cerut să ne fie pregătit un dineu de bun venit, pentru a da celorlalţi membri ocazia să te cunoască. Sunt cu toţii curioşi să te vadă.

— Uite ce-i, zic eu. E… e foarte drăguţ din partea ta, dar. Sunt cam în criză de timp.

— Ştiu de ce ai venit, îmi răspunde pe un ton tăios. Urmează-mi sfatul şi vino la cină. Şi lasă-i pe ceilalţi să te convingă că n-are niciun rost să mori.

Pe limbă îmi stau tot felul de replici isteţe. Reuşesc însă să mă abţin.

— Cum zici. Tu eşti gazda, îi zâmbesc eu.

Mă îndrept alături de Thomas, Carmel şi Gideon spre sala de mese şi-mi ţin ochii fixaţi pe pereţi. Pe ei chiar sunt atârnate capete împăiate de elani, urşi şi un fel de capre. Mă fac să mă gândesc la gluma spusă de Gideon la el acasă, aceea cu ochii din tablouri care te urmăresc peste tot.

— De ce facem asta? zice Carmel holbându-se la un cap de capră. Locul nu-mi inspiră încredere. Animalele astea măcelărite ameninţă să mă transforme în vegană.

Gideon zâmbeşte la remarca ei.

— Colin vrea să joace rolul de lider rezonabil, de asta o facem. Intenţia lui este să te ucidă, Theseus. Felul în care aruncă vorbele astea, aşa, într-o doară, îmi dă flori pe şira spinării. Vrea să te ucidă şi să revendice pumnalul pentru Jestine, adaugă Gideon. Ca pe urmă să-l topească şi să-l forjeze din nou cu sângele ei. După părerea lui, atunci pumnalul va fi purificat.

— Păi în cazul ăsta nu ar trebui să fugim de aici? întreabă Carmel. Şi dacă e aşa, atunci de ce l-a invitat pe Cas la masă?

— Nu toţi din Ordin sunt de acord cu el. Sunt oameni care respectă vechile obiceiuri, şi asta include respectul faţă de familia războinicului. Ei îţi vor sta alături dacă juri să susţii tradiţia.

— Şi dacă nu?

Gideon nu răspunde. Am ajuns la sala de mese, care nu este cu nimic mai mare decât celelalte încăperi. Are şi ea, desigur, un şemineu, dar şi un candelabru strălucitor în care se reflectă flăcările gălbui. Cel puţin doisprezece oameni stau aşezaţi în jurul mesei, serviţi de juniori Femboţi. Jestine nu se vede nicăieri. Este probabil ţinută ascunsă şi păzită ca o comoară. Când intrăm, toată lumea se ridică în picioare. Burke e şi el acolo şi reuşeşte cumva să dea impresia că stă în capul mesei, cu toate că masa e rotundă.

Bărbatul aflat cel mai aproape de mine îmi întinde mâna zâmbitor. I-o strâng şi se prezintă: îl cheamă Ian Hindley. Are păr castaniu, un început de chelie şi mustaţă. Pare sincer bucuros să mă cunoască, poate o fi un simpatizant. Fac turul mesei, strâng mâini şi aud nume, şi între timp mă întreb care dintre ei vor să mă vadă mort acum şi care mai târziu.

Sunt invitat să mă aşez lângă Burke şi mâncarea ne este servită aproape imediat. Medalioane de antricot de vită cu un soi de sos de mure. Dintr-odată devin ţinta unei curiozităţi generale. Cineva mă chestionează chiar şi în legătură cu şcoala pe care o urmez. Credeam că voi fi prea încordat ca să mănânc, dar când mă uit în jos, văd farfuria goală.

Conversaţia decurge într-o manieră atât de plăcută şi politicoasă, încât nici nu-mi dau seama când atinge subiectul tradiţiei. Tema se insinuează încet şi cumva de la sine în urechile mele. Aspectele morale ale folosirii pumnalului, menirea lui, toate aceste cuvinte plutesc prin aer aidoma bâzâitului de albină. E o discuţie interesantă. O altă perspectivă. Argumentată logic. Dacă voi jura să respect tradiţia, oamenii ăştia îmi vor sta alături. Dacă voi jura, Anna va rămâne în iad.

Plimb ochii de-a lungul mesei, peste feţele zâmbitoare, peste hainele ciudat de asemănătoare cu care sunt îmbrăcaţi. Gideon conversează amabil. La fel şi Thomas, până şi Carmel. Amândoi au ochii puţin sticloşi. În dreapta mea, Burke nu mă scapă din priviri.

— Îşi închipuie că m-am dat după ei, îi spun întorcându-mă spre el. Dar tu ştii că nu-i aşa…

Dintr-odată la masă se lasă tăcerea. De parcă nimeni n-ar fi conversat până atunci.

Burke se dă în spectacol: se preface că se uită în jur plin de regret.

— Am sperat că întâlnirea cu Ordinul şi prezentarea scopului cu care ai venit aici te vor împiedica să faci o asemenea greşeală, zice el.

— N-o face, se aude o voce feminină, şi când mă uit de-a lungul mesei văd că vorbele au fost rostite de femeia cu părul cenuşiu care m-a însoţit mai devreme şi despre care am aflat că se numeşte Mary Ann Cotton. Nu te întina şi nu profana Biodag Dubh, adaugă ea.

Of, Mary Ann, şi eu şi Beedak Doo suntem bine, o liniştesc eu în gând.

— Drăguţ cult, Burke, aveţi aici, comentez eu.

— Suntem Ordinul sacru, mă corectează el.

— Ba nu, sunteţi un cult. Unul conservator, britanic şi cu fumuri, dar tot un cult. Mă întorc spre restul asistenţei şi scot pumnalul din buzunar şi teacă şi-i las să vadă cum se reflectă lumina focului pe lama sa. Pumnalul acesta este al meu, declar cu voce tare pentru a acoperi suspinele lor înspăimântate. Înaintea mea, a fost al tatălui meu şi al tatălui tatălui meu. Îl vreţi înapoi? Eu vreau o poartă spre

cealaltă lume, pentru a elibera pe cineva care nu are ce căuta acolo.

Se lasă o linişte atât de desăvârşită, încât îi aud pe Gideon şi Thomas cum îşi ridică paharele. Apoi Burke zice:

— Nu putem lua pumnalul înapoi pur şi simplu. Iar când doctorul Clements protestează, făcând o ultimă pledoarie în favoarea păstrării tradiţiei, Burke ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere. Biodag Dubh va servi întotdeauna neamului tău. Până ce acesta se va stinge.

Cu coada ochiului o văd pe Carmel apucându-se strâns de spătarul scaunului, pregătită, ca întotdeauna, să ciomăgească pe oricine îi stă împotrivă.

— Nu aşa trebuie procedat, intervine Gideon. Nu se poate să ucideţi războinicul.

— Dumneavoastră nu aveţi dreptul să vorbiţi, domnule Palmer, spune un membru al Ordinului cu o tunsoare impecabilă. E cel mai tânăr, probabil cel mai nou intrat în club. Nu mai sunteţi în Ordin de zeci de ani, adaugă el.

— Chiar şi aşa, ripostează Gideon, nu cred că printre voi nu se află unii care gândesc la fel ca mine. Neamul războinicului există de mii de ani. Vreţi să-l nimiciţi numai fiindcă aşa vrea Colin?

Un murmur se ridică în sală în timp ce toată lumea se uită la toată lumea, inclusiv eu, Thomas şi Carmel.

— Are dreptate, spune doctorul Clements. Voinţa noastră nu contează.

— Bun, şi atunci ce propui? întreabă Burke. Să deschidem poarta şi să lăsăm o criminală moartă să se întoarcă? Crezi că asta e în conformitate cu voinţa pumnalului?

— Să lăsăm pumnalul să decidă, zice brusc Clements, ca lovit de inspiraţie. Se uită în jurul mesei. Să deschidem poarta şi s-o lăsăm pe Jestine să-l însoţească. Să meargă amândoi. Războinicul care se va întoarce va fi acela demn de a purta Biodag Dubh.

— Şi dacă niciunul dintre ei nu se întoarce? întreabă cineva. Atunci pumnalul va fi pierdut pe veci!

— Dar ce se va întâmpla dacă o scoate pe fata moartă de acolo? întreabă altcineva. Nu se poate să rămână aici. Nu putem îngădui aşa ceva.

Thomas, Carmel şi cu mine schimbăm priviri între noi. Rezistenţa vine din partea celor mai înfocaţi susţinători ai lui Burke, însă restul membrilor Ordinului par în favoarea propunerii doctorului Clements. Burke pare că mestecă sticlă, însă în clipa următoare expresia i se schimbă; este faţa amabilă şi un pic stânjenită a cuiva care şi-a luat seama.

— Bun, atunci aşa rămâne, zice el. Asta dacă Theseus Cassio e dispus să plătească preţul.

Ştiam eu.

— Cât o să coste? întreb.

— Cât o să coste? repetă el. Mult. Dar o să ajungem şi acolo. Incredibil, după asta cere să ne fie aduse cafelele. La momentul creării pumnalului, făuritorii ştiau cum să deschidă poarta spre lumea de dincolo, explică el. Numai că vrăjile acelea s-au pierdut de secole. De zeci de secole. Acum singurul mod de a deschide poarta se află în mâna ta.

Mă uit în jos, spre masă.

— Poarta poate fi deschisă numai prin Biodag Dubh. Vezi tu, ai avut tot timpul cheia la îndemână. Numai că n-ai ştiut cum să răsuceşti mânerul uşii.

M-am săturat să tot aud lumea vorbind despre pumnal ca şi cum n-ar fi un cuţit. Ca şi cum ar fi o poartă sau o cheie sau o pereche de papuci roşii.

— Tu spune-mi cât o să mă coste, insist eu.

— Preţul, zice Burke zâmbind. Preţul este sângele tău, scurs din măruntaie.

Undeva în apropiere, îi aud pe Thomas şi Carmel icnind. Burke pare copleşit de regrete, dar nu mă las păcălit.

— Atunci aşa rămâne, dacă vrei, spune el. Putem îndeplini ritualul mâine-seară.

Douăzeci şi patru

Sângele meu, scurs din măruntaie. O, doar atât? Aşa ar fi trebuit să-i răspund. Nu ar fi trebuit să-l las să vadă că sunt cuprins de teamă. Nu ar fi trebuit să-mi încordez maxilarul. I-am dat prea multă satisfacţie, i-am dezvăluit temerile mele şi încăpăţânarea de a nu renunţa. Pentru că nu voi da înapoi. Nici măcar acum, când Thomas şi Carmel se holbează la mine cu ochii ieşiţi din orbite.

— Ce Dumnezeu, doar am ştiut de la început că se putea sfârşi aşa, le spun eu. Că voi putea fi nevoit să merg pe sârmă, pendulând între a trăi şi a nu trăi, dacă voiam să o salvez pe Anna. Cu toţii am ştiut.

— E cu totul altceva atunci când este doar o posibilitate, zice Carmel.

— Dar este doar o posibilitate. Să nu ne pierdem speranţa. Am gura uscată. Pe cine vreau să conving? Mâine o să scoată maţele din mine ca să deschidă poarta. Poarta către iad. Şi în momentul în care o voi deschide cu sângele meu, ne vor îmbrânci prin ea pe Jestine şi pe mine.

— Să nu ne pierdem speranţa, repetă Carmel şi-l înghionteşte pe Thomas, ca să zică şi el ceva.

Numai că Thomas tace. Omul care mi-a fost alături mereu. Necondiţionat.

— S-ar putea să nu fie totuşi o idee prea bună, şopteşte el într-un târziu.

— Thomas.

— Uite ce-i, nu ţi-am spus tot ce mi-a povestit bunicul. Nu te susţin. Prietenii lui, voodooiştii, nu te vor proteja. Aruncă o privire spre Carmel. Doar pe noi doi vor să ne protejeze, adaugă Thomas.

Un sunet de dezgust şi dezamăgire îmi iese din nas şi gât, numai că nu este real. Nimic surprinzător însă. Doar şi-au făcut de la bun început cunoscută părerea în privinţa aducerii înapoi a Annei.

— Consideră că problema nu-i priveşte, continuă Thomas. Că e treaba Ordinului.

— Nu e nevoie să-mi explici, îi zic.

De fapt, toate astea nu-s decât scuze, îmi spun în sinea mea. Nimeni nu vrea să o aducă pe Anna înapoi în afară de noi trei. Când o voi scoate din iad, va fi într-o încăpere cu oameni care vor dori să o trimită imediat înapoi. Bine ar face să fie pregătită de luptă. Cu ochii minţii o văd explodând în cameră ca un nor întunecat, înşfăcându-l pe Colin Burke de ceafa lui de căţeluş şi ridicându-l în aer.

— Putem găsi alte metode de a o ajuta pe Anna, intervine Carmel. Nu mă face să o sun pe mama ta.

Zâmbesc cu jumătate de gură. Mama. Înainte să pornesc spre Londra, m-a

făcut să-i promit că nu voi uita că sunt fiul ei. Ceea ce şi sunt. Sunt fiul pe care l-a crescut ca să lupte şi să fie mereu de partea binelui. Anna e captivă în camera de tortură a lui Obeahman şi nu pot să o las acolo.

— Vreţi să mergeţi să-l căutaţi pe Gideon? le cer eu. Vreau… vreau să vă rog să faceţi ceva pentru mine.

Privirea lor îmi spune că încă speră că mă voi răzgândi. Totuşi dau amândoi aprobator din cap; îmi vor îndeplini dorinţa.

— Vreau să fiţi prezenţi aici în timpul ritualului.

Ca şi cum aş fi susţinut din colţul ringului, îmi spun. Sau doar mi-ar fi martori.

Se întorc să o ia înapoi pe hol şi Carmel îmi repetă că am timp să mă mai gândesc, că pot alege. Dar nu este o alegere reală. Pleacă împreună şi eu încep să mă plimb de colo-colo pe coridoarele taberei de vară druide, plină cu şemineuri şi gândită cu scopul de a spăla creierele. Dau colţul spre un hol lung şi roşu şi aud vocea lui Jestine.

— Hei, Cas, aşteaptă-mă! Se apropie. Pare stoarsă de puteri şi are o mină serioasă. Fără zâmbetul ăla superior, faţa îi e complet schimbată. Mi-au povestit ce ai spus, zice ea uşor îmbujorată. Ce ai decis.

— Ce au decis ei, o corectez. Mă priveşte calmă, aşteptând, deşi nu am idee ce. Mâine-seară, ea şi cu mine vom ieşi complet de pe hartă pentru a ajunge dincolo, şi numai unul dintre noi se va întoarce. Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? o întreb.

— Nu cred că înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă, îmi răspunde.

— Iisuse, mârâi şi îi întorc spatele. N-am timp pentru ghicitorile astea stupide. Nici tu nu ai.

— N-ai de ce să fii supărat pe mine. Vechiul zâmbet îngâmfat revine în timp ce se grăbeşte să mă prindă din urmă. În urmă cu mai puţin de patru ore am salvat viaţa celui mai bun prieten al tău, continuă Jestine. Dacă n-aş fi fost eu, scheletul i-ar fi mestecat carotida cât ai clipi din ochi.

— Thomas m-a prevenit să n-am încredere în tine. Dar eu mi-am zis că nu trebuie să îmi fac griji din pricina ta. Şi asta cred şi acum.

Jestine se supără la auzul vorbelor mele, exact aşa cum m-am aşteptat. Chiar dacă ştie că este o minciună.

— Nu eu sunt factorul de decizie aici. O ştii la fel de bine ca şi mine.

Se foieşte nervoasă în timp ce păşeşte alături de mine. În ciuda stilului dur pe care îl afişează, bănuiesc că este înspăimântată. Părul îi atârnă pe umeri în şuviţe ondulate umede. Probabil a făcut duş. Când e ud, părul îi pare auriu întunecat. Şuviţele roşii, amestecate cu cele blonde, nu mai sunt vizibile.

— Nu te mai holba aşa la mine, mă repede ea. Doar nu-ţi închipui că mâine o să încerc să te omor.

— Şi nu-i aşa? o întreb. Am crezut că tocmai asta era ideea.

Face ochii mici.

— Şi ai emoţii? Te gândeşti cine o să câştige lupta? Bărbia îi este atât de încordată, încât pare tăiată în oţel, şi pentru o clipă am senzaţia că e complet ţicnită. Dar apoi scutură din cap şi arborează o expresie frustrată, foarte asemănătoare cu cea a lui Carmel. Te-ai gândit vreodată că aş putea avea un plan? mă întreabă.

— Nicio clipă nu am crezut că n-ai avea, îi răspund. Numai că ceea ce pentru ea este un plan, pentru mine echivalează cu un interes ascuns. Dar tu te-ai gândit vreodată că treaba cu sângele meu scurs din măruntaie înseamnă că nu prea am şanse? o întreb. Ţi se pare o chestie corectă?

— Ha! pufneşte ea dispreţuitor. Îţi închipui că eşti singurul vizat? Sângele e un bilet pentru un singur pasager.

Mă opresc din mers.

— Iisuse, Jestine. Refuză!

Zâmbeşte şi ridică din umeri, de parcă i se întâmplă în fiecare joi să fie lăsată să sângereze.

— Dacă tu mergi, merg şi eu.

Rămânem tăcuţi. Ordinul vrea ca numai unul din noi să revină cu pumnalul. Dar ce se va întâmpla dacă niciunul nu reuşeşte să aducă pumnalul înapoi? Pe de o parte, mă întreb cum ar fi dacă aş pierde acolo pumnalul şi i-aş lipsi de el, i-aş lipsi de posibilitatea de a deschide portalul şi problema menirii pumnalului nu s-ar mai pune. Poate că atunci Ordinul s-ar dizolva pur şi simplu şi şi-ar lua ghearele de pe Jestine. Dar pe de altă parte, pumnalul e al meu şi mă simt legat prin sânge de el. Ordinul a prins-o în gheare pe Jestine la fel cum pumnalul m-a prins pe mine în gheare.

Fără un cuvânt pornim umăr la umăr pe coridorul lung. Mă simt închis într-un ţarc şi locul ăsta mă irită; îmi vine să sparg uşile închise şi să întrerup un cerc de rugăciuni, poate să jonglez cu pumnalul şi două lumânări doar ca să văd expresiile oripilate de pe feţele lor şi să-i aud cum ţipă „Sacrilegiu!”

— Ştiu că o să sune ciudat, zice Jestine, dar pot să stau cu voi la noapte? Nu cred că o să dorm prea bine şi – adaugă uitându-se în jur cu un aer vinovat – locul ăsta îmi dă fiori acum.

Intru în cameră cu Jestine, iar Thomas şi Carmel ne privesc surprinşi, dar parcă fără ostilitate. Sunt probabil recunoscători că Thomas şi-a păstrat carotida intactă. Gideon e cu ei în zona comună, aşezat într-un fotoliu. L-am găsit uitându-se gânditor la foc şi nu pare prea concentrat nici acum, când ne-a văzut venind. Lumina aruncată de foc îi scoate în evidenţă ridurile. Pentru prima oară

de când l-am revăzut îşi arată vârsta.

— Aţi discutat cu cei din Ordin despre participarea la ritual? întreb eu.

— Da, răspunde Carmel. Au spus că ne vor pregăti. Nu sunt însă convinsă că are vreun rost. Am fost prea ocupată ca să iau şi lecţii de vrăjitorie.

— Vrăjitoare sau nu, ai sânge în tine, intervine Gideon. Mâine, când Ordinul va pregăti uşa, va fi probabil cea mai puternică vrajă făcută în ultimii cincizeci de ani. Şi fiecare din noi va trebui să contribuie cu sânge, nu numai Theseus şi Jestine.

— Deci o să pleci, îmi zice Thomas uşor năuc. Ştii, nu prea m-am gândit la asta. Am crezut că o s-o scoatem de acolo şi atât. Nu mi-am pus problema că vei trece dincolo. Mi-am spus că vei fi aici. Cu noi.

Zâmbesc.

— N-ai de ce să te simţi vinovat. Un cadavru tocmai a încercat să te devoreze. Ai făcut şi aşa prea multe.

Vorbele mele nu ajută, văd asta uitându-mă în ochii lui. Încă se gândeşte ce şi cum să facă. Mă privesc cu toţii. În ochii lor văd teamă, dar nu teroare. Şi nici reţinere. Îmi vine să-i pocnesc peste cefe, să le strig în faţă să nu le fie frică. Dar nu ar fi corect. Niciunul din ei nu s-ar afla aici dacă n-aş fi fost eu, şi nu ştiu dacă asta-i bine sau e rău. Tot ce ştiu este că sunt recunoscător. Aproape că nu-mi vine să cred că în urmă cu mai puţin de un an eram singur.

Gideon ne-a sfătuit să dormim, măcar puţin, dar nimeni nu l-a ascultat. Nici măcar el nu şi-a urmat propriul sfat. Şi-a petrecut cea mai mare parte a nopţii aşezat în acelaşi fotoliu, moţăind într-o poziţie incomodă şi tresărind de fiecare dată când lemnele trosneau cu zgomot în foc. Noi ceilalţi ne-am întins pe unde am apucat, pe câte o canapea sau încolăciţi pe un scaun. Noaptea a trecut în linişte, fiecare ocupat cu gândurile lui. Cred că pe la trei sau patru dimineaţa am reuşit să aţipesc câteva ore. Când m-am trezit, am avut senzaţia că abia adormisem, numai că focul era stins şi o lumină ceţoasă se ridica prin şirul de ferestre înalte.

— Ar trebui să mâncăm ceva, propune Jestine. Mai târziu voi avea emoţii prea mari şi nu-mi place ideea de a mi se lua sânge pe stomacul gol. Se întinde şi încheieturile gâtului îi trosnesc într-o serie lungă de pocnete. Scaunul n-a fost prea confortabil. Deci, ce ziceţi, mergem să căutăm bucătăria?

— S-ar putea să fie prea devreme pentru bucătar, spune Gideon.

— Bucătar? exclamă Carmel. Puţin îmi pasă de el. O să găsesc cea mai scumpă chestie din bucătărie, o să iau o îmbucătură din ea şi restul o să-l arunc pe podea. După care o să sparg câteva farfurii.

— Carmel… dă să spună Thomas, dar se opreşte când aceasta îl străpunge din

priviri. Îmi dau seama că îi citeşte gândurile. Măcar nu arunca mâncarea, bâiguie el într-un final, zâmbind.

— Voi trei luaţi-o înainte, zice Gideon şi mă prinde de braţ. Vă ajungem noi din urmă.

Thomas, Carmel şi Jestine dau din cap şi se îndreaptă către uşă. La ieşire, o aud pe Carmel bodogănind despre cât de mult urăşte locul ăsta şi cum speră ca Anna să-l arunce în aer, aşa cum a făcut cu casa victoriană. Îmi vine să zâmbesc. Gideon îşi drege glasul.

— Ce este? îl întreb.

— Sunt lucruri pe care Colin nu ţi le-a spus. Lucruri la care probabil că nu te-ai gândit, ridică el din umeri. Sau poate că nu-s decât presimţirile unui moşneag.

— Tata a avut mereu încredere în instinctul tău. L-ai ajutat întotdeauna.

— Atât cât am putut, spune Gideon, apoi tace.

Bănuiesc că încă poartă povara pe umeri, cu toate că ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina lui. La fel se va simţi dacă eu nu mă voi mai întoarce. Poate că Thomas şi Carmel vor avea aceeaşi senzaţie, deşi nu va fi vina lor.

— E vorba de Anna, zice el dintr-odată. Ceva la care m-am tot gândit.

— Ce e? îl întreb. Nu-mi răspunde, aşa că insist: Zău aşa, Gideon. Doar eşti omul care m-a protejat în toţi aceşti ani.

Respiră adânc şi-şi freacă fruntea. Încearcă să decidă cum sau cu ce să înceapă. O să repete că n-ar trebui să o fac, că Anna e acolo unde ar trebui să fie, iar eu îi voi răspunde din nou că nu renunţ, şi cu asta îi voi închide gura.

— Nu cred că Anna este în locul potrivit, zice el. Sau cel puţin nu tocmai.

— Ce vrei să spui? Crezi sau nu că locul ei e dincolo, în iad?

Gideon clatină din cap, frustrat.

— Singurul lucru referitor la lumea cealaltă cu care suntem cu toţii de acord este acela că nu ştim nimic despre ea. Ascultă-mă. Anna a deschis o poartă spre dincolo şi l-a târât acolo pe Obeahman. Acolo unde, mai exact? Mi-ai spus că ai avut impresia că sunt amândoi blocaţi în locul acela. Şi acum gândeşte-te: dacă nu te-ai înşelat? Dacă sunt într-adevăr prinşi acolo, ca un dop în gâtul unei sticle?

— Da, ce-ar fi dacă? şoptesc eu, deşi deja cunosc răspunsul.

— Atunci ar trebui să te gândeşti ce alegere vei face, spune Gideon. Dacă este o cale de a o despărţi pe Anna de Obeahman, ce vei face cu Anna? O vei trage înapoi pe lumea asta sau o vei trimite mai departe?

Să o trimit mai departe? Spre ce? Spre un loc şi mai întunecat? Un loc şi mai rău? La întrebările acestea nu există răspuns. Nimeni nu ştie. E ca finalul dintr-un film prost cu stafii. Ce s-a întâmplat cu tipul cu cârlig în loc de mână? *Nimeni nu ştie.*

— Crezi că merită să fie acolo unde este? Pe tine te întreb. Nu vreau un răspuns din cărţi, nici unul filosofic. Şi nu vreau să aflu ce crede Ordinul.

— Nu ştiu care ar fi criteriile de apreciere în astfel de cazuri, spune Gideon. Nu ştiu dacă e vorba de judecata emisă de puterea supremă sau doar de un sentiment de vină prizonier în interiorul spiritului. Nu noi decidem.

Iisuse, Gideon. Nu asta te-am întrebat. Mă pregătesc să-l informez că mă aşteptam la altceva din partea lui, când îl aud că zice:

— Totuşi, din cele ce mi-ai spus deduc că fata asta a avut parte de destule suferinţe. Dacă ar fi să o judec, nu aş putea să o condamn la mai mult.

— Îţi mulţumesc, Gideon, spun eu, şi el îşi muşcă limba şi tace.

Niciunul din noi nu are habar ce se va întâmpla diseară. În aer pluteşte o senzaţie ciudată de irealitate amestecată cu negare, de parcă nimic nu ne aşteaptă sau oricum, ceva foarte îndepărtat, când de fapt timpul rămas se măsoară în câteva ore. Oare aş putea ca în acest scurt răgaz să o revăd? Să o ating? S-o scot din bezna în care se află?

Sau s-o trimit în lumină.

Taci odată, Cas. Nu complica lucrurile.

Ne îndreptăm umăr la umăr spre bucătărie. Carmel şi-a respectat promisiunea şi a spart cel puţin o farfurie. Dau din cap în direcţia ei şi o văd că roşeşte. Ştie că e un gest meschin şi că şi dacă ar sparge douăsprezece seturi de farfurii, nu ar conta pentru Ordin. Numai că indivizii ăştia o fac să se simtă neputincioasă.

Mâncăm surprinzător de mult. Gideon toarnă un sos olandez peste nişte ouă Benedict care nu prea sunt sănătoase, pe care le răstoarnă lângă nişte cârnaţi. Jestine caramelizează cu miere şi zahăr şase grepfruturi, cele mai mari şi mai roşii pe care le-am văzut în viaţa mea.

— Ar trebui să nu scăpăm din ochi Ordinul, mormăie Thomas printre îmbucături. N-am pic de încredere în ei. Carmel şi cu mine îi vom supraveghea îndeaproape în timp ce ajutăm la pregătirea ritualului.

— Nu uita să-ţi suni între timp bunicul, zice Gideon, iar Thomas îşi ridică privirile spre el, surprins.

— Îl cunoşti?

— Numai după reputaţie.

— Ştie deja ce se întâmplă, spune Thomas cu ochii plecaţi. Va cere întregii reţele de magicieni voodoo să stea în alertă. Ne vor păzi spatele de acolo, din lumea lor.

Întreaga reţea de magicieni voodoo, repet eu în gând şi mestec în tăcere. Ce bine ar fi să-l am pe Morfran în colţul meu din ring! Aş avea un as, un uragan în mânecă.

Ne aliniem revoltei lui Carmel şi lăsăm un adevărat dezastru în bucătărie. Ne spălăm şi Gideon îi ia pe Thomas şi Carmel la întâlnirea cu membrii Ordinului. Jestine şi cu mine ne hotărâm să facem o plimbare, să tragem cu ochiul şi să mai pierdem timpul.

— În curând vor trimite după unul din noi, spun eu în timp ce trecem pe lângă liziera pădurii, ascultând susurul unui izvor nu prea îndepărtat.

— De ce? întreabă Jestine.

— Păi ca să ne instruiască în privinţa ritualului, răspund iar Jestine clatină din cap.

— Nu-i cazul să-ţi faci prea mari iluzii, Cas. Nu uita, tu nu eşti decât instrumentul, spune ea şi smulge o crenguţă joasă cu care mă plesneşte peste piept.

— Deci crezi că o să ne împingă pur şi simplu acolo aşa, orbeşte, şi să spere că o să fim capabili să improvizăm? ridic eu din umeri. Asta e o prostie. Sau nemaipomenit de flatant din partea lor.

Jestine zâmbeşte şi se opreşte din mers.

— Ţi-e frică?

— De cine, de tine? întreb şi ea rânjeşte.

Prin noi curge prematur adrenalina, tensiunea ne pulsează în vene şi peştişori argintii îmi zburdă prin capilare. Când Jestine flutură crenguţa spre capul meu, o văd de la o poştă şi o calc cu piciorul. Îmi răspunde cu un cot aplicat sec la cap şi un hohot de râs, dar totul făcut cu seriozitate. E pricepută şi se mişcă bine; a fost antrenată. Are contre pe care nu le-am mai văzut şi când mă pocneşte în vintre, mă clatin, cu toate că nu m-a lovit cu toată puterea. Totuşi reuşesc să o împing în spate şi să blochez mai multe lovituri decât încasez. Pumnalul este încă la mine în buzunar. Fără el, am fi aproape la egalitate. Ne oprim; avem pulsurile mărite şi valul de adrenalină s-a scurs. Foarte bine. Când n-are unde să se ducă e de rău, ca atunci când te trezeşti dintr-un coşmar.

— Nu te deranjează să dai în fete, comentează ea.

— Pe tine nu te deranjează să dai în băieţi, i-o întorc. N-a fost decât o joacă. Confruntarea va avea loc diseară. Dacă mă laşi singur de cealaltă parte, sunt ca şi mort.

Dă din cap.

— Ordinului Biodag Dubh i-a fost încredinţată o misiune. Pe care o vei întina dacă vei aduce înapoi o criminală moartă.

— Nu este o criminală moartă. Nu a fost niciodată. A fost victima unui blestem. Ce e aşa de greu de înţeles? îmi spun. Dar de ce mă mir? Nu poţi schimba părerea cuiva în două zile. Oricum, ce ştii tu cu adevărat despre asta? o întreb pe Jestine. Ce ai văzut, dacă ai văzut ceva? Sau doar înghiţi ce ţi se spune?

Se uită urât la mine, de parcă m-aş purta nedrept cu ea. Totuşi, foarte probabil va încerca să mă ucidă. Mai mult decât atât, consideră că e *îndreptăţită* să o facă, aşa că, din partea mea, n-are decât s-o ia dracu'.

— Ştiu multe, îmi răspunde zâmbind. M-oi fi crezând tu o oiţă proastă, dar să ştii că sunt capabilă să învăţ. Ascult. Cercetez. Mult mai mult decât tine. Ai măcar idee cum funcţionează pumnalul?

— Spintec. Şi lucrurile dispar.

Râde şi mormăie ceva în barbă. Am impresia că o aud rostind „simplu instrument". Cu accent pe „simplu".

— Există o legătură între pumnal şi lumea de dincolo, îmi explică ea. De acolo vine pumnalul. Şi din cauza asta funcţionează.

— Vrei să zici că vine din iad, remarc eu, iar pumnalul se mişcă în buzunar, de parcă ar ciuli urechile.

— Iad. Abbadon. Acheron. Hades. Lumea cealaltă. Sunt doar nume folosite de oameni pentru locurile în care ajung morţii, clatină din cap Jestine. Dintr-odată umerii i se gârbovesc de oboseală. Nu mai avem mult timp la dispoziţie, zice. Şi tu tot mă priveşti ca pe o hoaţă care ţi-a furat pacheţelul de prânz. Nu te vreau mort, Cas. Niciodată nu ţi-aş dori moartea. Pur şi simplu nu înţeleg de ce îţi doreşti ce-ţi doreşti.

De vină o fi mica încăierare dintre noi sau poate că oboseala ei e contagioasă. Îmi pare rău că s-a trezit amestecată în treaba asta. În ciuda a tot şi a toate, îmi place de Jestine. Deşi ştiţi ce se spune despre a visa cai verzi pe pereţi. Se trage mai aproape şi trasează cu degetele linia bărbiei mele. Îi îndepărtez mâna, dar cu blândeţe.

— Măcar povesteşte-mi despre ea, zice.

— Ce vrei să ştii? o întreb ferindu-mi privirea.

— Orice, ridică ea din umeri. De ce e atât de specială pentru tine? Şi de ce eşti tu aşa de special pentru ea, de s-a aruncat de bunăvoie în uitare de dragul tău?

— Nu ştiu, îi răspund.

De ce o mint? De fapt ştiu. Am ştiut din momentul în care am auzit numele Annei, atunci când mi-a vorbit prima oară. Am ştiut când am ieşit din casa ei cu măruntaiele încă în mine. Când am simţit admiraţie şi înţelegere. Niciodată nu mai simţiserăm aşa ceva, nici eu, nici ea.

— Atunci descrie-mi cum arată, zice Jestine. Dacă tot o să sângerăm de moarte pentru ea, aş vrea măcar să ştiu cum arată.

Bag mâna în buzunar şi scot din portofel tăietura din ziar cu Anna vie. I-o arăt.

— E drăguţă, comentează Jestine după câteva clipe.

Drăguţă! Aşa zice toată lumea despre Anna. Şi mama, şi Carmel. Dar în gura lor asta sunase a jale, ca şi cum era păcat că o asemenea frumuseţe se pierduse.

Când Jestine rosteşte cuvântul, sună batjocoritor, de parcă este singurul cu sens pozitiv care îi trecuse prin cap. Sau poate sunt eu prea suspicios. Oricum ar fi, întind mâna după poză, o iau şi o pun înapoi în portofel.

— Nu o avantajează poza. Anna e neînfricată. Şi mai puternică decât oricare dintre noi.

Jestine ridică din umeri, indiferentă. Părul mi se ridică pe ceafă. Dar nu contează. Peste câteva ore, o va vedea pe Anna cu ochii ei. O va vedea înveşmântată în sânge, cu părul fluturând ca suspendat în apă, cu ochii negri strălucind. Şi când o va vedea, va încremeni fără suflare.

Douăzeci şi cinci

Jestine s-a înşelat. Ordinul vine ca să ia pe unul din noi. Au luat-o pe ea, cu puţin înainte să apună soarele. Două femei s-au prezentat şi niciuna nu a rostit o vorbă. Nu cu mult mai vârstnice decât noi, ambele cu păr negru lung, lăsat pe spate. Jestine mi le prezintă: sunt Hardy şi Wright. Presupun că membrii juniori ai Ordinului sunt cunoscuţi doar după numele mic. Fie asta, fie părinţii lor sunt nişte nemernici.

Mult mai târziu vine Gideon să mă ia. M-a găsit plimbându-mă pe sub felinarele de pe aleea pavată. Bună sincronizare. Adrenalina pusese din nou stăpânire pe mine şi eram pe cale să mă aventurez în câteva sprinturi nebune. M-a condus înapoi la complex şi printre clădiri până la camera lui, unde şiruri de lumânări albe arseseră complet şi trei pumnale false erau aşezate pe catifeaua roşie.

— Deci, zic eu când Gideon închide uşa. Ce poţi să-mi spui despre ritual?

— Îţi pot spune că va începe în curând, răspunde el.

Vag. De parcă aş vorbi cu Morfran.

— Unde sunt Carmel şi Thomas?

— O să vină şi ei. Un zâmbet îi străpunge armura de solemnitate. Fata aia e o mare figură. Ca un foc de artificii. În viaţa mea n-am auzit un limbaj aşa de colorat. În mod normal aş fi zis că e insolentă, dar având în vedere circumstanţele – a fost plăcut să-l văd pe Colin înroşindu-se ca racul. Ridică din sprâncene. Cum de nu te-ai dat la ea?

Carmel scoţându-l din minţi pe Burke toată ziua. Îmi pare rău că nu am fost de faţă.

— Thomas mi-a luat-o înainte, replic eu rânjind.

Zâmbetele se şterg treptat de pe feţele noastre. Mă holbez la lumânări. Flăcările dansează pe deasupra mucurilor mici. E ciudat să mă gândesc că ceara se poate topi cu totul. Gideon se îndreaptă către şifonier şi deschide uşa. Iniţial am senzaţia că scoate dinăuntru nişte draperii roşii, dar când întinde materialul pe pat, văd că în fapt sunt două robe de ceremonie, la fel ca cea pe care o purta în fotografia aia veche.

— Ah! exclam. Chiar mă întrebam când o să apară robele şi cădelniţele.

Gideon netezeşte robele, trăgând de glugi şi mâneci. Sunt îmbrăcat în blugi şi un tricou kaki, asemănătoare celor militare. Mă simt bine în hainele mele. Robele par să cântărească nouă kilograme fiecare.

— O să mă ajute dacă port robă? îl întreb. Ce Dumnezeu, doar e o ceremonie şi atât.

— O ceremonie şi atât, repetă Gideon, cam la fel cum o face şi mama. Nu, nu te va ajuta. E doar o chestiune de tradiţie.

— Atunci uită de ea, zic holbându-mă la sfoara simplă care se leagă peste mijloc. N-au decât să-şi bage tradiţia unde ştiu eu. În plus, cred că Anna s-ar prăpădi de râs dacă m-ar vedea înţolit aşa.

Umerii îi cad şi eu mă pregătesc pentru riposta care, sunt sigur, nu va întârzia să vină. O să urle că nu iau lucrurile în serios, că nu arăt niciodată respectul cuvenit. Se întoarce spre mine, fac un pas înapoi şi mă prinde de umăr.

— Theseus, dacă ieşi pe uşa asta acum, te vor lăsa să pleci.

Mă uit la el. Ochii îi sclipesc şi aproape că tremură în spatele ochelarilor cu ramă metalică. Mă vor lăsa să plec, aşa pretinde Gideon. Poate că da, poate că nu. Dacă aş încerca să scap, Burke ar veni probabil după mine cu un sfeşnic şi totul s-ar transforma într-un joc Clue[23] în mărime naturală. Mă eliberez cu blândeţe din strânsoarea mâinilor lui.

— Spune-i mamei… dau să zic, dar mă opresc. Creierul mi s-a golit. Faţa ei pluteşte pentru o secundă într-un colţ al minţii mele, apoi dispare. Nu ştiu, spune-i ceva frumos.

— Cioc, cioc, face Thomas şi vâră capul pe uşă.

Intră urmat de Carmel şi nu-mi pot stăpâni zâmbetul. Sunt îmbrăcaţi cu robe roşii lungi, au glugile lăsate pe spate şi mânecile le atârnă peste braţe.

— Arătaţi ca nişte călugări de Crăciun, remarc eu. Vârfurile pantofilor Converse ai lui Thomas ies de sub robă. Să ştiţi că nu sunteţi obligaţi să le purtaţi.

— Păi nici n-am vrut, dar Colin a făcut o criză de nervi, îşi dă Carmel ochii peste cap. Sunt al naibii de grele. Şi materialul ăsta îmi dă mâncărimi.

În spatele nostru, Gideon îşi ia roba de pe umeraş şi o îmbracă. O strânge peste mijloc şi netezeşte gluga la spate. Pe urmă ia din cutia căptuşită cu catifea unul dintre falsele pumnale şi îl prinde de sfoară, peste şold.

— Luaţi şi voi câte unul, le spune lui Thomas şi Carmel. Le-am ascuţit deja.

Thomas şi Carmel schimbă priviri, dar niciunul nu se înverzeşte la faţă atunci când se duc să-şi ia cuţitele în primire.

— Am vorbit cu bunicul, zice Thomas. Spune că suntem nişte idioţi.

— Suntem?

— Mă rog, mai mult tu. Zâmbim cu toţii.

Oi fi eu idiot, dar Morfran ne va veghea de la distanţă. Iar dacă Thomas va avea nevoie de ajutor, sigur o să-l trimită de peste ocean.

Îmi dreg glasul.

— Ascultaţi… Nu… nu ştiu în ce formă vom fi la întoarcere, dar dacă vor

încerca să-i facă ceva rău Annei…

— Sunt sigur că Anna poate face bucăţi tot Ordinul, răspunde Thomas. Dar pentru orice eventualitate, ştiu nişte trucuri cu care pot să îi încetinesc.

Carmel zâmbeşte.

— Ar fi trebuit să-mi aduc bâta, adaugă ea şi o expresie ciudată i se întipăreşte pe faţă. Vreunul din voi s-a gândit cum o s-o ducem pe Anna înapoi în Thunder Bay? Presupun că are paşaportul expirat.

Izbucnesc în râs, la fel şi Thomas, până şi Gideon.

— Voi doi luaţi-o înainte, zice Gideon deschizând uşa. Venim şi noi imediat.

Thomas şi Carmel dau din cap şi mă ating pe braţ în trecere.

— E nevoie să te rog să ai grijă de ei în caz că…? îl întreb pe Gideon după plecarea lor.

— Nu, îmi răspunde el şi îşi aşază o mână pe umărul meu. Te asigur că nu e nevoie.

În decursul unei singure zile, locul a îmbătrânit cu un secol. Electricitatea a fost înlocuită cu lumina lumânărilor. Pâlpâie de-a lungul pereţilor holurilor şi tremură pe suprafaţa din piatră a pardoselii. Ţinutele business au dispărut şi ele: toţi cei pe lângă care trecem sunt îmbrăcaţi în robe şi fac gestul binecuvântării şi al rugăciunii atunci când ne apropiem de ei. Sau o fi un gest de blestem, depinde de interpretare. Nu reacţionez. Prin cap nu-mi trece decât un singur gest de răspuns, cu degetul, care ar fi total nepotrivit.

Străbat împreună cu Gideon labirintul de pasaje şi camere de legătură, până ajungem în faţa unui set de uşi duble înalte din lemn de stejar. Înainte să apuc să întreb unde îşi ţine Ordinul berbecele pentru spargerea zidurilor, uşa se deschide din interior, dând la iveală o scară de piatră care coboară şerpuit în beznă.

— Torţă, cere răspicat Gideon, şi una din persoanele de lângă uşă îi înmânează una.

Luminează cu ea treptele de granit frumos dăltuite. Mă aşteptasem să le văd întunecate şi umede, primitive.

— Ai grijă, îi spun lui Gideon când începe să coboare.

— Nu o să cad, replică el. De ce crezi c-am cerut torţa?

— Nu la asta mă gândisem. Mi-e teamă să nu te împiedici de robă şi să-ţi frângi gâtul.

Mormăie ceva despre faptul că e perfect capabil să-şi poarte de grijă, însă păşeşte cu atenţie. Îl urmez imitându-l. Cu sau fără torţă, treptele astea te ameţesc. Nu există bară de care să te sprijini şi şerpuiesc atât de strâns, încât îmi pierd simţul orientării şi n-am nici cea mai vagă idee cât de mult am coborât. Aerul devine tot mai rece şi mai umed. Pare că înaintăm prin gâtlejul unei

balene.

Ajungem jos şi trebuie să cotim după un zid, aşa că lumina lumânărilor ne zgârie brusc retina când pătrundem în spaţiul vast, circular. Lumânările au fost aşezate de-a lungul zidurilor pe trei şiruri: unul de coloane albe, celălalt de coloane negre, iar în mijloc o combinaţie de culori. Au fost puse pe rafturi săpate în stâncă.

Robele stau în picioare în mijlocul încăperii într-un semicerc care aşteaptă să fie închis. Nu sunt prezenţi decât cei mai de seamă membri seniori ai Ordinului şi le studiez pe rând feţele, toate bătrâne şi anonime, cu excepţia lui Thomas şi Carmel. Şi-au tras amândoi glugile pe cap şi nu-mi place cum arată cu părul ascuns. Burke stă, desigur, în centrul cercului, de parcă ar fi buricul pământului. De data aceasta nu mai mimează prietenie şi amabilitate. În lumina lumânărilor, trăsăturile lui par ascuţite, şi aşa mi-l voi aminti întotdeauna. Ca pe un nemernic ce este.

Thomas şi Carmel stau pe marginea semicercului. Thomas încearcă să nu atragă atenţia, în timp ce lui Carmel i se fâlfâie. Îmi aruncă amândoi zâmbete încordate. Îi cercetez din ochi pe ceilalţi membri ai Ordinului. Un cuţit ascuţit luceşte la cingătoarea fiecăruia din ei. Mă uit la Gideon. Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, sper să aibă un as în mânecă, altfel atât el cât şi Thomas şi Carmel vor sfârşi cât ai clipi din ochi precum Iulius Cezar.

Thomas îşi încrucişează privirea cu mine şi amândoi ridicăm ochii. Tavanul nu se vede. E prea înalt şi lumina lumânărilor nu ajunge acolo. Mă uit din nou la Thomas, care face ochii mari. Urâm locul ăsta. Pare să se afle sub orice. Sub pământ. Sub apă. Un loc rău în care să mori.

Nimeni nu a rostit o vorbă de la sosirea mea şi a lui Gideon. Le simt însă ochii fixaţi pe faţa mea şi alunecând spre mânerul pumnalului, pe care îl ţin în buzunarul de la spate. Ar vrea să-l scot. Ar vrea să se uite la el şi să exclame iar oooh şi aaah. Ei bine, luaţi-vă gândul, ticăloşilor. O să trec prin poartă, o să găsesc fata şi voi ieşi de acolo. Atunci să văd ce mai aveţi de zis.

Mâinile au început să-mi tremure; le încleştez. Din spate răsună ecoul unor paşi care coboară treptele. Jestine este condusă aici, jos, de către Hardy şi Wright. Condusă nu e termenul potrivit. E escortată. Pentru membrii Ordinului, tot spectacolul acesta este despre ea.

Aşa că au lăsat-o să vină fără să poarte roba roşie. Ori poate că ea a refuzat-o. Mă uit la ea şi în măruntaie încă simt un uşor freamăt care îmi zice că Jestine nu e duşmanul meu şi că nu aş avea de ce să n-am încredere în ea, chiar dacă pare o nebunie. O văd cum intră în cerc şi fetele care au însoţit-o se retrag şi urcă înapoi pe scară. Cercul de robe se închide, lăsându-ne pe noi doi singuri în centru. Jestine îşi înclină capul în faţa membrilor Ordinului, după care se uită la mine,

încearcă să-mi arunce un zâmbet arogant şi şovăie. Poartă un top alb şi pantaloni negri cu talie joasă. Niciun fel de talismane, medalioane sau bijuterii la vedere. Prind însă o adiere de rozmarin. A fost unsă pentru a fi protejată. Are legat de picior ceva care seamănă a cuţit şi un altul îi este prins de cealaltă coapsă. Parcă e Lara Croft[24].

— Chiar nu putem să te convingem să te răzgândeşti? mă întreabă Burke fără urmă de sinceritate în glas.

— Hai să terminăm odată, mormăi eu.

Zâmbeşte fără să-şi dezvelească dinţii. Unii oameni sunt pur şi simplu falşi.

— Cercul a fost deja format, mă anunţă el cu voce blândă. Poarta e liberă. Tot ce mai rămâne de făcut este să fie deschisă. Dar mai întâi trebuie să vă alegeţi ancora.

— Ce ancoră?

— Persoana care vă va servi drept legătură cu planul acesta al existenţei. Fără ea, n-aveţi cum să găsiţi drumul înapoi. Fiecare din voi trebuie să aleagă.

Mintea îmi fuge mai întâi spre Gideon. Însă pe urmă mă uit în stânga mea.

— Thomas, rostesc.

Thomas face ochii mari. Bănuiesc că încearcă să arate că ar fi flatat, dar nu reuşeşte decât să pară că are crampe la stomac.

— Colin Burke, declamă Jestine lângă mine, deloc surprinzător.

Thomas înghite cu greu şi face un pas în faţă. Scoate pumnalul fals de la cingătoare şi îşi strânge pumnul în jurul lamei. Apasă marginea lamei pe palmă şi nu tresare, cu toate că sângele ţâşneşte şi prinde să se prelingă pe partea laterală a mâinii. Şterge pumnalul de robă şi îl vâră înapoi în cingătoare, apoi îşi înmoaie degetul mare în sângele adunat în palmă. Cu el trasează o mică semilună pe fruntea mea, chiar deasupra sprâncenei. Sângele e cald. Dau din cap şi Thomas face un pas în spate. Lângă el, Carmel a căscat ochii cât cepele. Amândoi au fost siguri că-l voi alege pe Gideon. La fel am crezut şi eu, asta până să deschid gura.

Mă întorc spre Burke şi Jestine, care îndeplinesc acelaşi ritual. Sângele lui luceşte roşu aprins pe pielea ei. Când Jestine se răsuceşte cu faţa spre mine, îmi vine să îl şterg. O văd că înghite greu şi ochii îi sclipesc. Adrenalina se scurge în sângele nostru şi lumea ni se pare mai clară, mai apropiată. Nu e acelaşi sentiment ca atunci când ţin pumnalul în mână, dar seamănă. La un semn al lui Burke, restul membrilor Ordinului scot pumnalele. Carmel stă la numai o jumătate de pas în spatele lor în timp ce-şi trec lamele peste palme; mijeşte ochii când simte scurta înţepătură. Pe urmă, cu toţii, inclusiv Thomas şi Burke, îşi răsucesc palmele pentru a lăsa sângele să picure pe podea şi să se împrăştie,

formând un mozaic de imagini asimetrice de un galben-deschis. Când picăturile ating pardoseala, flăcările lumânărilor pâlpâie şi o energie ca de valuri într-o zi caniculară să revarsă spre mijlocul încăperii şi răsună înspre afară. Simt energia sub picioare, o simt cum schimbă suprafaţa pardoselii. Cum anume, n-aş putea descrie. Dar e ca şi cum pământul de sub picioarele noastre *s-ar împuţina.* Ca şi cum s-ar subţia sau ar descreşte. Stăm pe o suprafaţă care nu mai e solidă.

— A sosit momentul, Cas, zice Jestine.

— A sosit momentul, repet.

— Ei şi-au făcut treaba, au deschis calea. Dar nu pot deschide şi poarta. Asta va trebui să o faci tu.

Magia zburdă prin capul meu ca o nenorocită de tornadă. Mă uit de jur împrejur şi cu greu îi disting pe Carmel şi Gideon de ceilalţi. Sub glugi, trăsăturile li s-au estompat. Dar apoi îl zăresc pe Thomas, îl văd atât de clar, încât parcă ar străluci. Braţul mi se mişcă; nu conştientizez că s-a întins după pumnal până ce îl ţin în mână şi mă uit în jos la el şi la flăcările care se reflectă în nuanţe portocalii pe lama sa.

— Intru eu prima, zice Jestine.

Stă drept în faţa mea. Pumnalul meu e îndreptat spre stomacul ei.

— Nu.

Mă retrag, dar mă prinde de umăr. N-am bănuit că asta aveau de gând să facă. Am crezut că Burke va fi cel care mă va ataca. Am crezut că va fi o tăietură puţin adâncă pe braţ. Nu ştiu ce am crezut. Nu m-am gândit la nimic; am refuzat s-o fac. Fac alt pas în spate.

— Dacă intri tu, merg şi eu, mârâie Jestine printre dinţii încleştaţi.

Nu apuc să reacţionez, căci mă prinde de mâna în care ţin pumnalul şi şi-l înfige adânc în coapsă. Mă uit cum lama pătrunde în corpul ei, sunt blocat ca într-un coşmar, lama înaintează încet dar cu uşurinţă, de parcă ar aluneca prin apă. Când iese, străluceşte de un roşu transparent.

— Jestine! strig.

Cuvântul moare cu voce tare în urechea mea. Pereţii nu trimit înapoi niciun ecou. Jestine se îndoaie de mijloc şi cade în genunchi. Se ţine cu mâinile de coapsă; din rană nu i se scurge printre degete decât un firicel de sânge, dar ştiu că rana este mult mai gravă.

Sângele vieţii ei.

O văd cum îşi pierde o dimensiune, cum se împuţinează, la fel ca aerul din jur şi pardoseala de sub picioare. Dispare, a trecut dincolo. Tot ce rămâne e un vid, un simplu semn al fostei ei prezenţe.

Mă uit la ea hipnotizat şi răsucesc pumnalul înspre înăuntru. Îmi pătrunde în piele şi lumea se învârte. Simt că mintea îmi este smulsă din cap printr-o pâlnie.

Îmi încleştez maxilarul şi apăs şi mai tare, gândindu-mă la Jestine şi la Anna. Lovesc podeaua cu genunchii şi totul în jur se cufundă în beznă.

Douăzeci şi şase

Nimic nu e în regulă aici. Şi n-a fost niciodată. Zac întins, cu obrajii lipiţi de o suprafaţă care nu este nici caldă, nici fierbinte, nici plată, nici ascuţită. E însă dură. Peste tot în locurile în care corpul meu o atinge, o simt cum stă să se zdrobească. Am făcut o greşeală. N-avem ce căuta aici. Indiferent unde ne aflăm, locul ăsta este lipsit de orice. De lumină, de întuneric. De aer şi de gust. E nimic, un vid absolut.

Nu vreau să mă mai gândesc. Risc ca ochii să-mi sară din orbite. Să-mi sparg capul de suprafaţa dură şi să aud cum bucăţile goale pe dinăuntru se sfărâmă precum coaja unui ou scobit.

(Cas, deschide ochii).

Dar am ochii deschişi. În jur nu e nimic.

(Trebuie să deschizi ochii. Trebuie să respiri).

Locul ăsta depăşeşte orice închipuire, orice nebunie. Nu e nimic în regulă aici. Nu apare pe nicio hartă. Dacă îngurgitezi frustrare, te îneci cu ea. Locul ăsta există numai ca o consecinţă a unui ţipăt.

(Ascultă-mi vocea. Ascultă-mă. Sunt aici. E greu, ştiu, dar trebuie să reuşeşti. În mintea ta. Spune-ţi-o mai întâi în minte.)

Mintea mi-e zăpăcită. Nu pot să mă adun. Am venit atâta drum ca să mă las purtat în derivă şi distrus. Există lucruri de care oamenii chiar au nevoie. Aer. Apă. Râs. Putere. Respiraţie.

Respiră.

— Aşa, zice Jestine. Ia-o uşor, e bine.

Faţa i se materializează precum ceaţa într-o oglindă şi restul lumii o urmează şi umple spaţiile ca într-o trusă cu desene numai conturate, care trebuie colorate conform indicaţiilor numerice de pe fiecare planşă. Sunt întins pe ceea ce pare o pardoseală de piatră dintr-o cameră fără gravitaţie şi simt densitatea grea pe craniu, săpând în omoplaţi. Aşa se simte probabil un peşte prins şi tras spre ponton, cu lemnul apăsându-i solzii şi ochii mai tare decât orice greutate atârnată de el până acum. Se zbate în zadar. Plămânii mei încearcă în zadar să tragă aer. Ceva se mişcă în ei şi dinăuntru în afară, dar nu e aer. Mă prind cu mâinile de piept.

— Nu te panica. Continuă să respiri. Nu contează dacă ce simţi este real sau nu. Obişnuieşte-te cu starea asta.

Jestine mă prinde de braţ; atingerea ei este aşa de caldă, nu am simţit nimic mai cald vreodată. Nu ştiu de cât timp ne aflăm aici. Mi se pare că au trecut ore. Sau secunde. Care ar putea fi acelaşi lucru.

— Totul se petrece numai în mintea ta, zice ea. Asta suntem. Uite, îţi arăt.

Îmi atinge stomacul şi tresar, în aşteptarea durerii. Care nu vine însă. Nu s-a format nicio rană. Deşi ar fi trebuit să se formeze. Ar trebui să am o gaură în tricou şi sângele ar fi trebuit să o încercuiască. Iar mânerul pumnalului ar trebui să se iţească afară din corp.

— Nu, nu trebuie să te gândeşti la asta, spune Jestine. Mă uit din nou în jos. Acolo unde mai înainte nu era nimic, acum a apărut o mică lacrimă şi o pată întunecată şi umedă. Nu trebuie să te gândeşti la asta, repetă ea. Asta există încă. Acolo. De partea cealaltă a lumii, corpurile noastre sângerează. Dacă nu ne întoarcem înainte de a ne pierde tot sângele, suntem morţi.

— Cum facem ca să ne întoarcem?

— Priveşte în spate.

În spatele meu e piatră. Zac întins pe spate. Îmi întorc totuşi încet capul.

Thomas. Îl văd. Îmi concentrez privirea şi fereastra se lărgeşte pentru a da la iveală restul încăperii. Tăieturile făcute de Ordin sunt şi acum deschise şi din ele sângele se scurge încet pe podea. Corpurile noastre, al meu şi al lui Jestine, sunt acolo, încolăcite în locurile în care am căzut.

— Suntem de partea cealaltă a oglinzii, spun eu.

— E un fel de-a zice. Însă în realitate suntem încă acolo. Suntem încă în viaţă. Singurul lucru care s-a mişcat din punct de vedere fizic e pumnalul.

Mă uit în jos. Îl ţin în mână şi lama nu e stropită cu sânge. Îl strâng şi simt o emoţie. Familiaritatea acestui loc vid aproape că mă face să-mi doresc să mi-l înfig din nou în stomac.

— Acum trebuie să te ridici.

Jestine se saltă în picioare. Este cu mult mai luminoasă decât tot ce se află în jur. Întinde mâna şi în spatele ei cerul negru se întinde nesfârşit. Lipsit de stele. Nemărginit.

— Cum de ştii toate astea? o întreb şi mă ridic clătinându-mă, dar fără ajutorul ei.

Locul în care ne aflăm, oricare ar fi el, nu se supune regulilor perspectivei. Am senzaţia că pot privi oricât de îndelung şi în orice direcţie, mai departe de câţiva zeci de centimetri nu voi vedea. Lumina lipseşte şi ea. Cel puţin lumina aşa cum o ştim noi. Lucrurile pur şi simplu există, şi atât. Şi anume piatra plată şi zidurile tăiate într-o stâncă ce pare a fi cenuşie, dar la fel de bine poate fi şi neagră.

— Ordinul a păstrat unele documente de când au luat metalul pentru a fauri pumnalul. Cele mai multe s-au pierdut, iar cele care au supravieţuit nu sunt prea demne de încredere, dar le-am studiat pe toate cu mare atenţie.

— Ai de gând să încerci să mă abandonezi aici, Jestine?

Se uită în jos şi în lături. Nu văd nimic în spatele ei, dar din moment ce în

spatele meu îl pot vedea pe Thomas, înseamnă că şi ea îl vede pe Burke în spatele ei. Doar îi este ancoră.

— Dacă mori aici, atunci aici ţi-e locul.

— Chiar crezi că locul ăsta este al cuiva?

— Nu am venit aici ca să te ajut să o scoţi pe fată. Am alte planuri, răspunde ea.

Strâng şi mai tare pumnalul în mână. Măcar acum Anna e „fata”, şi nu „criminala moartă”.

— Cât timp avem la dispoziţie? o întreb.

— Până ce timpul se termină, ridică ea din umeri. E greu de spus. Timpul nu are aici aceeaşi valoare. Timpul nu este timp aici. Aici nu există reguli. Nu port ceas, dar dacă aş purta, m-aş teme să mă uit la el. Arătătoarele ar scăpa probabil de sub control şi s-ar învârti nebuneşte. Cât crezi că a trecut de când ai început să sângerezi?

— Contează? Orice aş răspunde, ar fi greşit, nu-i aşa?

Zâmbeşte.

— Exact.

Privesc în jur. Locul arată la fel, indiferent de direcţia în care te uiţi. Şi mai ciudat e faptul că deşi ştiu că sunt pe moarte, n-am sentimentul că ar trebui să mă grăbesc. Aş putea sta nemişcat în acelaşi loc zile în şir, aş putea să privesc pasiv în jur, cu ochii după Anna, până ar fi prea târziu, până ce corpul meu aflat de partea cealaltă a lumii ar fi trimis înapoi acasă şi îngropat în pământ. Îmi trebuie multă voinţă ca să-mi pun picioarele în mişcare. Totul aici e o chestiune de voinţă.

Păşesc şi piatra mi se înfige ascuţită în tălpile picioarelor, de parcă aş fi desculţ. Se pare că nu poţi călca deloc bine cu pantofii minţii.

— E inutil ce facem, spun. Anna nu e nicăieri. Ăsta nu este un loc. E o întindere de ceva.

— Dacă o cauţi, coteşte după un colţ şi ai să o găseşti, răspunde Jestine.

— Dar aici nu sunt colţuri.

— Colţurile sunt peste tot.

— Te urăsc.

Ridic din sprâncene şi Jestine zâmbeşte. Se uită şi ea în jur, îşi roteşte ochii disperată. Îmi repet că a fost aleasă, că e vina Ordinului, nu a ei, şi că stă sângerând lângă mine. Probabil că e speriată. Şi s-a dovedit un ghid mai bun decât aş fi putut spera.

Un zid apare brusc în faţa noastră, un zid din piatră neagră, poroasă, care absoarbe apa precum roca-mamă de pe drumurile care dau în Thunder Bay. Întorc încet capul şi văd alte ziduri în stânga şi în dreapta. Se întind în spatele

nostru pe kilometri întregi, de parcă am fi mers printr-un labirint. Numai că nu am mers, până acum. Îmi întorc capul şi mai mult ca să mă uit în spate prin fereastră la Thomas. E tot acolo, ancora mea. Înaintăm sau mergem în cerc? Ăsta e drumul? Faţa lui nu reacţionează la aceste întrebări. Îşi ţine ochii fixaţi pe corpul meu, se uită cum sângele îmi impregnează tricoul.

Trecem pe lângă ceva care zace la pământ. E o carcasă din care gândacii se înfruptă cu lăcomie. Blana acestui ceva era albă, dar dacă nu luăm în considerare prezenţa a patru labe, ar putea fi orice. Un câine sau poate o pisică mare. De ce nu un viţel? Trecem mai departe fără a comenta şi încerc să ignor mişcările de sub pielea lui. Nu au nicio importanţă. Nu asta căutăm.

— Ce scrie acolo? mă întreabă Jestine arătând spre zidul din faţa noastră.

Nu e un zid propriu-zis, ci o formaţiune calcaroasă joasă, albă, erodată şi atât de mică, încât te poţi căţăra pe ea. Poartă un înscris cu vopsea neagră udă: MARINETTE CU BRAŢELE USCATE[25]. Lângă ea e ceva care aduce a schiţă grosolană: oase înnegrite de antebraţ şi degete, plus o cruce neagră groasă. Nu ştiu ce înseamnă toate astea. Dar bănuiesc că Morfran ar şti.

— N-ar trebui s-o luăm pe aici, spun eu.

— Nu există decât un singur drum, ridică din umeri Jestine.

În faţă, zidul trece de la roca poroasă umedă la o piatră incoloră. Ne apropiem, clipesc şi zidul devine translucid, asemenea unui cristal ori unei sticle groase şi prăfuite. În mijloc se află o masă de culoare deschisă, ceva îngheţat sau prins înăuntru. Şterg piatra cu mâna, pipăi cu palma praful granulat. Dau la iveală o pereche de ochi mari, îngălbeniţi şi plini de ură. Plimb mâna mai jos pe sticlă, o curăţ şi văd pe pieptarul cămăşii albe pete din sângele soţiei lui. Vârful capului văduvului, cu părul împrăştiat în toate direcţiile, stă suspendat în rocă. E Peter Carver. Prima fantomă pe care am exterminat-o.

— Ce-i asta? mă întreabă Jestine.

— Nimic, o sperietoare, îi răspund.

— A ta sau a ei?

— A mea.

Mă holbez la faţa îngheţată şi-mi amintesc cum m-a fugărit, cum s-a târât după mine pe podea, cu stomacul revărsat şi dând neajutorat din picioare. O crăpătură se formează în sticlă.

— Nu-ţi fie teamă, zice Jestine. E doar o sperietoare, aşa cum ai zis. Sperietoarea ta.

Crăpătura este o fisură de grosimea unui fir de păr, dar care se alungeşte. O văd cum se întinde iute ca un fulger în sus, trosnind peste cămaşa lui pătată de sânge.

— Concentrează-te, şuieră Jestine. Înainte să o laşi să iasă din stâncă.

— Nu pot, îi răspund. Nu înţeleg ce vrei să spui. Trebuie să mergem. Nu vreau să mă opresc.

Mă îndepărtez. Îmi mişc picioarele grele cât de repede pot. Cotesc după un colţ, apoi după altul. Parcă fug, şi asta este o prostie. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să ne rătăcim. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să nu fim atenţi şi poteca să se înfunde într-o grotă. Picioarele mele încetinesc. Din spate nu se aude niciun scârţâit de paşi. Peter Carver nu se târăşte după noi. M-aş fi aşteptat să pornească la vânătoare din fisura aceea din stâncă.

— Cred că nu s-a întâmplat nimic, spun eu, dar fără a primi răspuns. Jestine?

Mă uit în jur. N-o văd. Fără să stau pe gânduri, o iau înapoi pe acelaşi drum. Nu ar fi trebuit să fug. O lăsasem singură cu Carver, care ar fi putut să creadă că ea e vinovată de ceea ce păţise. Ce naiba e cu mine?

— Jestine! strig acum, dar din păcate vocea mea nu răsună dintre pietre. Nu se întoarce niciun sunet, nici ecoul şi nici strigătul ei de răspuns. Cotesc după un colţ, după un altul. Jestine nu e acolo. Şi nici Peter Carver. Au dispărut amândoi.

— Era aici, rostesc cu voce tare, deşi nu este nimeni care să m-audă.

Era. N-am făcut bine întorcându-mă pe acelaşi drum. Niciunul dintre pereţi nu arată la fel ca atunci când am trecut pe lângă ei pentru întâia oară.

— Jestine!

Nimic. De ce nu mi-a spus că nu ne putem despărţi? De ce nu m-a urmat? Stomacul mă înţeapă. Îmi aşez mâna peste el şi simt o umezeală caldă. Rana s-a deschis.

Nu vreau să mă gândesc la asta. Am lăsat asta în urmă. Trebuie să mă concentrez. Ca s-o găsesc pe Anna. Şi pe Jestine.

Respir adânc de câteva ori şi când mă uit la mâna apăsată pe stomac, văd că e uscată. O adiere de vânt îmi trece peste obraji, este prima senzaţie de acest gen pe care o simt de când am coborât aici. Vine însoţită de un zgomot. Un chicotit sălbatic de fetiţă, care nu seamănă cu vocea lui Jestine sau a Annei. Urăsc locul ăsta. Până şi vântul a luat-o razna. În spate aud tropăit de paşi, dar când mă întorc nu văd nimic. Ce caut aici? Într-un tărâm al uitării? Simt o presiune pe umăr; m-am rezemat de peretele stâncii. Când vântul aduce din nou cu el râsul, îmi ţin ochii închişi până ce simt cum părul ei îmi mângâie obrazul.

E cufundată pe jumătate în stâncă. Ochii îi sunt lipsiţi de sânge, dar seamănă mult cu Cait Hecht.

— Emily Danagger, şoptesc, şi ea zâmbeşte trist şi se topeşte încet.

În clipa în care se face nevăzută, îi aud paşii răsunând în spate, apropiindu-se în fugă. Fac un salt în faţă, clătinându-mă pe picioare. Mă învârt printre formaţiuni stâncoase care arată ca nişte fosile cu ţepi şi mă împiedic de pietre

care nu au fost aici înainte de a mă poticni de ele. Nu e decât altă sperietoare, îmi tot repet în sinea mea, dar continui să alerg, nu ştiu cât de departe, şi vântul se schimbă de la chicotit la un mormăit aspru şi neinteligibil. Care mă face să-mi acopăr urechile cu mâinile, aşa încât la început nici nu-mi dau seama ce altceva poartă cu el: un miros puternic de fum dulce. Acelaşi fum care s-a revărsat peste patul meu toamna trecută. Acelaşi fum pe care l-a mirosit tata înainte de a muri. E Obeahman. E aici. Foarte aproape.

Dintr-odată îmi simt picioarele mult mai uşoare. Pumnalul cântă în mâna mea. Ce a spus Jestine? Că dacă o caut pe Anna, o să cotesc şi o să dau de ea. Dar cum rămâne cu el? Oare ar trebui să fiu aşa de nerăbdător? Oricum, ce rău ar putea să-mi facă Obeahman într-un asemenea loc?

Se întâmplă exact aşa cum a prevăzut Jestine. După un colţ îl văd, este în capătul labirintului de ziduri, care pare să mă fi condus până la el.

Obeahman. Pumnalul se învârte iute între degetele mele. E clipa pe care am aşteptat-o. Şi nu mi-am dat seama de asta decât acum. Mă uit la el, la spatele lui cocoşat înveşmântat în aceeaşi manta lungă, verde-închis, la aceleaşi şuviţe de păr putred care îi atârnă pe umeri, şi stomacul mi se zvârcoleşte ca un ţipar. Criminalule. CRIMINALULE! Mi-ai devorat tatăl într-o casă din Baton Rouge. Ai răpit puterea pumnalului şi toate fantomele pe care voiam să le extermin.

Creierul îmi strigă toate astea, dar corpul meu rămâne ascuns, pe jumătate ghemuit, în spatele zidului de piatră. Îmi pare rău că nu am întrebat-o pe Jestine ce am putea păţi în locul ăsta. E oare ca în vise, aşa cum se zice? Dacă mori în vis, mori în realitate? Mă furişez spre marginea stâncii şi arunc o privire pe după colţ. Obeahman e chiar mai mare decât îmi aminteam, dacă aşa ceva este posibil. Picioarele lui par mai lungi şi spinarea îi e îndoită în mai multe locuri. E ca şi cum m-aş uita la el printr-o oglindă la un bâlci, una care deformează. Încă nu m-a văzut, nu m-a mirosit şi nu m-a auzit. E aplecat peste o piatră joasă şi plată şi braţele i se mişcă neîncetat, ca un păianjen care îşi ţese pânza. Şi pot să jur că pe fiecare braţ i-a mai crescut o încheietură.

Îmi amintesc de vraja făcută cu toba laponă şi cât de speriată fusese Anna. Îmi spusese că aceea era lumea lui Obeahman.

Obeahman trage cu putere de ceva. Trage şi smuceşte; pare să fie o sfoară albă, de genul celor folosite de măcelari pentru a lega muşchiul înainte de a-l băga la cuptor. Când trage de ea din nou, ridică braţul şi număr patru încheieturi.

Ar fi greşit să mă reped asupra lui. Trebuie să aflu mai multe. Mă uit cu atenţie înspre labirintul de ziduri şi zăresc un şir de trepte tăiate în piatră. Nu le-am observat atunci când am trecut pe lângă ele. Probabil pentru că nu se aflau acolo. Urc în tăcere şi când ajung în vârf mă las să cad în genunchi şi coate şi mă târăsc până la margine. Îmi înfig bine degetele în piatră ca să nu cedez tentaţiei de a mă

arunca pe el.

Pe stâncă este Anna. Obeahman a întins-o acolo ca pe o lespede mortuară. I-a legat corpul cu sfoară albă, pătată ici-colo de sânge. Mişcarea smucită pe care o observasem este cea pe care Obeahman o face pentru a-i coase gura şi ochii.

Nu suport să privesc, dar ochii mei refuză să se închidă până ce Obeahman leagă nodurile. Când se îndreaptă de spate pentru a-şi admira opera, ţine capul Annei cu o mână, de parcă ar fi o păpuşă. Se apropie de faţa ei, poate pentru a-i şopti ceva sau a o săruta pe obraz. Apoi braţul cu multe încheieturi se ridică în aer şi observ că degetele au vârfuri ascuţite, pe care le înfige adânc în măruntaiele Annei.

— Nu!

Ţipătul meu sparge tăcerea în timp ce corpul Annei se convulsionează şi capul i se smuceşte încolo şi încoace. Ochii îi sunt cusuţi pentru a nu lăcrima şi gura îi e cusută pentru a nu scoate vreun strigăt.

Obeahman îşi răsuceşte capul în sus. Expresia de pe faţa lui denotă un şoc real, cu toate că şi ochii lui, mai bine zis fantele îi sunt cusute încrucişat cu sfoară neagră. Crucile negre arată cu nişte mâzgălituri psihedelice, iar ochii din spatele lor se cască şi sângerează. Nu arăta aşa înainte, când nu era decât o fantomă. În ce s-a transformat?

Înşfac pumnalul şi Obeahman scoate un urlet neomenesc, ca de maşinărie, lipsit de orice urmă de emoţie, aşa că nu-mi dau seama dacă e speriat, furios sau doar nebun. La vederea cuţitului se retrage totuşi, se întoarce şi dispare în stânci.

Nu pierd vremea, mă târăsc în jos pe stâncă precum un crab. Nu vreau s-o scap din ochi nicio secundă pe Anna. Nu vreau ca locul ăsta s-o înghită aşa cum a făcut cu Jestine. Aterizez tare şi fără graţie, în mare parte pe coapse şi pe umeri. Doare rău şi într-un punct moale din măruntaie simt că a apărut o vânătaie urâtă.

— A sosit timpul, Anna.

Nu ştiu ce altceva să adaug. Glasul meu nu pare să o liniştească. Se zvârcoleşte în continuare şi degetele ţinute pe lângă corp i se convulsionează, ţepene ca o legătură de beţe. Pe urmă se prăbuşeşte şi rămâne întinsă pe jos.

Mă uit în jur şi trag aer adânc în piept. Niciun miros sau semn de Obeahman, iar pasajul prin care s-a făcut nevăzut în stâncă nu mai e. Bun. Sper să fi dispărut pentru totdeauna. Deşi nu prea îmi vine să cred. Locul pare să îi aparţină, se simte în largul lui aici, ca un câine în curtea din spate a casei.

— Anna.

Îmi plimb degetele uşor peste sfoară şi mă gândesc dacă să folosesc sau nu pumnalul. Dacă se zbate din nou, aş putea să o tai din greşeală. În jurul rănii pe care Obeahman i-a făcut-o în stomac sângele se întinde negru, pătând sfoara şi

ţesătura albă a rochiei. Abia respir, abia pot să gândesc. Anna, nu… Cuvintele *Anna, nu muri* aproape că-mi scapă de pe buze. Ce prostie. Doar era moartă şi atunci când am cunoscut-o. Concentrează-te, Cas!

Şi dintr-odată, aproape aşa cum îmi dorisem, sfoara se desface. Se strecoară afară din corpul ei, ca şi cum nu ar fi existat niciodată, şi ia cu ea şi sângele. Până şi sfoara cu care a fost cusută încrucişat peste pleoape şi buze alunecă şi dispare, fără a lăsa găuri în urmă. Ochii Annei se deschid şi se fixează precaut asupra mea. Se ridică în coate şi trage aer pe gură. Se holbează în faţă. Ochii nu îi sunt panicaţi. Nici neliniştiţi. Sunt goi şi par să nu mă vadă. Numele. Ar trebui s-o strig pe nume. Ar trebui să spun ceva, dar ceva s-a schimbat la ea, ceva e cu totul altfel. E ca atunci când am văzut-o prima oară, coborând scările în rochia din care picura sânge. Rămăsesem stupefiat. Incapabil să clipesc. Dar nu speriat. De data asta însă sunt; mi-e teamă că Anna nu mai e aceeaşi. Mi-e teamă că nu va înţelege ce-i spun sau că nu mă va recunoaşte. Şi poate că o parte din mine se teme că, dacă mă mişc prea repede, degetele ei vor ţâşni şi-mi vor smulge vorbele din gât.

Colţul gurii îi zvâcneşte.

— Nu eşti real, zice.

— Nici tu, îi răspund.

Clipeşte o dată în direcţia mea. În clipa în care mă uit în ochii ei, un val de panică îi traversează, însă în timp ce îşi plimbă privirea în sus, de la stomac spre pieptul meu, citesc atâta scepticism în ei şi atâta speranţă tăcută, încât tot ce pot gândi este *ea e fata mea, ea e fata mea, ea e fata mea.* Ochii i se opresc pe bărbia mea şi una din mâini i se ridică şi pluteşte pe deasupra tricoului meu.

— Dacă e un truc, zice şi începe să zâmbească, atunci mă voi supăra foarte, foarte tare.

— Anna.

Vâr pumnalul în teacă şi apoi în buzunar şi întind braţul ca să o ridic de pe lespede, însă braţele ei se înfăşoară în jurul meu şi mă strâng. Îi las capul pe umărul meu şi rămân pe loc; niciunul din noi nu vrea să se desprindă din îmbrăţişare.

Corpul ei este lipsit de temperatură. I-a fost luată de regulile care guvernează acest loc şi tânjesc după apăsarea pielii ei reci, aşa cum mi-o amintesc. Presupun că ar trebui să mă bucur că are măcar numărul normal de încheieturi.

— Nu-mi pasă dacă eşti real sau nu, şopteşte, lipită de umărul meu.

— Sunt real, şoptesc eu în părul ei. Mi-ai spus doar să vin după tine.

Îşi înfige degetele în spinarea mea şi mă trage de tricou. Corpul i se smuceşte în braţele mele şi la început am senzaţia că o să vomite. Însă apoi îşi îndepărtează capul ca să mă privească.

— Aşteaptă, zice. De ce eşti aici?

Mă măsoară cu ochi sălbatici şi pumnii ei încleştaţi mă apasă ca nişte pietre pe coaste. Se panichează. Crede că sunt mort.

— Nu sunt mort, te asigur.

Anna coboară de pe stâncă şi-şi lasă capul pe un umăr, privindu-mă suspicios.

— Şi atunci cum ai ajuns aici? Aici totul e mort.

— Suntem doi, de fapt, îi spun şi o strâng de mână. Eu şi o fată enervantă pe care va trebui să o găsim.

— Poftim? zâmbeşte ea.

— Nu contează. Important e că am venit ca să te scot de aici. Din păcate, habar n-am cum să procedez mai departe. Nu am o funie legată peste mijloc de care să fiu tras afară. Avem nevoie de Jestine.

Ochii Annei strălucesc în timp ce mă pipăie cu vârfurile degetelor pe umeri, încă nesigură că nu voi dispărea.

— Nu ar fi trebuit să vii, zice pe un ton ce se vrea certăreţ, numai că nu prea îi iese.

— Tu mi-ai cerut. Mi-ai spus că nu poţi să rămâi aici.

Clipeşte mărunt, nedumerită.

— Aşa am spus? În clipa asta nu pare să fi fost o idee rea.

Îmi vine să râd. Nu pare o idee rea în clipa asta. Când va scăpa de arsuri şi tăieturi, când nu va mai fi legată cu sfoară de măcelărie, atunci chiar nu va fi o idee rea.

— Trebuie să te întorci, Cassio, şopteşte Anna. El nu mă va lăsa să plec.

Prin ochii ei strălucitori văd ce a făcut locul ăsta din ea. Pare cumva mai mică de statură. Pe faţa ei citesc bucuria de a mă vedea, dar şi neîncrederea că voi putea s-o scot de aici.

— Nu e după el, îi răspund.

— Întotdeauna este după el, mă corectează ea. După bunul lui plac.

O strâng şi mai tare la piept. Este aici de peste şase luni, deşi nu asta contează. Timpul nu înseamnă nimic în acest loc. Până şi eu am întârziat prea mult aici. Am senzaţia că am pierdut o oră prin labirintul ăla împreună cu Jestine, şi acum încă o oră cu Anna. Dar nu-i adevărat. Nici pe departe.

— Ce s-a întâmplat? o întreb. Cum te-a învins?

Face un pas în spate şi trage cu o mână de breteaua rochiei albe. Pe cealaltă nu o desprinde din mâna mea, şi nici eu nu-i dau drumul.

— Mă lupt cu el şi pierd, o luăm de la capăt şi iarăşi pierd, şi tot aşa mereu, la infinit. Ochii i se înceţoşează când se uită peste umărul meu şi mă întreb ce vede. Dacă m-aş uita în aceeaşi direcţie, poate că nu aş vedea acelaşi lucru. Privirea i se ascute. Prometeu încătuşat pe stâncă. Ştii povestea? Este pedepsit pentru că a

dăruit focul muritorilor; e legat de o stâncă şi un vultur îi ciuguleşte ficatul. Întotdeauna m-am gândit că nu e o pedeapsă grea. Că se va obişnui pur şi simplu cu durerea şi vulturul va trebui să găsească o altă cale de a-l tortura. Tu însă nu te vei obişnui. Dar el, da.

— Îmi pare foarte rău, Anna, îi spun, dar vorbele mele parcă se pierd.

Anna nu se vaită. În mintea ei nu e vorba de o nedreptate. O vede ca pe o pedeapsă. O pedeapsă meritată.

Îmi studiază faţa.

— Cât a trecut? Nu-mi amintesc prea bine de tine. Este o amintire mult prea veche, de parcă te-aş fi cunoscut atunci când eram vie. Zâmbeşte. Cred că am uitat cum arată lumea.

— O să-ţi reaminteşti.

Clatină din cap.

— N-o să mă lase să plec. Se mişcă ciudat. Ceva e în neregulă; pare un gest cumva pieziş, ceea ce mă face să mă întreb cât de mare e răul care i s-a făcut.

O trag în sus cu blândeţe.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să o găsim pe prietena mea Jestine. Noi…

Mă încovrig când durerea mă săgetează în stomac. Trece şi pot respira din nou.

— Cas, zice şi se holbează la pieptarul tricoului meu.

Nu e nevoie să mă uit în jos ca să ştiu că sângerez iar. Nu ştiu dacă pot ignora sângele ori dacă timpul pe care îl avem nu e cumva prea scurt. Dar prefer să nu-mi asum riscuri.

— Ce ai făcut? mă întreabă şi îşi apasă uşor mâna pe stomacul meu.

— N-are importanţă. Să mergem să o căutăm pe Jestine şi pe urmă să plecăm de aici.

Simt o bătaie pe umăr. Mă întorc şi dau cu ochii de Jestine, la fel de încântată de ea însăşi ca întotdeauna.

Are tăieturi şi laceraţii pe majoritatea vârfurilor şi încheieturilor degetelor. Petele de sânge de pe obraji şi frunte, apărute probabil pentru că s-a şters pe faţă cu mâna zdrobită, seamănă cu vopseaua de camuflaj.

— Unde ai fost? o întreb. Ce s-a întâmplat?

— Am rezolvat problemele, răspunde Jestine şi vâră mâna în buzunar.

Se strâmbă de durere, însă când scoate mâna din buzunar faţa îi radiază. Desface palma şi dă la iveală aşchii strălucitoare de argint.

— Două buzunare pline, spune ea. Am găsit o vână de metal. Acelaşi metal din lama Biodag Dubhului. Bagă argintul înapoi în buzunar. Două buzunare pline. De ajuns pentru ca Ordinul să făurească un nou pumnal. Ceva în mine freamătă în tăcere, este un început de gelozie. Acum Ordinul va putea avea

propriul războinic, adaugă Jestine. O să te lase în pace, pe tine şi pumnalul.

N-aş fi aşa de sigur, îmi vine să spun, însă o văd că se uită la tricoul meu şi dă din cap.

— Rana a început să se deschidă. Cred că şi a mea. E timpul să plecăm. Ochii îi fug spre Anna. Se studiază reciproc fără să se ferească. Jestine zâmbeşte superior. Arată la fel ca în poză, spune ea.

Îmi pun braţul protector pe după umărul Annei.

— Hai s-o ştergem de aici!

— Nu, zice Anna, şi la auzul vocii ei Obeahman scoate un urlet puternic, un ţipăt mecanic care răsună de peste tot, ca şi cum s-ar afla chiar deasupra noastră sau sub noi.

Jestine se dă înapoi şi scoate un cuţit scurt care seamănă cu o daltă, fără vârf ascuţit şi zimţi. Presupun că e unealta pe care a folosit-o pentru a răzui metalul de pe stâncă.

— Ce a fost asta? întreabă pregătindu-şi armele improvizate.

— E Obeahman, îi explic. Fantoma pe care Anna a târât-o aici toamna trecută.

— Nu mai e fantomă, spune Anna. Aici nu sunt fantome. Nu mai sunt. E un coşmar. Şi el nu mă va lăsa să plec.

— Tot repeţi asta, constat eu.

— Oriunde merge el, merg şi eu, zice Anna şi închide ochii, frustrată. Nu pot să explic. E ca şi cum aş fi una din ele acum. Una din victimele lui. Douăzeci şi cinci de criminali morţi. Patru nevinovaţi care jelesc. Îl purtăm după noi de parcă am fi legaţi în lanţuri.

Cu degete pale, fragile, care alunecă pe braţe, îşi netezeşte rochia. Este un gest de curăţare traumatizat. O vede pe Jestine cum o urmăreşte şi-şi lasă braţele să cadă iar pe lângă corp.

— El e legat de ea, zice Jestine. Dacă o scoatem pe ea de aici, va veni şi el. Oftează. Bun, şi acum ce facem? Când vei ajunge acasă nu vei fi în formă şi nu vei putea să îl trimiţi înapoi aici. Presupun că Ordinul ar putea să-l reţină o vreme, să-l lege sau să îl surghiunească.

— Nu, insistă Anna. Nu reacţionează la aşa ceva.

Nu prea ascult ce discută între ele. Douăzeci şi cinci de criminali morţi. Cu toţii aici, închişi în Obeahman. Toţi cei pe care i-am exterminat. Autostopistul cu părul unsuros. Până şi Peter Carver. De aceea l-am văzut prins în rocă şi de aceea m-a fugărit Emily Danagger printre stânci. Niciunul din ei nu a ajuns acolo unde trebuia. Obeahman îi pândise ca un rechin, cu botul căscat, gata să îi înghită.

— Anna, mă aud spunând. Patru nevinovaţi care jelesc. Ce ai vrut să spui? Cine sunt cei patru?

Îşi mută ochii asupra mea. Îi ei citesc regret. Vorbele i-au scăpat, n-a vrut să le

rostească. Şi totuşi le-a rostit.

— Doi băieţi pe care îi cunoşti, şopteşte. Şi un bărbat necunoscut, adaugă cu ochii plecaţi.

Will şi Chase, îmi spun. Plus bărbatul care făcea jogging în parc.

— Sunt numai trei. Cine e al patrulea? o întreb, cu toate că ştiu răspunsul.

Trebuie însă să îl aud din gura ei. Anna se uită în spate şi respiră adânc.

— Semeni aşa de mult cu el.

Îmi încleştez pumnii şi urlu din toţi rărunchii, pentru ca sunetul să ajungă atât de departe în locul ăsta blestemat, încât să fie auzit şi de nemernic.

Douăzeci şi şapte

— Hei, zice Jestine. Mă prinde de umăr şi mă scutură. Nu e deloc momentul potrivit să faci o prostie.

Pe naiba nu e. Mă fâţâi de colo-colo pe nenorocita de stâncă, scrâşnind din dinţi de fiecare dată când lovesc cu piciorul în suprafaţa dură. Trimit astfel vibraţii de durere în corpul meu până în genunchi. Ce instrumente am la dispoziţie? Pumnalul din mână. Furia din gât. Corpul, care îmi sângerează într-o altă dimensiune. Mă întorc cu faţa spre Anna. Ochii ei fug în jur, miraţi de felul în care roca pare să capete tente de roşu şi electricitate. Mi-a priceput intenţiile. Marginile se ascut.

— Putem să îl înfrângem?

Întredeschide buzele, surprinsă, şi ceva se mişcă în irişii ei. Ceva iute şi întunecat, de care îmi amintesc foarte bine. Şi care îmi accelerează pulsul.

Jestine mă împunge în umăr.

— Nu, n-avem cum să-l înfrângem. Nu aici. Ea nu a reuşit şi, din câte înţeleg, e o fantomă a naibii de puternică. Aruncă o privire către Anna, care stă tăcută, cu părul întunecat răsfirat de o parte şi de alta a feţei. Dar chiar dacă am putea, nu avem timp, adaugă Jestine. Nu simţi? Nu auzi? Colin zice că bătăile inimii mi s-au rărit. Ţie ce-ţi spune Thomas?

— Thomas nu spune nimic, îi răspund.

E adevărat. N-am auzit niciun cuvânt de la el de când am trecut în lumea asta. Dacă m-aş uita în spate, l-aş vedea, dar nu mă întorc. Jestine respiră cu greutate. Înseamnă că şi eu. Dar timpul e altfel aici. Aici am putea avea la dispoziţie câteva ore. Şi n-am de gând să plec până ce totul nu se va termina.

— Ce e ăsta? o întreb pe Jestine fluturând pumnalul prin faţa ochilor ei.

— Ţi-ai pierdut minţile? îl îndepărtează cu o mişcare iute a mâinii, ca şi cum ar fi o ameninţare. Am intrat în criză de timp.

— Spune-mi, insist eu ridicând din nou pumnalul. Uite-l, e aici, în locul de unde provine. Deci aici e doar un simplu cuţit? Sau pot să îl folosesc în continuare?

Se uită pe lângă lamă, drept în ochii mei. Nu clipesc şi-şi fereşte privirea.

— Nu ştiu ce este, zice într-un sfârşit. Ştiu că e legat de magia, de vrăjile pe care le fac cei din Ordin. E întotdeauna mai mult decât un simplu cuţit, oriunde ar fi.

— Simt şi eu, intervine Anna. Nu mai murmură aşa ca înainte, dar… l-a simţit şi el. Şi de asta a fugit.

— Îi e frică de pumnal?

— Nu, clatină ea din cap. Nu îi e frică. Poate că nici măcar nu a fost surprins. Doar agitat.

Cas? Mă auzi, Cas? Nu mai e timp. Trebuie să te întorci.

Nu acum, Thomas. Nu încă.

— Jestine, nu vreau să mai rişti, spun eu. Întoarce-te. Anna şi cu mine te vom urma, dacă putem.

— Cas… dă ea să zică, însă fac un pas în spate şi o iau de mână pe Anna.

— Nu pot să plec de aici până nu se termină totul, le explic amândurora. Până nu-l voi prinde singur şi nu-l voi distruge. Nu pot să-l mai las să-i ţină captivi pe criminalii morţi. Şi nici pe Will şi Chase, ori pe bietul bărbat care făcea jogging în parc. Nici pe tata. Las colţurile gurii în jos şi o privesc pe Anna. Nici măcar pe ticălosul de Peter Carver nu-l pot lăsa în ghearele lui. O să-i eliberez pe toţi. Şi pe tine, Anna.

— A doua oară, zice ea, şi când îşi încrucişează ochii cu ai mei, e fata pe care mi-o amintesc.

Îşi apasă mâna pe stomacul meu. Da, ştiu, e cazul să ne grăbim.

— La dracu’ cu toate, zice Jestine. Dacă tu rămâi, atunci rămân şi eu. Îţi pot fi de folos. Am dălţi şi magie. Se şterge pe frunte cu dosul palmei. Bun, atunci hai să-i dăm drumul. Dă din cap spre Anna. Ai face bine să ne fi de ajutor. Pentru că ceva îmi spune că nu vom avea timp să salvăm domniţe aflate la ananghie.

Anna ridică din sprâncene.

— Domniţe? Să te văd cum răspunzi când eşti despicată, arsă şi zdrobită de mii de ori de stâncă. Atunci să-mi zici domniţă.

Jestine îşi dă capul pe spate şi scoate un hohot de râs sălbatic care reverberează în aerul mort fără a trimite înapoi ecoul.

— O confruntare unu la unu ar fi problematică. Nu ştiu dacă ne poate ucide aici, dar într-o luptă corp la corp ne-ar putea schilodi, ne-ar scoate şira spinării la toţi, aşa cum dezosezi un peşte. Şi asta ar fi de ajuns. Am zăcea aici până ne-am pierde tot sângele pe podeaua puţului adânc. Şi după aceea ne-ar devora, zice Jestine şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Atunci îl vom înfrunta împreună, concluzionează Anna. Ştii să te lupţi?

Jestine dă din cap în direcţia mea.

— Pot să-l dobor pe Cas fără probleme.

— Şi crezi că asta ar trebui să mă impresioneze? întreabă Anna înclinându-şi capul, iar Jestine râde.

— Cas, fata ta are limba ascuţită. Face un pas în faţă şi-şi mijeşte ochii. Şi dintr-odată pare suspect de sănătoasă la cap, adaugă ea.

— E din cauză că acum am un scop, îi explică Anna. Până acum aici nu exista

niciun scop. Nu aveam niciun motiv pentru a continua. E un loc deconectat. Dacă ar fi să-l descriu într-un singur cuvânt, acesta ar fi. Scopul e cel care m-a însănătoşit la cap.

Îmi aruncă o privire. Jestine nu o ştie suficient de bine pentru a recunoaşte umbra din acea privire, dar eu o recunosc. Anna nu e bine. Dar poartă o mască. Mai târziu va fi timp pentru a repara răul făcut şi pentru a o ajuta să uite, îmi spun în sinea mea. Cu toate că, sincer să fiu, nu am idee ce ar trebui făcut în sensul ăsta.

Cas. Trebuie să te întorci. Acum.

Nu, Thomas. Nu acum. Scrutez întinderea pustie. Pare plată, cu excepţia unor mici pante răspândite ici-colo. Lipsa distanţei şi a perspectivei îmi face capul să vâjâie. Dar este doar o iluzie. O minciună. Obeahman e undeva pe acolo şi are multe locuri în care să se ascundă.

— Nu va veni la noi, spun eu. Cred că ştie ce vreau.

— Dar nu putem să stăm cu mâinile în sân, replică Jestine.

Clipeşte mărunt şi-şi mişcă iute capul. Probabil că Burke îi spune ceva la ureche.

— S-ar putea totuşi să vină, zice Anna. Dacă îl lăsăm să ne vâneze.

— Ce drăguţ, murmură Jestine pe un ton sarcastic. Se uită la mine. Presupun că o pradă solitară e mai ademenitoare ca o turmă. Dacă ţip, veniţi după mine. Răsuflă adânc şi se răsuceşte pe călcâie, pregătită să plece.

— Nu pleca, îi spun. Dacă ne pierzi din ochi, s-ar putea să ne pierzi cu totul. Locul te poate înghiţi.

Se uită rânjind peste umărul meu.

— Locul ăsta te duce acolo unde vrei. Noi îl vom vedea pe el şi el ne va vedea pe noi, şi pe urmă ne vom vâna unii pe alţii. Aici eşti întotdeauna pierdut, Cas. Într-un fel sau altul.

Zâmbesc cu un aer afectat. Nu am pierdut-o mai devreme. Ea a ales deliberat să dispară, ca să caute vâna aceea nenorocită de argint. Foarte bine. Ar fi trebuit totuşi să-mi dau seama.

— Nu risca, o sfătuiesc. Dacă simţi că trebuie să te întorci, întoarce-te.

— Nu mai dramatiza, pufneşte ea dispreţuitor. Sunt prietena ta, dar nu-s dispusă să mor pentru tine. Nu sunt Thomas. Şi nici *ea*.

Paşii îi sună monoton pe pietre în timp ce se îndepărtează fluierând o melodie care seamănă cu cea cântată de Elmer Fudd[26] atunci când fugăreşte iepuri. Schimb priviri cu Anna şi ştiu că în clipa aceea Jestine s-a făcut nevăzută în spatele nostru.

Merg prin iad alături de Anna şi simt că ar trebui să-i spun tot ce am vrut să-i

spun în ultimele şase luni. Simt că avem timpul limitat. Cu toate că am venit aici ca s-o aduc înapoi, nu m-am aşteptat de fapt că aş putea să o revăd. Era doar un vis. O expediţie de căutare ca cea a unui cavaler care umblă pe urmele Sfântului Potir. Dar acum mă aflu aici, cu o gaură în stomac care a început să pulseze, şi încerc să îl ademenesc pe ucigaşul tatălui meu. Totul este atât de ireal, încât creierul îmi sângerează acum probabil în nouă locuri.

— Nu am de gând să-ţi spun că nu ar trebui să facem asta, zice Ana. Dacă aş fi în locul tău, şi eu aş vrea să îmi eliberez tatăl.

— Asta încerc să fac? Să îl eliberez?

— Păi nu-i aşa?

Presupun că are dreptate. Încerc să îi eliberez pe toţi. Will şi Chase ar fi rămas captivi aici pentru totdeauna dacă n-aş fi venit după Anna, şi la gândul ăsta stomacul mi se întoarce pe dos. Mai e şi tata. Am crezut că Anna îl eliberase în urmă cu şase luni, atunci când îl târâse pe Obeahman aici.

Cu coada ochiului prind o mişcare şi tresărim amândoi. Dar nu e el. Ceva atârnă de crengile unui copac singuratic, undeva în depărtare. Continuăm să mergem, de fapt mergem fără să mergem, pentru că nu ne dăm seama uitându-ne dacă înaintăm sau nu. În jurul nostru, peisajul se mişcă şi se schimbă; formaţiuni stâncoase apar şi dispar. E ca şi cum am păşi la nesfârşit pe o enormă bandă rulantă. Acum suntem deasupra unui soi de defileu tăiat adânc în piatră. Pe fundul lui pare să curgă un râu pe care pluteşte un strat de ţiţei.

— Ai… ai vorbit vreodată cu el? Cu tata?

Anna clatină încet din cap.

— El nu e decât o umbră aici, Cassio. Aici nu sunt cu toţii decât nişte umbre.

— Dar crezi că ştie unde se află? Că şi-a dat seama încă de la început?

— N-am idee ce ştiu ei, zice Anna.

Dar îşi fereşte ochii. De fapt bănuieşte că tata ştie.

În faţa noastră, defileul se apropie prea repede faţă de ritmul în care ne mişcăm. Detest locul ăsta. L-ar scrânti de cap în mai puţin de trei secunde pe orice prof de fizică. Unde e Obeahman? Unde e Jestine? Durerea din coapsă se accentuează şi-mi e din ce în ce mai greu să merg. Din moment ce Jestine are deja respiraţia îngreunată, poate că nici nu mai e aici. Chiar sper să nu mai fie. Lângă mine, Anna scrutează încordată peisajul. Deocamdată nu se zăreşte nimic.

— Ascultă, îi spun. După ce totul se va termina aici, dacă voi rămâne în viaţă, vreau să te iau cu mine. Pentru tine am venit aici. La fel şi Thomas şi Carmel. Vrem să te luăm înapoi în Thunder Bay. Îmi stăpânesc cu greu emoţia. Vreau să vii cu mine. Dar alegerea îţi aparţine.

— Dar eu voi fi tot moartă, Cassio.

— Şi eu voi muri cândva. Nu contează. O ating pe umăr şi ne oprim ca să o

pot privi în ochi. Chiar nu contează, repet.

Clipeşte lung şi încet din genele ei negre.

— Bine, o să mă întorc, zice într-un final, şi eu las aerul să-mi iasă din plămâni, uşurat.

Urletul lui Obeahman sparge tăcerea; îl simţim rezonând prin tălpile picioarelor.

— A venit.

Douăzeci şi opt

Silueta umblătoare care se zăreşte în depărtare, în fundul defileului, ar putea fi oricine. Dar nu e orişicine. Este ucigaşul tatălui meu, temnicerul lui. M-a învins o dată cu ajutorul unui blestem care aproape că m-a omorât. De data asta va fi altfel. De data asta îl voi răpune.

În urechi îi auzim paşii răsunând prea tare pentru distanţa la care, chipurile, se află. În timp ce se apropie, ne schimbăm poziţia; stâncile se mişcă în spaţiu într-o clipită. Până acum ne-am uitat în jos. Acum Obeahman se află drept în faţă.

— Care e treaba cu braţele şi picioarele lui? o întreb.

— A împrumutat încheieturi. Şi odată cu ele, a împrumutat şi putere.

Ochii Annei sunt ca de oţel; nici nu clipeşte la vederea lui.

Încheieturile suplimentare îl fac diform. Înainte mergea greu, aproape târându-se. Acum picioarele i se smucesc de parcă ar fi prinse în unghiuri greşite. Se apropie de zid şi rânjeşte în timp ce se agaţă de el cu mâinile şi se caţără pe peretele de stâncă, ignorând legile gravitaţiei. Pivotează şi se aruncă înainte încă şi mai repede, în patru labe, şi fără să vreau fac un pas în spate.

— Faci pe grozavul, zic eu cu intenţia unui comentariu batjocoritor, numai că din gură îmi iese un sunet ascuţit şi nervos, aproape un chiţăit.

A avut dreptate Anna. Aici, Obeahman poate fi orice doreşte, după bunul lui plac. Este în elementul lui. Probabil că-şi poate roti capul la 360 de grade. Aş vrea să-i pot mărturisi acum tatei că i-am urmat sfatul în legătură cu teama care nu trebuie să te părăsească în astfel de momente.

— O să-l încetinesc, voi încerca să-l reţin, zice Anna.

Părul i se înnegreşte şi începe să i se ridice pe cap. Albul ochilor se retrage şi vene negre i se întind pe sub piele. Rochia se înmoaie încet, devenind treptat roşie.

Obeahman a coborât acum de pe zid şi se deplasează smucit pe picioarele lui descleiate. Ochii cusuţi stau fixaţi asupra mea. Nu o mai vrea pe Anna. O are deja. Sunt ultimul care a rămas liber.

— Mai întâi o să-mi rupă braţele, zice Anna.

— Ce?

— Te-am anunţat, spune ea pe un ton care sugerează că nu e nimic important. O să încerc să-l prind de braţe, aşa că mi le va rupe pe ale mele. Nu pot să-l înving. Nu te baza pe mine. Şi nu ştiu dacă tu eşti în stare.

Se uită la mine cu o privire pe care îmi e uşor s-o descifrez. Regret. Dorinţe zadarnice: mai mult timp, mai multe şanse.

Păcat că Thomas şi Carmel nu sunt aici, cu mine. Ba nu. Ceea ce îmi doresc

este să am un plan. N-ar fi deloc rău să mai am un atu, în afară de cel pe care îl ţin strâns în pumn. Anna păşeşte în faţă.

— Nu ţi-e teamă? o întreb.

— Nu-i prima oară când fac asta, îmi răspunde.

Reuşeşte chiar să zâmbească. Apoi dispare. Se apropie de el mişcându-se mai iute decât îmi aminteam eu. Îi aplică un pumn în faţă şi dinţii lui scuipă un şuvoi roşu pe antebraţul ei. Anna nu se clinteşte, nici nu ţipă. Luptă în continuare ca un robot. Ştie că va pierde şi s-a obişnuit cu ideea. Nici măcar nu mai simte durerea.

— Nu sta acolo ca un popândău. Du-te şi ajut-o! strigă la mine Jestine în timp ce se repede şi se vâră în încăierare.

N-am idee de unde a apărut. Pare să fi sărit direct din stâncă. Dar nu contează; nu ezită nicio secundă. Se eschivează, evitând unul din braţele lui Obeahman, şi apasă capătul daltei în umărul lui. Anna l-a prins de cap, dar strânsoarea nu este destul de puternică.

Picioarele mi-au îngheţat. Între ele două, nu ştiu ce să fac, unde să atac. Niciuna din mişcările lor nu are efect. Ar fi trebuit să plecăm. Să ieşim de aici cât mai aveam timp. Îl aud pe Thomas în cap, îmi vorbeşte pe un ton presant. Nu pot fi atent la spusele lui, şi nici nu pot privi în spate. Văd în schimb cum Obeahman rupe braţul Annei ca pe o crenguţă, apoi o înşfacă şi o aruncă, făcând-o să se dea de-a berbeleacul. De Jestine se scutură pur şi simplu ca de ceva care-l incomodează pentru care nu merită să-şi facă griji. În tot acest timp nu-şi ia o clipă ochii de la mine. Mă holbez spre locul în care ar trebui să-i fie ochii, urmărind mişcarea fentelor negre şi picuratul lent al sângelui. Mi-e teamă de el. Întotdeauna mi-a fost. Îşi smuceşte capul o dată atunci când îşi scoate maxilarul din ţâţâni. În câteva clipe se va năpusti asupra mea ca să mă facă bucăţi, aşa cum a făcut şi cu ceilalţi, iar eu şi tata vom rămâne captivi aici pe vecie.

Fire negre de păr i se ridică pe umeri înainte ca braţul Annei să se furişeze prin faţa lui şi să îl prindă de maxilar. Pumnul ei îl loveşte peste dinţi. Obeahman ţipă şi limba neagră îi iese afară în timp ce ea îl răsuceşte pe loc, strâmbându-se din cauza efortului.

— Stai departe de el, mârâie ea spre mine.

Îi izbeşte corpul de stâncă cu o forţă suficient de mare pentru a sparge pietricele. Repetă gestul iar şi iar, pocnindu-l de piatră. Aud încheieturi trosnind.

Jestine rosteşte cu voce întretăiată: „Ce mama dracului!”

Obeahman se zvârcoleşte acum ca un animal cuprins de furie. Vârfurile degetelor i se ascut şi le înfige în pieptul ei, sfâşiind muşchiul, până ce Anna lasă să-i cadă braţul, iar el îşi găseşte sprijin pe pământ. Anna nu se lasă însă, îşi smuceşte umărul, apoi îi izbeşte capul de stâncă atât de tare, încât pare că va

exploda în orice clipă ca un pepene verde. Dar nu. Singurul fir de sânge care se scurge pe bărbia lui provine din tăieturile pe care dinţii le-au făcut în palma ei atunci când l-a ţinut de maxilar. Anna cade într-un genunchi şi îl eliberează în fine din strânsoare. Obeahman îşi înfige ghearele în spinarea ei şi Anna se prăbuşeşte la pământ.

Mi-e imposibil, îmi spun în timp ce el se îndreaptă calm spre mine, cu sângele Annei picurându-i de pe vârfurile degetelor. Mai mult decât orice pe lume aş vrea să îl ucid, de dragul ei, de dragul tatei. Dar pare o misiune imposibilă. S-a apropiat acum. Atât de mult, încât îi simt fumul.

Jestine se saltă împleticit în picioare; se înalţă în spatele lui, strigă *„Leithlisigh!”*[27] şi îşi abate mâna spre capul lui. Obeahman cade în faţă, dar nu înainte de a o cuprinde cu braţul şi a o izbi cu putere de stâncă. Strig numele lui Jestine, însă zgomotul făcut de oasele ei rupte îmi acoperă vocea.

Mă arunc înainte şi o târăsc de sub braţul lui. Jestine are dinţii înroşiţi şi din colţurile gurii îi curge sânge. O trag după mine şi picioarele îi atârnă neputincioase în spate şi saltă pe pământ ca un cauciuc.

— Asta a fost tot, mormăie ea. S-a sfârşit.

îşi saltă capul şi ne uităm amândoi în spate la Obeahman. Vraja pe care a folosit-o Jestine îl ţine şi acum îndoit de mijloc. Şi mai e ceva: acum în jurul lui au apărut umbre care par că se mişcă mai iute decât putem noi urmări cu privirea. Uneori în raza noastră vizuală apare câte un braţ suplimentar ori un cap care nu existase până atunci. O clipă am impresia că-l văd pe Autostopistul Districtului 12, în acelaşi tricou alb şi cu aceeaşi jachetă de piele. Dar pe urmă se face nevăzut. Totuşi asta e ceea ce se întâmplă. Obeahman se descompune.

— Ce i-ai făcut? o întreb pe Jestine.

Pe frunte are broboane de sudoare şi pielea i s-a albăstrit. Anna a reuşit să se ridice în picioare şi îngenunchează acum lângă noi.

— L-am blestemat, răspunde Jestine scuipând sânge, care i se scurge pe bărbie. L-am destabilizat. Am crezut că pot face mai mult, dar… Tuşeşte. Sunt terminată. O să mor. Şi nu vreau să mor aici.

Vorbeşte pe un ton foarte surprins. Aş vrea să pot face ceva pentru ea, s-o încălzesc ori să opresc sângerarea. Dar nu pot face nimic. Probabil că măruntaiele ei arată de parcă ar fi fost lovite cu barosul.

— Întoarce-te, îi spun, şi ea dă din cap aprobator.

Se răsuceşte pe o parte şi când se uită în jos ştiu că nu vede piatra, ci pe Colin Burke. Aruncă o privire către Anna, îi vede venele negre şi zâmbeşte. Se uită la mine pentru ultima oară şi-mi face cu ochiul. Pe urmă se încruntă şi ochii i se închid. Pare să se prelingă în jos, trecând prin ceva, şi pe urmă dispare, ca şi cum

nu ar fi existat.

În spatele nostru, Obeahman încă se zvârcoleşte, cu mâinile apăsate pe cap, încercând să se adune. Mă uit la braţul rupt al Annei şi la tăieturile din care sângele se scurge pe rochie.

— Ai grijă să nu te mai răneşti, îi spun.

— După ce terminăm aici nu mai contează, îmi răspunde, însă rămâne îngenuncheată atunci când mă îndepărtez.

Pumnalul se simte ca la el acasă în mâna mea. Nici nu mă aşteptam la altceva. Nu ştiu ce se va întâmpla. Ştiu doar că îl voi spinteca pe Obeahman şi voi afla.

Mă apropii şi mirosul lui îmi umple nările; pe sub fumul dezgustător pluteşte o duhoare de putreziciune, de mortăciune. Pe limbă îmi stă să-i spun ceva, să-l biciuiesc cu o ultimă zeflemea, dar mă abţin. Îmi apăs piciorul pe stomacul lui şi îl împing pe spate, atât cât să îmi pot înfige pumnalul adânc în pieptul lui.

Stă acolo fără să facă nimic. Doar urlă, dar a urlat aşa tot timpul. Scot pumnalul din el şi dau să-l mai implânt o dată, dar degetele lui se înfăşoară în jurul braţului meu şi strâng cu forţă. Oasele îmi trosnesc şi mă saltă odată cu el când se ridică în picioare. Umbre ale spiritelor pâlpâie şi acum prin aer; apar şi dispar. Mă uit cu mai mare atenţie după faţa tatei. Dar mă opresc când dinţii lui Obeahman se afundă în muşchii mei. Braţul mi se flexează şi contractă instinctiv, dar este ca şi cum un fluture ar vrea să scape de un buldozer dând din aripi. Obeahman îşi smuceşte capul şi o mare parte din umăr mi se dislocă.

Mă panichez. Mă zbat simultan din toate mădularele, în încercarea de a înşfăca pumnalul cu braţul bun. Îl prind şi spintec aerul. Vreau să îl îndepărtez pe Obeahman. Nu vreau să-l urmăresc cum înghite bucăţi din mine.

Una din tăieturile mele despică un braţ. Nu e al lui, ci al altcuiva, al uneia dintre fantomele captive, însă cel care urlă este Obeahman. Corpul acela se zvârcoleşte şi se eliberează din el, trăgându-se în sus şi ieşind prin gaura din pieptul lui. Ne prăbuşim departe unul de altul şi ne uităm la umbra feţei familiare a lui Will Rosenberg, care se roteşte în sus. Într-o clipă de nebunie se uită spre mine şi mă întreb ce vede şi dacă înţelege ceva. Deschide gura, dar nu voi afla niciodată ce a vrut să spună. Umbra se stinge şi dispare în neant. În locul în care Will ar fi trebuit să ajungă înainte ca Obeahman să pună gheara pe el.

— Ştiam eu, nenorocitule, mă răstesc la Obeahman, cu toate că vorbele mele nu au niciun sens.

Nu am ştiut nimic. N-am avut nici cea mai vagă idee, dar acum, că am aflat, spintec aerul din jurul lui şi de deasupra, lama măturăă totul în cale şi se abate spre umeri şi spre capul care se holbează în sus spre spiritele ce zvâcnesc şi se eliberează, apoi zboară. Uneori câte două deodată. Urletele lui Obeahman îmi sparg timpanele, dar nu le iau în seamă; mă uit după tata. Vreau să îl văd. Şi

vreau să mă vadă şi el pe mine. Mă răsucesc şi mă eschivez, dar cu gesturi mecanice; o s-o dau în bară cât de curând. Zăresc o bucată de coadă neagră şi e de ajuns pentru ca atenţia să-mi fie distrasă; încetinesc ritmul loviturilor şi pumnul lui Obeahman îmi întâlneşte sternul, zdrobindu-mi pieptul. După care tot ce mai rămâne e aer şi durere şi pardoseala dură de piatră.

Anna ţipă. Deschid ochii. Se luptă cu el. Pierde, dar face tot ce îi stă în putinţă pentru a-l ţine departe de mine. Ar trebui să-l lase să se apropie. Am prea mult sânge adunat în gât şi nu pot să vorbesc. Nu sunt în stare să îi spun nimic. Pe gură nu-mi ies decât salivă şi picături de sânge. Jestine e moartă. Eu sunt mort. S-a terminat.

Dar aş putea să mă întorc. Aş putea să urmez exemplul lui Jestine şi să mor cu Thomas şi Carmel şi Gideon alături. Camera va fi păstrat căldura lumânărilor aprinse. Capul îmi bubuie de la atâtea gânduri. Dacă l-aş întoarce doar un pic, l-aş putea vedea pe Thomas, aş putea vedea toată încăperea, şi dacă voi apăsa până ce sticla se va sparge, voi fi înapoi acolo.

— Cassio, ieşi de aici!

Anna, nu pot să respir. Ea luptă în continuare cu un singur braţ, refuză să se dea bătută. Câte fantome am eliberat spintecându-l pe Obeahman în acele câteva secunde? Trei? Poate cinci? Oare una din ele era tata? Nu ştiu. Mă întreb ce importanţă mai are, atâta timp cât am făcut tot ce am putut. Mă întreb dacă tata ştie că mă aflu aici.

CAS!

Trupul meu se cutremură. Îl simt, îl aud. Mă loveşte drept între ochi: vocea lui Thomas îmi bombardează sinapsele.

Nu mai trage de timp! Întoarce-te imediat! Nu mai ai sânge în tine. Bătăile inimii ţi s-au rărit! Sângele îţi curge mai încet prin vene! O să oprim treaba asta, mă auzi? O s-o opresc eu chiar acum!

Nu mai am sânge în mine. Chiar aşa, Thomas? Mai am al naibii de mult, în plămâni. Litri întregi, care mă umplu ca pe un vas care se scufundă. Numai că… nu, nu e, nu tocmai. Şi sunt încă lucid, cu toate că n-am respirat cum trebuie de vreo oră… Sau cam aşa ceva.

Mă uit la Anna: îşi foloseşte braţul rupt de parcă nu i-ar păsa dacă s-ar desprinde cu totul. Şi adevărul este că nu-i pasă. Pentru că nu contează. Nimic din toate astea nu are importanţă, nici măcar rămăşiţele zdrenţuite din umărul meu sau pieptul zdrobit. Obeahman o loveşte pe Anna în genunchi, rostogolind-o la pământ.

Mă salt în coate şi scuip sânge pe pardoseala de piatră. Durerea a amorţit, e încă puternică, dar nu la fel de intensă. Pare cumva… irelevantă. Îndoi

genunchii, îmi bag picioarele dedesubt şi mă ridic. Mă uit la braţul bun şi zâmbesc. Ai văzut, tată? Pumnalul nu mi-a părăsit niciodată pumnul.

Obeahman m-a văzut când m-am ridicat, dar nu îl iau în seamă. Sunt mult prea ocupat să studiez fantomele care încearcă să se elibereze din corpul lui. Le urmăresc mişcările pentru a vedea pe unde ies cele mai multe dintre ele. Simt în încheietură vibraţiile pumnalului. Înfige. Scoate. Spintecă.

Mă arunc în faţă şi îl surprind nepregătit. Cu prima tăietură eliberez o fantomă care ieşea din piciorul lui stâng. Îi aplic o lovitură cu piciorul şi-l fac să cadă în genunchi, după care mă ridic şi-i sfârtec spinarea îndoită, eliberând alt spirit. Alte două se zvârcolesc şi-i ies din piept, iar el ţipă. Muzică pentru urechile mele. Un braţ cu patru încheieturi se repede spre capul meu; mă feresc şi îl spintec pe Obeahman sub coaste şi încă o dată la ceafă. N-am timp să gândesc, n-am timp să privesc. Trebuie să le scot. Să le eliberez din el.

Încă două. Şi pe urmă alte două. Vocea tatei îmi răsună în urechi. Fiecare sfat pe care mi l-a dat îmi fulgeră acum prin minte şi mă impulsionează să acţionez mai repede, mai bine. Asta a fost dintotdeauna menirea mea, asta am aşteptat, asta m-am antrenat să fac.

— Nu e aşa cum m-am aşteptat, rostesc, şi mă întreb dacă tata mă aude, dacă înţelege ce vreau să spun.

Nu e aşa cum m-am aşteptat. Mă aşteptasem la furie, dar tot ce simt e exaltare. El şi cu Anna sunt aici, cu mine. Lama luceşte şi Obeahman nu ne poate opri. Cu fiecare fantomă care zboară, devine tot mai furios, mai frustrat. Încearcă să-şi acopere gaura din piept apăsând degetele pe rană. Fantomele se zbat şi o lărgesc şi mai tare.

Anna luptă alături de mine, îl trage la pământ. Tai şi număr şi mă uit cum zboară. Ultimele fantome îi părăsesc furtunos corpul; erup din pieptul lui trăgând de rană. Obeahman zace întins pe pardoseala de piatră, despicat aproape în două, golit de orice în afară de el însuşi.

Totul s-a petrecut atât de repede. Scrutez vidul care ar trebui să fie cerul, dar nu văd nimic. Tata nu e acolo. În mijlocul acţiunii, l-am ratat. Tot ce a rămas e ticălosul care l-a răpit.

Păşesc în faţă şi îngenunchez. Apoi, fără să ştiu de fapt de ce, îmi trec pumnalul peste cusăturile de pe ochii lui.

Pleoapele se deschid. Ochii sunt încă acolo, dar putreziţi şi negri. Irisurile au căpătat o nuanţă nefirească de galben, aproape irizată, ca de şarpe. Se rotesc spre mine şi mă fixează cu o privire neîncrezătoare.

— Du-te acolo unde îţi este iadul, îi spun. Acolo unde ar fi trebuit să ajungi în urmă cu zece ani.

— Cas, zice Anna şi mă ia de mână.

Ne ridicăm şi ne retragem. Obeahman ne urmăreşte cu pupilele lui care strălucesc ca nişte puncte luminoase demente pe irisurile galbene. Rana din piept a încetat să se mai lărgească, însă marginile se usucă treptat, iar uscăciunea se extinde şi îi cuprinde pielea şi hainele, dându-le o tentă cenuşiu-maronie, apoi tot corpul. Îl privesc în ochi până se degradează total. Rămâne preţ de o clipă ca o statuie de ciment rezemată de stâncă, după care se prăbuşeşte şi bucăţi din el se împrăştie peste tot, apoi se volatilizează.

Douăzeci şi nouă

Nu l-am văzut pe tata.

După ce am conştientizat faptul că sângele pierdut nu conta, totul s-a desfăşurat atât de repede. Am continuat să spintec şi să tot spintec fără să mă gândesc la nimic. Am eliberat toate spiritele. În jur, totul pare acum pustiu.

— Nu e pustiu, zice Anna, cu toate că sunt aproape sigur că n-am rostit acele vorbe cu voce tare. Le-ai eliberat. Le-ai permis să zboare.

Îşi lasă o mână pe umărul meu şi eu mă uit spre pumnal. Lama străluceşte puternic, mai puternic decât orice altceva în locul ăsta.

— A zburat şi el, îi răspund.

Cu toate că o parte din mine ar fi vrut ca el să mai rămână. Măcar atâta cât să-l pot vedea. Şi să apuc să-i spun… nu ştiu, ceva. Poate doar să îl liniştesc, să îl asigur că suntem bine.

Anna mă cuprinde cu braţele pe după mijloc şi-şi lasă bărbia să se odihnească pe umărul meu. Nu încearcă să mă consoleze. Nu spune nimic de care nu poate fi sigură. Stă pur şi simplu cu mine. Şi asta este de ajuns.

Îmi iau ochii de la pumnal şi totul e diferit în jur. Cu Obeahman exterminat, peisajul a început să se schimbe. Capătă altă formă. Aerul pare mai limpede şi aproape că întrezăresc pâlpâirea slabă a stelelor. Pietrele nu mai sunt, au dispărut şi stâncile.

Nu mai există nici margini ascuţite. Marginile au dispărut de fapt cu totul. Stăm în mijlocul unui început.

— Ar trebui să mergem, îi şoptesc Annei. Înainte ca Thomas să mă facă să sângerez pe nas.

Zâmbeşte. Zeiţa neagră nu mai este, s-a retras sub piele. A rămas Anna, în rochia ei albă, care mă priveşte curioasă.

— Şi acum ce va fi? mă întreabă.

— Va fi ceva mai bun, îi răspund şi o iau de mână.

E atât de frumoasă. Ochii îi sclipesc şi razele de soare îi decolorează părul, dându-i o tentă strălucitoare de maro-ciocolatiu.

— Cum ne întoarcem? mă întreabă.

Nu îi răspund. Mă uit în schimb peste umărul ei la peisajul schimbător. Nu ştiu dacă îmi voi aminti cum arată acum locul. Dacă voi şti că am urmărit un act de creaţie. Poate că amintirile se vor risipi, ca un vis pe care îl uiţi atunci când te trezeşti.

În spatele Annei lumea se înalţă din ceaţă, numai că ceaţa n-a existat niciodată. Vine peste noi, ne cuprinde, ne înlănţuie, ca acuarelele vărsate peste o

foaie albă. Soarele îşi trimite razele peste iarba verde, netunsă, pe care aş putea să stau lungit şi să dorm ore în şir. Poate chiar zile. Mai departe se văd copaci şi în capătul lor este casa victoriană, casa victoriană a Annei, albă, înaltă, întreagă. Nu a arătat niciodată aşa atunci când Anna a locuit în ea. Nu, sigur nu a arătat niciodată aşa. Sclipind în soare. Nici măcar atunci când fusese construită.

— Cas? Cine e? Thomas? N-ar trebui să ne grăbim înapoi?

Se uită în ochii mei şi dă să-mi urmărească privirea. O prind de ambele mâini.

— Nu te uita, îi spun.

Mă ascultă. Face ochii mari şi mă ascultă, încrezătoare în mine şi speriată de ceea ce ar putea vedea. N-am totuşi cum să maschez briza care ne flutură hainele. Nu pot înăbuşi sunetul fâpturilor vii, ciripitul păsărilor şi bâzâitul insectelor în florile de lângă casă. Aşa că într-un final Anna se uită. Părul îi cade pe umeri şi mă aştept din clipă în clipă să-i simt degetele smulgându-se din strânsoarea mea. Acolo este locul ei. Cealaltă latură a sa. Stigmatul aruncat de Obeahman asupra ei nu mai funcţionează. Locul ei e acolo.

— Nu.

— Ce?

— Locul meu nu este acolo. Mă strânge mai tare de mână. Hai să ne întoarcem.

Zâmbesc. A trecut dincoace de moarte ca să mă cheme. Iar eu am traversat iadul ca să o găsesc.

— Anna!

Ne îndreptăm amândoi privirile spre locul din care vine vocea mea. În uşa deschisă a casei victoriene se vede o siluetă.

— Cas? bâiguie Anna nesigură pe ea, iar silueta face un pas în faţă, în lumină. Sunt eu. Eu, oricât de imposibil ar părea.

Anna zâmbeşte şi mă trage de mâini. Un chicotit îi scapă printre buze.

— Vino încoace, zice silueta. N-am zis că mergem amândoi la plimbare?

Anna şovăie. Se întoarce pe jumătate spre mine, cel adevărat, şi pare confuză. Îşi strânge pleoapele.

— Să mergem, zice. Locul ăsta minte. Pentru o clipă nu… nu mi-am amintit unde suntem. Am uitat că eşti aici. Se uită iar în spate, la casa victoriană, şi când vorbeşte o face cu voce distantă, de parcă s-ar afla deja acolo: Pentru o clipă am crezut că sunt acasă.

— Vino încoace, repetă celălalt eu. Thomas şi Carmel trebuie să sosească.

Mă uit în spate, peste umăr. Camera cu lumânări aprinse e tot acolo. Îl văd pe Thomas, îngenuncheat la pământ şi dând din mâini frenetic. Nu mai am mult timp. Dar totul se petrece atât de repede.

Dacă dau drumul mâinilor Annei, o să mă uite. Va uita totul, cu excepţia a

ceea ce se află de partea cealaltă a câmpului. Restul va dispărea pentru ea. Va uita că a fost ucisă, că a fost blestemată. Va trăi viaţa pe care ar fi trebuit s-o aibă. Viaţa pe care am fi putut să o avem împreună, dacă totul ar fi fost altfel. Da, locul ăsta minte. Dar este o minciună frumoasă.

— Anna, îi spun.

Se răsuceşte spre mine dar are ochii mari şi nedumeriţi. Zâmbesc şi-mi las să cadă o mână din strânsoarea ei pentru a i-o trece prin păr.

— Acum trebuie să plec.

— Poftim? întreabă ea.

Nu răspund. O sărut, o singură dată, un singur sărut prin care încerc să-i spun tot ce va uita de cum se va întoarce şi va pleca de lângă mine. Îi spun că o iubesc. Îi spun că-mi va fi dor de ea. Şi apoi o las să plece.

Treizeci

Aud un zgomot de ceva zdrobindu-se şi mă încearcă senzaţia că am fost izbit de ceva, dar fără să mă fi mişcat din loc. Deschid puţin ochii şi văd o încăpere plină de lumânări şi robe roşii. În corp nu simt decât durere. Thomas, Gideon şi Carmel se reped imediat spre mine. Le disting vocile ca pe trei strigăte distincte. Cineva îmi aplică presiune pe stomac. Alţi membri ai Ordinului stau nemişcaţi în jur, neputincioşi, însă când Gideon latră o poruncă spre ei, câteva robe prind să se agite. O parte din ei pornesc să alerge încolo şi încoace, pentru a se face utili. Mă holbez spre tavanul prea înalt pentru a-l putea vedea, cu toate că ştiu bine că e acolo. Nu e nevoie să mă uit în stânga ori în dreapta ca să ştiu că m-am întors singur.

Situaţia îmi este vag familiară. Stau întins într-un pat, cu o perfuzie înfiptă în braţ şi cusături înăuntru şi pe dinafară. Am spatele rezemat de patru sau cinci perne şi o tavă cu mâncarea neatinsă zace pe noptieră. Măcar nu văd urmă de jeleu verde pe ea.

Mi se spune că am fost scos din circulaţie o săptămână şi că în majoritatea acestui timp m-am zbătut între viaţă şi moarte. Carmel zice că am forţat limitele transfuziilor de sânge şi că am avut un noroc chior, pentru că Ordinul are amenajată la subsol un soi de cameră de urgenţe perfect funcţională. Când m-am trezit, am găsit un cap cu păr castaniu înspicat cu fire argintii adormit de oboseală lângă patul meu. Gideon a aranjat ca mama să fie adusă cu avionul la Glasgow.

Cineva ciocăne la uşă. Thomas, Carmel şi mama intră în salon. Mama gesticulează imediat spre tava cu mâncare.

— Ai face bine să mănânci, zice.

— Îmi menajez stomacul, protestez eu. Zău aşa. Doar am încasat o lovitură de cuţit.

Nu e deloc amuzant, mă avertizează ochii ei îngustaţi. Iau bolul cu suc de mere şi îl sorb pe tot, ca să o fac să zâmbească, ceea ce face, deşi cam fără chef.

— Am hotărât să rămânem cu tine până te vei înzdrăveni suficient ca să poţi călători, spune Carmel aşezându-se la picioarele patului. O să zburăm împreună spre casă, la timp pentru începutul şcolii.

— Mamă, ce de petreceri ne aşteaptă! chiţăie Thomas rotindu-şi degetul prin aer.

Se uită la mine cu subînţeles. Carmel e nerăbdătoare să înceapă ultimul an de liceu.

— Eu unul nu mă grăbesc, continuă Thomas. Poate că ne oprim în drum ca să mai dăm o raită prin Pădurea Sinucigaşilor, aşa, de amorul artei.

— Ha-ha, ce glumeţ eşti, zice Carmel pe un ton sarcastic şi-i trage un ghiont.

Alt ciocănit la uşă, iar Gideon îşi face apariţia cu mâinile în buzunare şi se aşază într-un fotoliu. Observ că schimbă priviri stânjenite cu mama. Nu ştiu dacă, după toate câte s-au întâmplat, lucrurile vor fi la fel între ei doi. Însă voi face tot posibilul ca să-i explic mamei că n-a fost vina lui.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Colin Burke, ne spune Gideon. Se pare că Jestine se simte bine. Deja s-a ridicat din pat.

Jestine nu a murit. Rănile încasate în lupta cu Obeahman nu au fost mai fatale decât ale mele. În plus, s-a întors înaintea mea şi n-a pierdut la fel de mult sânge ca mine. Se pare că a fost mai atentă cu locurile expuse loviturilor, aşa că nu a suferit aşa de multe răni interne. Poate că într-o zi o voi convinge să îmi dezvăluie toate secretele ei. Sau poate nu. Zonele cenuşii fac viaţa mai interesantă.

Tăcerea se prelungeşte între noi. Sunt conştient de trei zile, dar ei se poartă şi acum cu mănuşi şi s-au ferit să-mi pună prea multe întrebări în legătură cu cele petrecute. Ştiu însă că mor de curiozitate. Nu mă deranjează să le povestesc tot. Dar mă amuz să aştept ca să văd care din ei va deschide discuţia.

Mă uit în jur la feţele lor curioase şi stânjenite. Zâmbesc cu toţii cu buzele strânse.

— Bun, acum mă duc să văd de cina noastră, zice mama încrucişându-şi braţele la piept. Tu, Cas, va trebui să te mulţumeşti un timp cu mâncare pasată.

Îl bate pe umăr pe Thomas în drum spre uşă. Ştie fără îndoială că a fost alegerea mea pentru omul-ancoră. L-a plăcut întotdeauna şi acum ar fi dispusă să-l adopte.

— Măcar ai văzut-o? mă întreabă Thomas, iar eu zâmbesc, în sfârşit!

— Da, am văzut-o.

— Ce… ce s-a întâmplat? Obeahman era acolo? adaugă el pe un ton ezitant.

Ochii lui Carmel au ieşit din orbite. Mă pândeşte să vadă dacă dau semne de stres, pregătită să sară în orice clipă pe Thomas ca să-l oprească să mă piseze cu întrebările. Se poartă amândoi cam prosteşte, dar le apreciez grija.

— Da, Obeahman era acolo, îi răspund lui Thomas. Ai avut dreptate, Gideon. Victimele erau ţinute captive în el. Gideon dă din cap şi ochii i se întunecă. Presupun că şi-ar fi dorit să se înşele. Dar acum totul s-a terminat, continui. L-am exterminat. Şi i-am eliberat pe ceilalţi. Pe toţi cei pe care Obeahman i-a răpit de-a lungul anilor. Toate fantomele. Şi pe Will şi Chase, dau eu din cap spre Carmel. Şi pe tata. Gideon închide ochii. Dar încă nu-i spune mamei, îl rog. O să îi spun eu. Nu… nu l-am văzut. Şi nici nu am vorbit cu el. E greu de explicat.

— Nu-ţi face griji, zice Gideon. Şi nu te grăbi. O să găseşti tu momentul potrivit.

— Dar ce s-a întâmplat cu Anna? mă întreabă Thomas. Era bine? Ai eliberat-o şi pe ea?

Zâmbesc.

— Aşa sper. Aşa cred. Cred că va fi bine. Cred că va fi fericită.

— Mă bucur, spune Carmel. Dar tu? Tu vei fi bine?

Îşi pune mâna pe genunchiul meu şi-l strânge prin cearşaf. Dau din cap. Da, voi fi bine.

— Cum rămâne cu Ordinul? îl întreb pe Gideon. Jestine a adus cu ea suficient metal cât să poată făuri din el alt pumnal. Ţi-au spus asta?

— Au bătut nişte apropouri, dă din cap Gideon. Jestine e o fată tare isteaţă.

— Alt pumnal? întreabă mirat Thomas. Chiar pot să facă aşa ceva?

— Habar n-am. Ei aşa cred.

— Şi ce dacă? mormăie Carmel cu un glas extenuat. Asta înseamnă că va trebui să-i lichidăm pe toţi membrii Ordinului? Nu că m-ar deranja, dar…

— Dacă ar fi vrut să mă ucidă, au avut ocazia perfectă, spun eu. Practic, am zăcut mort pe pardoseala aia. Ar fi putut să mă lase acolo. Şi să-mi refuze îngrijirile medicale. Mă uit la Gideon, care dă din cap aprobator. Nu cred că mai trebuie să-mi fac griji din pricina lor. Îşi vor făuri un pumnal. Va fi propriul lor instrument, adaug pe un ton amar. Şi mă vor lăsa pe mine în pace.

— Au obţinut ce şi-au dorit, îmi întăreşte spusele Gideon. Şi oricum, se pare că au plecat cu toţii. Suntem singurii rămaşi în complex. Ordinul a plecat în clipa în care Jestine s-a simţit suficient de bine pentru a fi transportată. Remarc că Gideon vorbeşte despre Ordin ca şi cum n-ar face parte din el. Bun. Se lasă pe spate în fotoliu şi-şi încrucişează braţele la piept. Se pare, Theseus, că de acum încolo ai drum liber.

Zâmbesc şi-mi amintesc de ultimele clipe petrecute împreună cu Anna. Îmi amintesc cum m-a sărutat şi că-i simţisem zâmbetul, abia ascuns în obraji. Îmi amintesc de buzele ei incredibil de calde.

Thomas şi Carmel stau lângă pat şi se uită la mine. Sunt plini de vânătăi şi cicatrice pe gât. Poate că tata mă veghează şi el. Poate în timp ce se lasă zgâriat de un motan negru care îl trage de păr. Zâmbetul mi se lăţeşte pe faţă.

Am drum liber.

Mulţumiri

Această carte îi datorează multe redactorului meu, Melissa Frain, neîntrecută în meseria ei. Mii de mulţumiri, Mel, ai ochi buni şi m-ai susţinut mereu. Mulţumiri şi agentului meu literar, Adriann Ranta, cea care continuă să navigheze pe apele industriei publicaţiilor şi mă ţine mereu la curent cu ceea ce se întâmplă. Şi mulţumiri întregii echipe de la Tor Teen pentru ceea ce fac în a transforma un manuscris în carte.

Lumea are nevoie de cititori, aşa că le mulţumesc tuturor, precum şi criticilor literari, profesorilor, bibliotecarilor şi bloggerilor, care răspândesc neobosiţi iubirea pentru lectură.

Recunoştinţă le datorez şi părinţilor mei, de data aceasta în mod special tatălui meu, care nu a avut niciodată îndoieli în privinţa carierei mele şi se ocupă şi acum cu vânzările, călătorind în locuri precum Minot, Dakota de Nord. Mulţumesc mult, tată!

Şi, la final, enumăr câţiva dintre „suspecţii” obişnuiţi: Ryan VanderVenter, Missy Goldsmith, Susan Murray şi Dylan Zoerb.

„KENDARE BLAKE NE ÎNCÂNTĂ CU ACEASTĂ CONTINUARE
A ROMANULUI *ANNA ÎN VEŞMÂNT DE SÂNGE*.
SUNTEM PUR ŞI SIMPLU ÎNDRĂGOSTIŢI DE ACEASTĂ LUME."
San Francisco Book Review

Au trecut câteva luni de când fantoma Annei Korlov a deschis o uşă către iad în subsolul din casa ei şi a dispărut prin ea, dar vânătorul de fantome Cas Lowood nu îşi poate găsi liniştea.

Prietenii lui îi amintesc mereu că Anna s-a sacrificat pentru ca el să trăiască, nu să bântuie de colo-colo, pe jumătate mort. Dar el o vede peste tot: uneori în coşmaruri, alteori în viziuni înfricoşătoare. Şi totuşi, nu sunt doar halucinaţii… Anna suferă, pare a fi torturată, iar de fiecare dată când Cas o vede este mai chinuită.

Băiatul nu înţelege ce s-a petrecut când a dispărut în iad, dar ştie că nu merită ceea ce i se întâmplă. Anna i-a salvat viaţa de mai multe ori, iar acum a venit momentul să-i întoarcă favoarea.

„Stephen King ar trebui să se simtă ameninţat."
Kirkus Reviews

DIN ACEEAŞI SERIE:

DE ACEEAŞI AUTOARE:

LEDA EDGE Fantasy

virtual project

ISBN: 978-606-793-220-1
9 786067 932201
www.edituracorint.ro

Notes

[← 1]

În original se foloseşte denumirea de *athame*, care desemnează un pumnal cu două tăişuri, de obicei cu mâner negru, întrebuinţat în ceremonialurile cultului Wicca (n.red.).

[←2]

Lanţ american de patiserii cu sediul în Atlanta, Georgia (n.tr.).

[←3]

Lanţ de magazine de îmbrăcăminte şi accesorii (n.tr.).

[←4]

Scrubs, serial de comedie difuzat între 2001-2010 (n.tr.).

[←5]

Cel mai întins din cele cinci Mari Lacuri din America de Nord (n.tr.).

[←6]

În traducere aproximativă, „distruge cârtiţa”. Jocul constă în lovirea capului unei cârtiţe care iese printr-un orificiu; dacă ai ratat, ea apare în alt loc (n.red.).

[←7]
Analgezic similar cu Paracetamolul (n.tr.).

[←8]

Aluzie la seria de filme *Războiul Stelelor* (n.tr.).

[←9]

Autor de romane fantasy şi comice (n. 1972), fiul celebrului Stephen King (n.tr.).

[←10]

Aluzie la filmul australian cu acelaşi nume din 1986 (n.tr.).

[← 11]

Celebra Roată gigant a Mileniului, aflată pe malul sudic al Tamisei (n.tr.).

[←12]

Membră a casei regale a Tudorilor, lady Jane Grey (1537-1554) a domnit numai nouă zile, între 10-19 iulie 1553. A fost întemniţată în Turnul Londrei şi decapitată la ordinul Mariei Tudor (n.tr.).

[←13]

Membru al grupului de restauraţionişti catolici din Anglia şi participant la Complotul prafului de puşcă din 1605, Guy Fawkes (1570-1606) a fost închis în Turnul Londrei, judecat pentru înaltă trădare şi spânzurat (n.tr.).

[← 14]

Gardienii Turnului Londrei. Însărcinaţi iniţial cu supravegherea deţinuţilor şi protejarea bijuteriilor Coroanei, ei sunt cei care, îmbrăcaţi în uniformele tradiţionale, oferă în prezent tururi ghidate vizitatorilor, (n.tr.).

[←15]

Personaj fictiv din cărţi cu benzi desenate şi filme, un mutant cu puteri supranaturale, duşmanul declarat al lui Wolverine (n.tr.).

[←16]

Adaptare de la termenul *banger* care, în limba engleză, în limbajul colocvial, slang, înseamnă tot „cârnat” (n.red.).

[←17]

William Wallace, poreclit „Braveheart” (Inimă neînfricată), a fost un războinic scoţian din secolul al XIII-lea, conducătorul primului război pentru independenţa ţării lui împotriva Angliei. Povestea sa a fost ecranizată în 1995 în cunoscutul film cu Mel Gibson în rolul principal (n.tr.).

[←18]

Vrăjitorul din legendele regelui Arthur şi cavalerilor mesei rotunde (n.tr.).

[←19]

Serial TV fantasy difuzat între 1995-2001 (n.tr.).

[←20]

Revistă glossy pentru bărbaţi (n.tr.).

[←21]

Fembots – roboţi humanoizi din filme SF (n.tr.).

[←22]

William Burke (1792-1829) a comis, probabil cu complicitatea lui William Hare, 16 crime pe parcursul a 10 luni în anul 1828, în Edinburgh, Scoţia, în scopul vânzării cadavrelor pentru disecţie doctorului Robert Knox. Burke a fost găsit vinovat şi spânzurat, în timp ce Hare a fost eliberat şi a părăsit Scoţia deghizat (n.tr.).

[←23]

Joc în care participanţii, „închişi” într-o casă, încearcă să afle cine e asasinul, ce armă a folosit şi în ce loc a fost comisă crima (n.tr.).

[←24]

Personaj fictiv, eroina seriei de jocuri video Tomb Raider (1996), cu apariţii ulterioare în două filme artistice de lung metraj, precum şi în romane grafice sau filme de desene animate (n.tr.).

[←25]

„Marinette of the dry arms” – în practicile voodoo, spirit („loa”) reprezentat sub formă de schelet (n.tr.).

[←26]

Personaj din seria de desene animate „Looney Tunes”, vânător de iepuri şi duşman declarat al lui Bugs Bunny (n.tr.).

[←27]

Strigăt de luptă, aproximativ „Pe el/ea!” în limba galeză (n.tr.).